

2019., XV. évfolyam, 3. szám

ÖRÖMHÍR

A DEBRECEN-NYÍREGYHÁZI EGYHÁZMEGYE LAPJA

A TANÍTVÁNYSÁG ÚTJÁN JÁRVA

Jézus tanítványokat gyűjt maga köré, szabadon választja ki a munkatársait, és megtanítja őket, hogyan kell élni, szeretni, jelen lenni közösségeikben, hogyan pihenjenek, dolgozzanak, és miként legyenek kapcsolatban a szőlőtővel mint szőlővesszők. Továbbá megtanítja őket a gondolataira is. Szent Pál apostol azt mondja: „Mi azonban birtokában vagyunk Krisztus gondolatainak” (1Kor 2,16). Ő bennünket is meghív, hogy tanítványai legyünk, amely hivatásunkról sokszor elfeledkezünk. Az Efezusi levében – amikor Pál apostol a kicsapongásról, istentelen életről... stb. – beszél, így fogalmaz: „Ti azonban nem ezt tanultátok Krisztustól” (Ef 4,20). A pedagógusok küldetése, hogy továbbadják a Krisztustól tanult életmódot, viselkedést, hogy miként nézzük a világ csodáit, az eredetünket, múltunkat, jelenünket, jövőnket.

Keresztelő Szent János vértanúságának ünnepére tekintve elmondhatjuk, ahogyan megéljük tanítványságunkat, az meghívó erejű tud lenni tanítványaink számára, hogy ők is megéljék azt, tanúságot téve az Istennel való kapcsolatukról, arról, hogy kik ők valójában.

Üdvözülni csak vértanúsággal lehet. Nem biztos, hogy a történelem egy adott helyén, egy pillanatában szenvedik el az üdvözültek a vértanúságot. Beszélünk fehér vértanúságról is, amely egy egész életen át tartó mindennapi kereszthordozást, életáldozat meghozatalát, hivatások teljesítését, mások szolgálatára életünk átadását jelenti. Meglátszik-e rajtunk a fehérvértanúság?

Jézus nem azt ígérte, hogy könnyű lesz a követése, hanem, hogy nap mint nap vegyük fel keresztünköt, és ha ebben mindvégig állhatatosan kitartunk, üdvözülni fogunk. Ehhez az áldozatvállaláshoz viszont kevés az erőnk. Ezért együtt kérjük a Szentlélek segítségét, támogasson bennünket a jó elhatározásainkban, segítsen a jó döntések meghozatalában, hogy türelmesek és szeretetteljesek legyünk a ránk bízottakkal.

Nemeshegyi Péter SJ atya A Szentlélek halk adományai kezdetű imája így szól: „Jöjj és segíts, állhatatos és csendes Szentlélek, hogy felfedezzük halk adományaidat, a béketeremtés képességét, a lelkesítésre való képességet, az igazság kimondásának művészetét, a meghallgatni tudást, hogy a bonyolultat egyszerűnek lássuk, és hogy nyugvópont legyünk. Add a beleérzés képességét, a gyermeki rácsodálkozás képességét és azt, hogy az örömhírről mindig örömmel tudjunk tanúságot tenni.”

Ezekre nagy szükségünk van ahhoz, hogy mindennapi életünket mások szolgálatára állítva tanúsítsuk, hogy a kereszténység nem a szenvedés, a szomorúság vallása, hanem az öröme, az Isten felé kinyílás, egymás felé megnyílás, a szeretet vallása.

Segítsen bennünket a Szentlélek, hogy hiteles tanúságot tudjunk tenni mindenről az elkövetkezendő tanévben is.

*Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök
szentbeszéde az egyházmegyei tanévnyitó ünnepségen*

EGYHÁZMEGYEI TANÉVNYITÓ ÜNNEPSÉG

Megtartották a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye tíz köznevelési intézményének tanévnnyitó ünnepségét augusztus 29-én, Debrecenben, a Megtestesülés-templomban. A rendezvényen intézmények lelkipásztorai, mintegy 700 pedagógusa, valamint az iskolák településeinek polgármesterei vettek részt. A vendégek között köszönthettük Komolay Szabolcsot, Debrecen alpolgármesterét is. Az egyházmegye fenntartásában működő iskolákban több mint 6000 tanuló kezdi meg a 2019/20-as tanévet.

A rendezvény nyitányaként *Palánki Ferenc* debrecen–nyíregyházi megyéspüspök *Veni Sancte*-szentmisét mutatott be a jelen lévő iskolalelkészekkel, majd *prof. dr. Puztai Gabriella D.Sc.* (Debreceni Egyetem) A pedagógusok szerepe a keresztény nevelés folyamatában címmel tartott előadást.

prof. dr. Puztai Gabriella

A professzor asszony statisztikai adatokkal kiegészített kutatási eredményeiről beszélt, összehasonlítva – többek között – az állami és az egyházi iskolákat, amely a tanulók létszámát tekintve ez utóbbiaknál emelkedő tendenciát mutat. Az előadó hozzátette, az egyházi intézmények számbeli gyarapodása főleg a 2010-es évektől kezdve kimagasló.

Mint mondta, érdemes megnézni az iskolák térbeli elhelyezkedését is. A keleti országrész jelentős részt vállal az egyházi oktatásban. A 90-es

években is lehetett látni, hogy az intézményhiányos térségben indultak el inkább egyházi iskolák, ma már egyfajta társadalmi küldetés rajzolódik ki ebből. Ennek vannak fontos következményei. A tanulók speciális társadalmi és vallásos közegből érkeznek. A 2011-es népszámlálási statisztikák szerint belterületi változatosság itt is tapasztalható. A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegyéhez két közigazgatási megye tartozik, ahol igen eltérő adatok tapasztalhatók.

Míg Hajdú-Bihar megyében, mely országos szinten a legkevésbé vallásos terület, a lakosság 47%-a vallja magát valamilyen felekezethez tartozónak, addig Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében – ez a leginkább élén járó terület – ezen adat 70%-ot mutat. Bár a 47-50% országos átlaghoz viszonyítva ez kedvező adatként jelentkezik, de ez még nem jelent gyakorló vallásosságot.

Puztai Gabriella – országos kompetenciamérés adatai alapján – tájékoztatta a jelenlévőket az egyházi iskolák eredményességi mutatóiról. A továbbtanulás tekintetében is magasabb az aránya az egyházi iskolákban járóknak. A felekezeti iskola mindig egy kicsit messzebbre, magasabbra juttatja a gyermekeket, eredményesebben befolyásolja a diákok közérzetét, érdeklődésüket.

Az is érdekes adatként szolgált, hogy milyen munkatípusban gondolkodnak az egyházi iskolákban végzett fiatal felnőttek. Döntéseikben általában nem a

pénz dominál, hanem inkább az érdeklődési körük; képesek kevesebb pénzért több energiát fordítani munkájuk elvégzéséhez.

A felmérések a diákok véleményéről is tájékoztatnak, akik személyes odafigyelést érzékelnek az egyházi iskolákban, tanáraikkal megbeszélhetik a magánéleti problémáikat, jövőterveiket.

Az eddig leírtakon túl Puztai Gabriella számtalan adattal erősítette még az egyházi iskolák pozitív jelenlétét, eredményességét a társadalmunkban.

Molnár Katalin EKIF-főigazgató is tartott előadást *Értékek és értékátadás az új tanévben* címmel, ezután került sor a **magasabb vezetői, intézményvezetői megbízások átadására.**

Palánki Ferenc megyéspüspök pályázat nélkül újabb 5 évre szóló intézményvezetői megbízást adott át **Popovics Ferencné** (fülöpi köznevelési intézmény), **Kirilla Pál** (egyeki köznevelési intézmény) és **Rozinka Mihály** (ajaki köznevelési intézmény) igazgatóknak.

Teljesen új és 5 évre szóló megbízást adott át **Tormássiné Kapitány Ágatha** (nyíregyházi köznevelési intézmény) és **Kaszásné Tóth Judit** intézményvezetőknek (kisvárdai köznevelési intézmény).

Ezen ünnepségen Szent Gellért-díjakat is adományoztak. (Az erről szóló írásunk a 7. oldalon található.)

Kovács Ágnes
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Értékek – értékátadás az új tanévben

Molnár Katalin EKIF-főigazgató

„Ha az emberekben béke van, akkor a világban is van, ugyanakkor az emberekben nincs béke, mert nem az értékek a meghatározók, hanem az érdekek mozgatnak szinte mindent.” Kozma Imre atya, irgalmasrendi szerzetes, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapító vezetője fenti gondolata arra készít bennünket, hogy vizsgáljuk meg, milyen értékek uralják életünket, mire neveljük intézményeinkben a diákjainkat.

Kiváló példaként állnak előttünk a szentek a maguk értékeivel, amelyek rámutathatnak saját értékeinkre, és segíthetnek abban, hogyan tudjuk mindezeket átadni az egyházmegyei köznevelési intézményeinkben.

„Az élettel akarom világgá kiáltani az evangéliumot” – ismételte gyakorta Charles de Foucauld. A francia származású trappista szerzetes, katolikus pap, földrajztudós, nyelvész, akit a sivatag szentjének is neveznek, megpróbált egyszerűen barátja és testvére lenni a sivatagi nomádoknak. Nem téríteni szándékozott, hanem szeretni. Ráébredt arra, hogy az apostolkodás leghatékonyabb módszere az, ha keresztény módra él valaki.

Különösen igaz ez manapság, amikor az emberek kétkedőek; nem ékesszólást akarnak hallani, hanem látni kívánnak. A példaadás megelőzi a beszédet, a hallgatóságnak szóló mindenféle magyarázatot.

Kalazanci Szent József életrajzában olvashatjuk: „...szülei különösen sokat adtak arra, hogy fiuk jó hitbeli nevelést kapjon. Sok imádságot, fohászt tanított

nek, mindig elvitték magukkal, ha templomba mentek, misére, keresztúti ájtatosságra, oltáriszentség-áldásra és más szertartásokra. De még fontosabb, hogy az, hogy a köztük lévő összhanggal és szeretettel nap mint nap minden alkalommal példát mutattak az igazi és megélt kereszténységre.”

Ha egy nevelő nem úgy lép be minden reggel az osztályterembe, hogy nem kapni akar és magát kímélni, hanem csak adni és szolgálni szeretne, akkor az élete és a munkája átlényegül, megtelik örömmel és fénnel.

Az elmúlt évtizedek alatt az emberi értékrend alaposan átalakult; gyakran mondjuk: „a feje tetejére állt a világ”. Válságba kerültek az értékeink: az alázat, az irgalmasság leértékelődött, kikerült az emberek szívbeli szótárából, s helyébe az öndicsőítés, az énközpontúság került. Régen tűrhetetlen volt, ha valaki szájára vette „Isten” nevét, ma úton-útfélen halljuk pedagógustól és diáktól egyaránt; mára ez már megszokottá vált. Elfogadott a médiában, a munkahelyen, a filmek hemzsegek a káromkodástól, és ezen a legtöbb ember nem ütközik meg. Valaha léteztek

általánosan elfogadott abszolút erkölcsi értékek, mára az emberiség elutasítja azokat. Helyébe lép a kincsesláda, a Mammon, a karrier, az önmegvalósítási kényszer, de mindez lelki béke és megnyugvás, boldogság nélkül. A világ ezeket kínálja az „értékpalettáján”!

Mi tekinthető tehát értéknek?

Bármilyen szempontból is vizsgáljuk, és nagyon leegyszerűsítve akarjuk megfogalmazni, akkor azt mondhatjuk, hogy mindaz, ami az ember és az emberiség javát szolgálja.

Az ember döntéseit, cselekedeteit az értékek határozzák meg. Éppen ezért az embernek szükséges rendelkeznie azzal a képességgel, hogy különbséget tudjon tenni valódi értékek és hamis értékek között.

„Az értékek alapvető kifejeződései annak, amit gondolunk és hiszünk. Az értékek alapvető meggyőződések vagy alapelvek, amelyek meghatározzák szemléletünket és vezérlik döntésünket magatartásunkkal és azzal kapcsolatban, hogy mi mennyit ér, beleértve azt is, mi helyes és helytelen, jó vagy rossz, fontos vagy lényegtelen” – vallja Robert Fisher, a londoni tanulási és gondolkodási készségek fejlesztésére létesített intézet (Centre for Thinking Skills) igazgatója.

Kultúránként, koronként eltérések mutatkoznak az értékek vonatkozásában, de léteznek olyan alapvető értékek,

amelyeket a civilizált társadalom egyik rétegében sem kérdőjeleznek meg. Ide sorolható az emberi élet, a becsület, a hűség, az őszinteség.

Keresztény ember számára azonban elsődleges fontossággal bír az embernek Istenhez való viszonyulása, sőt az embernek emberhez való viszonyulása is az Isten által adott mérce alapján valósul meg. Az értékeknek a meghatározásában a mi számunkra Isten ígéje a mérce, és ennek átadására törekszünk hivatásunk gyakorlása során.

Megdöbbenő, hogyan látja ezt egy 10 éves gyermek:

„Az emberek nem lesznek jobbak attól, ha megmondjuk nekik, hogy milyen szabályokat kövessenek.” (Jemma, 10 éves)

„Érzelmileg kihűlő” korban élünk – a tapasztalatok ezt mutatják –, amikor az emberi kapcsolatok megromlottak; a rohanó életmód miatt nincs idő azok ápolására. Ez a családon belül is egyre jellemzőbb, hiszen a szülők nem töltenek elegendő időt gyermekeikkel; a meghitt családi együttlétek egyre ritkábbá válnak. Erről nagyon őszintén beszélnek a gyermekek.

A családi kapcsolatok fellazulása súlyos probléma, mivel az értékek átadásának ideje: a kisgyermekkor, amelynek első színtere a család. Ha ez hiányzik vagy sérült, itt lép be az iskola a rendszerbe, s válik fontossá, hogyan tudjuk pótolni a megfelelő értékek átadását az erkölcsi nevelés keretében.

A nevelés és az oktatás minden korban a kultúra és az értékrend átadásának hatékony eszköze volt, s ez ma sincs másképp.

Éppen az ismertetett okok miatt fordulnak egyre többen a katolikus oktatási rendszer felé nagy várakozással, bízva abban, hogy képesek vagyunk nevelni a keresztény hit és értékrend megőrzésére, a béke megőrzésére, a nemzeti kultúra, az európai kultúra megőrzésére, együttérzésre, szolidaritásra, empátiára.

A katolikus iskolarendszer az újraevangelizálás hatékony eszköze lehet, amellyel élnünk kell!

Korunk fejlett társadalmában az egységes értékrend hiányában jelent-

kező problémák egyre jellemzőbb kortünetet mutatnak: tájékozódási pontok elvesztését, pozitív és motiváló erejű jövőkép hiányát, a kényelem, és a kötöttségmentes szabadság előtérbe helyezését, menekülést a felelősség elől, az elköteleződés elől, a mindenhol jelen levő csüggedtséget, állandó fogyasztásra késztetést, élménykeresés mögötti ürességet, az eligazodást nyújtó, szilárd erkölcsi értékrend hiányát.

Ebben a társadalmi depresszióban kell megtalálnunk és megmutatnunk a diákjainknak, hogy vannak értelmes, tartalmas és pozitív célok, és csak ezek alkalmasak arra, hogy nevelésünk középpontjává tegyük azokat.

A keresztény oktatási rendszernek a világos értékrenddel és az erős erkölcsi tartással rendelkező generációk nevelésében van óriási szerepe. A mi intézményeinkben folyó nevelés – az objektív igazságon nyugvó stabil értékrend mellett – az irgalmas és igazságos isteni szeretet közvetítője is kell hogy legyen!

Ennek alapján minden pedagógus gyakorolhatja az irgalmasságot, vagy válhat az új misszió megvalósítójává munkája által.

A gyermekek abból tanulnak, ha az értékeket működés közben látják; ez a példa. Fontos, hogy alkalmuk legyen morális problémákat megvitatni (vitakozzanak), és biztatásra van szükségük ahhoz, hogy gondolataikért és tetteikért felelősséget vállaljanak.

Rá kell jönnünk, hogy mi a helyes és mi a helytelen. Szükség van arra is, hogy össze tudják hasonlítani az értékeket és meggyőződésüket a többiekével, hogy igyekezzenek megtalálni azt, ami közös.

Segítenünk kell abban, hogy lelki ismeretük hangját meghallják, amely a racionálisan megértett alapelvek sugallatától (Tudom, hogy mit kell tennem...) elindulva eljusson oda, hogy megfontoltan cselekedjék (Tudom, hogy mit fogok tenni...).

A fotón Az egyéki Szent János katolikus köznevelési intézmény pedagógus kórusa

Milyen a jó pedagógus?

Az a pedagógus képes helyes erkölcsi értékeket átadni, aki maga is minden helyzetben – intézményen kívül is – tiszta lelkiismerettel képviseli ezeket az értékeket. A diákok addig nem számíthatnak iránymutatásra, amíg a pedagógus nem alakítja ki saját erkölcsi filozófiáját, amely hitbéli meggyőződésből fakad, amelynek szellemében igyekszik helyesen cselekedni, és ezzel pozitív példát mutatni. Ne felejtjük el, hogy a gyerekek – különösen a kicsik – előbb tanulnak meg valamit utánozni, mint felfogni. Növekedése során a gyermek számára azok a felnőttek, akikkel a legtöbb időt tölti, és akikhez érzelmileg is kötődik, mintaképpé, modellé válnak. A tettek sokkal inkább megmutatják a gyermeknek, mint a szavak, hogy mi az érték a szülei és tanítói, tanárai számára.

A jó pedagógus tapintatos, megjelelése kulturált, minden helyzetben igazságos és irgalmas is. Ha mindenképpen szükséges fegyelmeznie, esetleg büntetnie is, azt szeretettel, irgalommal, sohasem haraggal teszi, és először gondolja át a maga felelősségét: mindent megtettem ezért a gyermekért? Mindent megtettem, hogy ezt a helyzetet elkerüljük?

Milyen erényeket és értékeket adjon át a pedagógus?

A Szentírás az erényeket a „Lélek gyümölcsének” nevezi. A Lélek gyümölcse pedig: a szeretet, az öröm, a békesség, a türelem, a kedvesség, a jószág, a hűség, a szelídség, az önmegtartóztatás. Mindezt bemutathatjuk, megtaníthatjuk a gyermekekkel az oktatott tananyag tartalmán keresztül is: a szép, a jó, az igaz örök értékek közvetítésére akár minden magyar órán adódik lehetőség, személyes odafigyeléssel, a jóindulatú odafordulással a diákokhoz. A

segítségnyújtásra való készség, empátia is közvetíti a keresztyén tanítás tettekre váltott üzenetét. A jó óvónők, a jó tanítók és tanárok kiemelkedő szerepe mellett nem elhanyagolható egyetlen munkatárs szerepe sem. Egy segítőkész gesztus, egy jó szó, egy biztató mosoly egy szomorkodó gyermeknek, egy tányér étel, amelyet szeretettel adnak át, egy udvarias köszönés, egy tiszta tanterem – mind olyan mozzanat, amely észrevétlenül gyakorol hatást.

Folyamatosan nő az egyházi intézményekben tanulók száma, s ez is mutatja, hogy erős igény mutatkozik arra, amit az egyházi iskolák tudnak nyújtani a fiataloknak. Ma Magyarországon az egyházi fenntartású intézményekben 215,9 ezer (13,9%) diák részesül óvodai nevelésben, iskolai oktatásban. Ez az arány folyamatosan növekszik.

Érték a szülői elvárásoknak való megfelelés

Ez nem más, mint a magas színvonalú oktatás, a hagyományos, kevésbé liberális légkör, a problémákkal küzdő gyermekek hatékony segítése, nagyobb gondoskodás, személyre szabott törődés, családot pótló szerep, megértőbb, szeretetteljesebb, támogatóbb, irgalmasabb légkör, a saját családban vallott és megélt katolikus értékrend szerinti intézményi nevelés, barátokra, társakra találás, akik szintén ezeket az értékeket hiszik, vallják és élik.

Henri Boulad SJ atya nyilatkozta:

„Egy iskola is az Isten háza, mert Ő fejlődik a gyermekben figyelmünk, kreativitásunk, gondolkodásunk, tudásunk növekedésén keresztül. Mindez Isten Lelke, aki segíti a tanárokat az Üzenet továbbításában; Isten Lelke forrong és forr az osztályteremben, Ő ösztökéli a kis szíveket és elméket. Ennél fogva az iskola egy templom, egy szentély!”

Érték a tanulóink számának folyamatos növekedése

Az egyházmegyei intézményeinkben tanuló gyermekek száma emelkedő tendenciát mutat a 2010/2011-es tanévtől napjainkig.

A nálunk tanuló gyermek számának emelkedése a szülők bizalmát is jelzi. Szívesen választanak gyermekeiknek egyházi intézményt.

A lehetőségek bővülése azonban egyre több feladatot és – ezen keresztül számos – tekintetben kihívást is jelent az egyházi fenntartónak, az intézmények vezetőinek és munkatársainak.

Érték a gondolkodásmód

Egy ideális világban a gyermekek azt teszik, amit a szüleik mondanak nekik. Pontosan 2,5 percig mosnak fogat, időben lefekszenek aludni, nem rosszkodnak, szépen ülnek a villamoson, jól tanulnak, nincs rájuk panasza. Na, az én gyerekeim pont nem ilyenek, meg ahogy látom magam körül, másoknál sem megy a körzővel, vonalzóval körberajzolt élet. Pedig mi tényleg tudunk nemet mondani, vannak szabályok, melyekhez ragaszkodunk, de van, amiben engedékenyebbek vagyunk, és hajlandóak vagyunk egyezkedni is.

De vajon tényleg annyira ártalmas, ha engedünk a szülői szigorból, és elvessz a tekintélyünk? És egyáltalán kell az nekünk? Katherine Lewis amerikai újságíró, a *The Good News About Bad Behavior* című könyv szerzője szerint egyszerűen el kell engedni ezeket a kétélyeket. „A parancs és a kontroll, az én vagyok a főnök mentalitás nem működik” – állítja.

Majd apa tudja! – hangzik el gyakran ez a kijelentés.

Lewis úgy látja, hogy a mai gyermekek önszabályozó képessége tragikus, és szerinte ennek köszönhető, hogy a gyermekek mintegy felének 18 éves korára viselkedési, beilleszkedési zavara lesz, sokan pedig a drogokhoz nyúlnak.

Lewis szerint emögött négy meghatározó tényező húzódik, melyek közül az egyik a közösségi média és a webkultúra elterjedése, hiszen ezek azok a dolgok, amelyek arra készítetik a gyerekeket (is), hogy kívülről is figyeljék ma-

gukat. Ehhez társul még a valódi közösség hiánya és a szabályozatlan játékidő. A mai gyerekeket az egyéni teljesítményekre tanítják, így ők felnőttként is az egyszemélyes érdekeikre koncentrálnak majd, és kevésbé a családra, a barátokra, a környezetre.

És hogy mi Lewis utolsó pontja? A szülők. Nem hibáztat minket, csak azt mondja, hogy jobban járnánk, ha egy kicsit átgondolnánk a fegyelemhez való hozzáállásunkat. Szerinte ehhez az első lépés az lenne, ha elválasztanánk a szülői tekintélyt és a „majd apa/anya tudja” mentalitást. Ugyanis ez a hozzáállás talán működött a múlt században, de a mostani generációra hatástalan, ők az együttműködéssel irányíthatók.

Érték a fizikai csend

A csend néha beszédesebb, mint a ki-mondott szó. Életünk minden percében velünk, bennünk van. Tesszük a dolgunkat és a pillantásunkkal, mozdulatainkkal többet árulunk el magunkról, mint amit elmesélünk.

Mark Batterson kutatásai szerint naponta átlag 3 percenként vagyunk kitéve zavaró hanghatásnak. Már az a tény, hogy van erre szakosodott tudományterület; mutatja, mekkora a zajterhelés mai világunkban.

Gordon Hempton nevű környezetkutató 30 évnyi munkával összeállított egy listát ezzel a címmel: Az utolsó nagy, csendes helyek listája. Olyan helyeket vett fel, amelyeken a nappali órákban legalább 15 percnyi folyamatos, zavartalan csend uralkodik. A legutóbbi listája szerint összesen 12 ilyen hely van az Egyesült Államokban! S akkor csodálkozunk, miért szenved a lélek...

Nehéz kirekeszteni mások hangját, a szociális média hívójeleit, s az elvárást, hogy egyre többet teljesítsünk. Pedig a

csendben nagyobb eséllyel hallhatjuk meg Isten hangját, és énekelhetjük az Ő énekét.

A csend különbözteti meg a belátást a látástól, a hitet a félelemtől. Próbáltál már elcsendesíteni egy zajongó termet? Aligha sikerül, ha igyekszel túlordítani a zajt. Ennél hatékonyabb, ha így szólsz: sss, vagy felteszed a kezed. Isten is ezzel a módszerrel él. Suttogása elcsendesít, megnyugtat, lecsillapít.

Mustó Péter SJ atya szerint:

„A csend nem valaminek a hiánya, hanem annak a lehetősége, ami megszülethet. A test érzékelésében születik a csend, és a csendben erősödik a test észlelése. Így nyílik meg a lélek a testen keresztül, hogy észrevegye és befogadja azt, ami számára feltárul.”

A kaliforniai Muir Woods a világ legmagasabb fáinak otthona. Ezek az óriási növények (illetve ezek elődei) San Franciscótól alig 20 kilométerre, 226 hektáros területen, heves esőzéstől ázott, humuszban igen gazdag földből nőttek, mintegy 150 millió évvel ezelőtt. Főleg a kaliforniai szikvó-

ja fenyő néven ismert óriás túlevelűekből található a legtöbb. A jelenleg is élő fák közül a legidősebbek 600-800 évesek.

A parkvezetőség 2008-ban hirdette meg először a „csendes napok” programot. Ezek a napokon minden turista a minimálisra korlátozza a beszéde által keltett zajt, és helyette inkább élvezzi a lombok suhogását, a masszív, sokszor gerendányi ágak és óriás törzsek roppanását és pattogását. A túlevelű erdők sajátossága, a különleges illat mint ajándék társul a páratlan audiovizuális élményekhez.

A Massachusettsben található Cape Cod az állam keleti csücskében található szigetvilág. Homokfövényein páratlan helyre lelhetnek az utazók, vallja Gordon Hempton hangszakértő, zajvadász. Különösen a Marconi Beachen érdemes elidőzni, ahol Hempton szerint – az óceán morajlásán kívül – néma csend honol.

A hawaii Big Islanden, a vulkánok nemzeti parkjában a kutatók kimutatták, hogy a kúpok belsejében mért zajszint pontosan nulla. Tökéletes a csönd, a méltóságteljes némaság birodalmát az utazók is átélhetik.

Érték a munka

Egy középkorban játszódó történet szerint egy vándor közeledett egy város felé. Hatalmas kőfejtőn keresztül vitt az útja. Rengetegen dolgoztak ott izzadtan, keserű, kőporral teli arccal. A vándor odament egyikükhöz, és megkérdezte tőle: „Mit csinálsz?” Az mérgesen felelt: „Nem látod? Követ török.” A vándor továbbment, és egy másikat is megkérdezett: „Mit csinálsz?” Az ezt mondta: „Pénzt keresek, hogy eltartsam a családomat.” Végre a vándor meglátott egy embert, aki sugárzó arccal, szemmel láthatóan örömmel dolgozott. Őt is megkérdezte: „Mit csinálsz?” Az felegyenesedett, és csillogó szemekkel ezt felelte: „Katedrálist építünk.”

A Szentírás üzenete szerint a munka nem az önmegvalósítás vagy a társadalmi gazdagodás eszköze, hanem az istenképiségből származó alkotó tevékenység, amely az ember lényegéhez tartozik, és amely által önmagát és a környezetét is gazdagabbá teheti.

*Molnár Katalin főigazgató
Egyházmegyei Katolikus Iskolák
Főhatósága*

Szent Gellért-díjat adtak át az egyházmegyei tanévnyitón

A díjat – amelyet Palánki Ferenc megyéspüspök adott át – a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia alapította azzal a céllal, hogy lehetőséget teremtsen a katolikus közoktatásban végzett kiemelkedő munka elismerésére. A kitüntetésnek méltó rangja van, a dolgozók erkölcsi elismerését és megbecsülését jelenti, akik emberi tulajdonságaikkal, szakmai tudásuk-

kal a testület előtt követendő példát tanúsítanak. A díjakat Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök adta át.

A **Szent Gellért-díj ezüst fokozatát** kapta **Soltész Katalin**, a mátyászkai Széchenyi István Katolikus és Német Nemzetiségi Általános Iskola és Óvoda intézményvezető-helyettese, **Gubikné Virga Margit**

óvodapedagógus, az ajaki Tamási Áron Katolikus Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola, Óvoda és Bölcsőde munkaközösség-vezetője. A **Szent Gellért-díj arany fokozatát** kapta **Bódi István**, az egyeki Szent János Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola igazgatóhelyettese.

Bódi István

Soltész Katalin

Gubikné Virga Margit

„Minden gyermek jó valamiben”

Beszélgetés Tormássiné Kapitány Ágothával, a nyíregyházi Szent Imre Katolikus Gimnázium, Általános Iskola, Kollégium, Óvoda és Alapfokú Művészeti Iskola új intézményvezetőjével

Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök megbízásából, Tormássiné Kapitány Ágotha 2019. július 1-jétől megkezdte intézményvezetői munkáját a nyíregyházi Szent Imre Katolikus Gimnázium, Általános Iskola, Kollégium, Óvoda és Alapfokú Művészeti Iskola élén. Az ötgyermekes édesanya és többszörös nagymama intézményvezető asszonyt az egyházi oktatás helyzetéről, pályájáról és szakmai terveiről kérdezte munkatársunk.

– Keresztény családból származik; egyházi iskolába járt. Melyek az ön számára a pedagógussá válásának fontos állomásai?

– Életem egyik meghatározó alapja, hogy olyan keresztény családba születtem, amely az előző rendszerben is felvállalta a hitét, kereszténységét.

A másik meghatározó élményem a Svetits Gimnáziumban eltöltött évek voltak. A nővérek olyan szeretetközösséget teremtettek számunkra, amely egész életre szóló kitartásra, önfegyelmre, mások felé irányuló figyelemre, a jó iránti elkötelezettségre nevelt minket. Hálás szívvel gondolok Lépes Katalin nővérré, volt osztályfőnökömre, akivel a mai napig szoros kapcsolatban állok.

Abban, hogy a tanári hivatást választottam, a családi indíttatás is meghatározó volt, hiszen többgenerációs pedagógus családból származom. Folyamatos támogatást és megerősítést kaptam pályám során nagynénemtől, Eszter nővértől, aki a keresztény tanügyigazgatásban aktívan vett részt.

A pedagógiai életpályám még egy igen meghatározó eleme, hogy férjemmel nagy családot vállaltunk, öt gyermeket neveltünk, akik közül négyen már önálló életet élnek; legkisebb gyermekünk egyetemista. Óriási boldogság számunkra, hogy gyermekeink eddig 12 unokával ajándékoztak meg minket. Szülőnek lenni az Úristen legnagyobb ajándéka, ugyanakkor a legnehezebb hivatás. Az így megélt tapasztalatok, élmények meghatározzák pedagógusmunkámat, a gyermekekhez és a szülőkhöz való viszonyulásomat.

– Már több mint 25 éve ön is egyházi intézményben tanít. Az induláskor

kapott élmények és értékek mennyiben segítettek a pedagógusi pályáját?

– Amikor megkezdte működését a nyíregyházi Szent Imre Katolikus Gimnázium, akaratlanul is a Svetits élményét szerettem volna áthozni. Ugyanakkor volt egy olyan félelmem, hogy egyházi iskolát létrehozni csak szerzetesek és egyházi személyek tudnak. Az évek igazolták, hogy mi, civilek is – családanyák, családapák – képesek vagyunk működtetni egyházi iskolát, természetesen egyházi személyek jelenlétével. Teljesen azt a miliót, amit szeretett középiskolámban megéltem, nem valósíthatjuk meg, de a szellemiséget magunkkal tudjuk hozni; valamit átadhatunk belőle a diákoknak.

– Tapasztalatai szerint mennyiben változott az egyházi oktatás az elmúlt negyedszázad alatt?

– A Svetits egy zárt világ volt. Szintbúra alatt neveltek minket. Amikor a kilencvenes évek végén ismét lehetőség nyílt az egyházi iskolák indítására, hatalmas eufória kerített hatalmába mindenkit. Ez az eufória azóta egyrészt landadt, de a meglévő egyházi intézmények szépen megerősödtek. Aki kiállta az idő próbáját, felszínen tudott maradni, az ma is értéket képvisel. Ma már nemcsak a kommunista éra alatt is engedélyezett, nyolc egyházi iskola versenyképes, hanem több, újonnan alakult intézmény is az oktatási élménybe került.

Manapság nagy feladatok állnak az egyházi iskolák előtt. Nem mondhatjuk, hogy ma könnyebb vagy nehezebb a helyzetünk. Vannak állandó értékek, mint például a keresztény szellemiség, melyeket meg kell őriznünk. Ugyanakkor az idő halad; minden változik

körülöttünk. Mindig az előttünk álló feladatra kell koncentrálnunk, nem ragadhatunk le a múltban. Megnehezíti az iskolák életét – nemcsak az egyháziakét – a változó közoktatás irányítása. Úgy érzem, ezen a területen még mindig keresik azt az utat, amely nekünk, magyaro-knak tartalmilag és szerkezetileg a legmegfelelőbb lehet. Ezért szervezik át olyan gyakran az oktatás egészét. Ez viszont nagy nehézséget jelent a mindennapi életben az iskoláknak.

– Korábban az egyházi iskoláknak volt egy elitképző szerepe is. A folyamatosan változó világgal ez is változott. Ön szerint milyen szerepet töltenek be az egyházi iskolák napjainkban?

– Úgy gondolom, nem lehet leszűkíteni az egyházi oktatást egyetlen dologra. Az egyházi iskolának evangelizálni kell, szükséges az ígét hirdetni minden településen a diákok és a szülők számára. Ugyanakkor nem hanyagolható el a szociális támogatás sem, mert nemcsak olyan gyerekeket nevelünk-oktatunk, akik biztos anyagi háttérrel rendelkeznek. Ahhoz pedig, hogy versenyképesek legyünk, szükségünk van az oktatási eredményekre is, arra, hogy élménybe juttassuk a tehetséges tanulóinkat. Magas szintű szakmai munkával minél jobb eredményeket kell felmutatnunk, mert a szülők számára ez az eredmény a kézzelfogható. Ezzel együtt a nevelés, a hozzáadott érték a legnagyobb erőssége az egyházi iskoláknak.

– Melyek az ön által vezetett intézmény erősségei? Mit kínál ez az iskola?

– Úgy vélem, a nevelés területén az élbolyban vagyunk, és oktatás terén sem kell szégyenkeznünk. Nagyon jó tanári karunk van. Az idegen nyelvek, a humán és a reál tárgyak területén egyaránt remek szakemberek tanítanak nálunk. Országos szinten is szép eredményekkel büszkélkedhetünk.

Tormássiné Kapitány Ágatha

és azt jól kamatoztatni.

Mi készítette arra, hogy megpályázza az intézményvezetői posztot?

– A belső készíttetést a környezetemtől és a kollégáimtól érkezett bátorítás, támogatás alakította ki és erősítette meg bennem. A rám bízottak iránt érzett felelősségtudat által döntöttem el, hogy ha az Úristen erre az útra hív engem, akkor ezt alázattal elfogadom.

– Melyik az a három dolog, amelyért leginkább hálás elődjének, Megyesi

Mária volt igazgatónőnek?

– A legelső az, hogy neki köszönhető

ennek az iskolakomplexumnak a kiépítése és magas szintű menedzselése.

Azért is hálával tartozom, hogy olyan nevelőtestületet alakított ki, amelynek munkájával rangos hírnevet szerzett az intézmény a megyében.

És végül neki köszönhetem, hogy intézményvezető lehetek, hiszen öt évvel ezelőtt újra bizalmat kaptam vezetőhelyettesként arra, hogy segítsem a munkáját.

– Milyen intézményről álmodik?

– Olyan iskolát szeretnék, ahol magas szakmai színvonalon az óvodás kortól az érettségig neveljük, élményszerűen oktatjuk a gyerekeket. Biztonságos, harmonikus intézményt szeretnék, ahol a gyermek a legfontosabb. Őszinte, nyílt légkört, ahol mi, akik azt a hivatást kaptuk, hogy a jövő generációkat neveljük, hiteles életünkkel is példaként szolgáljunk diákjaink számára. Arra kell törekednünk, hogy felszínre hozzuk és megerősítsük a gyermekek egyéni adottságait, képességeit, hiszen minden gyermek jó valamiben.

Bár iskolánkba nemcsak kiemelkedő képességű diákok járnak, igyekszünk megtalálni tanítványaink talentumát,

Rubóczkiné Kiss Hajnalka
tanár, sajtóapostol

Üzenet az új tanévre

Apa és fia sétálnak az erdőben.

A fiú hirtelen megbotlik, és éles fájdalmat érezve felkiált:

– Áúúúúúúúúú.

Meglepetésére hangot hall a hegy gyomrából:

– Áúúúúúúúúú

Kíváncsiságtól fűtve a hang irányába kiált:

– Ki vagy te?

De az egyetlen válasz, ami érkezik:

– Ki vagy te?

Méregbe gurul a fiú, és ezt kiáltja:

– Gyáva vagy!

És a hang visszaszól:

– Gyáva vagy!

A fiú ránéz az apjára, és megkérdezi:

– Apa, mi folyik itt?

– Fiam, figyelj csak! – majd elkiáltja magát:

– Csodállak!

A hang felel:

– Csodállak!

Apja azt kiáltja:

– Csodálatos vagy!

A hang pedig válaszol:

– Csodálatos vagy!

Majd az apja elmagyarázza:

– Az emberek ezt VISSZHANGNAK nevezik, amely valójában olyan, mint az ÉLET!

Az élet mindig azt adja vissza neked, amit te kifelé nyújtasz! Az élet tükröt tart cselekedeteidnek. Ha több szeretetre vágysz, adj több szeretetet! Ha megértésre vágysz, te is érts meg és tisztelj másokat. Ha azt akarod, hogy az emberek türelmesek és tisztelettudóak legyenek veled, te is légy türelmes, és mutass tiszteletet! A természet eme törvénye életünk minden területére érvényes.

Az élet mindig azt adja vissza neked, amit te másoknak nyújtasz. Az élet nem véletlenek sorozata, hanem tetteidet tükrözi.

(Tanmese)

A szép, az igaz és a jó erőterébe kell helyoznunk az egyházi nevelést

Kaszásné Tóth Judit, a nyíregyházi Szent Imre köznevelési intézmény vezetőhelyettese 2019. július 1-jétől új feladatot kapott Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspöktől, aki őt a kisvárdai Szent László Katolikus Gimnázium, Szakgimnázium, Általános Iskola, Kollégium és Óvoda intézmény vezetésének ellátásával bízta meg.

Kaszásné Tóth Judittal Borús Lászlóné Mariann sajtóapostol beszélget.

– Mennyire érte önt váratlanul ez a felkérés?

– A felkérés hallatán a szó legneme-
sebb értelmében megrendültem. Szent Pál írja „Mekkora a mélysége az Isten gazdagságának, bölcsességének és tudásának! Mily kifürkészhetetlenek szándékai, mily megfoghatatlanok útjai!” (Róm11,33)

A Jóisten nem ad nagyobb feladatot, mint amennyit elbírnak. Püspök atya képesnek lát erre a felelősséggel teljes szolgálatra. Hiszem, hogy a Jóisten erőt ad ehhez a küldetéshez.

– Az „igen” kimondása után ott kellett hagynia előző munkahelyét, a nyíregyházi Szent Imre Gimnáziumot, eddigi életét, az otthonát, barátait. Hogyan lehet ezt megélni?

– „Ite missa est!” – „Menjetelek, küldetések van!” – mondja az elbocsátáskor a szentmisét celebráló atya. Ha ez a felszólítás nem érint meg minket, nem válik hétköznapjaink részévé, akkor szinte lehetetlen volna minden távozás onnan, ahol otthon érezte magát az ember, szinte lehetetlen volna minden kezdet, minden lelki és szellemi fejlődés.

**– A Szent László katolikus intézmény egyházi fenntartású; tavaly ünnepelte fennállásának 100. évfordulóját. Hogyan szeretné a hitet még inkább elmélyíteni, vonzóbbá és tüze-
sebbé tenni a következő nemzedék körében, pedagógusokban, dolgozóknak?**

– Minden korosztály számára a leg-hathatósabb, a legvonzóbb, ha hiteles, a hétköznapokban megélt személyes pél-

daadásban tapasztalják meg a szolgáló szeretet erejét. Ha ebben munkatársak-ká tudunk válni, ha közösségi alkalma-inkban, zárándoklatainkban felismerjük Isten jelenlétét, akkor jó úton fogunk járni hitünk elmélyítésében.

– Minden nap új arcokkal, új kollégákkal, gyerekekkel, problémákkal és feladatokkal találkozunk. Döntéseket kell hoznia úgy, hogy még nem ismeri teljesen az intézményt. Kap-e segítséget egy-egy döntés meghozatalában? Lehet-e mérlegelni, mikor mi a helyes lépés?

– Lehet, sőt mindig kell mérlegelni, hogy mi a helyes lépés. Azt tapasztalom, hogy számíthatok az intézmény-vezető-helyetteseimre. Fontos, hogy elegendő és időben megkapott legyen a döntések meghozatalához szükséges információ. Sokat segít, ha a döntésben érintettek bizalommal fordulnak hozzám, őszintén beszélgetünk, megismerem véleményüket, aggodalmaikat. Úgy gondolom, hogy a döntést nekem kell meghoznom, de kompetens szakemberek meghallgatása is tudja ezt segíteni.

– Előző munkahelyén helyettesi feladatokat is ellátott. A diákokkal szorosan együttműködött ebben az időszakban, a Rákóczi Szövetség ifjúsági szervezetének munkáját segítve. Ez a közösség, szövetség mit jelent az Ön életében?

– A Szövetség, mint ahogyan én is, felvállalja a magyar hagyományok ápolását, a keresztény értékrend közvetítését, a jövőbeli magyarság iránt elkötelezett értelmiség kinevelését.

A Kárpát-medence számos, Rákóczi-szövetségben szolgáló pedagógusával vagyok élő kapcsolatban, bizalommal fordulhatok hozzájuk határon túli

kirándulásaink kapcsán, és én is megadok minden tőlem telhető segítséget az anyaországban. Örvendek, hogy – diákkezdemenyezésre – a Szent László-intézményben is elindult a Rákóczi Szövetség ifjúsági szervezete. Azon fogok fáradozni, hogy szárnyait bontogató szervezeteink megerősödjön, és a diákutaztatási pályázatokon, vezetőképzőkön, táborokban minél aktívabban szerepeljünk.

– Tudjuk jól, hogy az Istennel való szoros kapcsolat fontos önnek. Hogyan tudja ezt a lelkületet beleszólni mindennapjaiba?

– A teremtésvédelem alapelvei szerint igyekszem élni mindennapjaimat. Isten tenyerén hordoz minket, és munkatársai vagyunk a teremtett világ formálásában. Isten szeretetervében minden teremtménynek értéke és jelentősége van. Épp ezért minden tanítványom ismeri azt az alapelvem, hogy „*legalább karnyújtásnyira felelősek vagyunk környezetünkért.*”

– Magyar szakos középiskolai tanárként van-e kedvenc idézete, olvasmánya, akár jelmondata?

– A Délvidéken Utasi Jenő atya plébániájának kertjében egy „*útjelző táblán*” áll egy Nagy Gáspár-idézet a Jegyzvén szalmaszállal című versből: „...*de a remény sohasem meghaló, /ha minden utolsó szalmaszál/ ABBÓL A JÁ-SZOLBÓL VALÓ!*”

– Valamennyien igyekszünk úgy élni, hogy valakit példaként állítsunk magunk elé. Önnek ki a példaképe? Van-e valaki, akinek az életszemlélete követendő, követhető egy életen át?

– Természetes, hogy a családi példák meghatározóak; szüleim szorgalma és szolgáló szeretete, édesapám kitartása a sok megpróbáltatásban.

Magyar történelmünkben II. Rákóczi Ferenc fejedelem áll előttem példaképként, mint gondolkodó, lelki

Kaszásné Tóth Judit

ember, az Úr alázatos és imádságos szolgája. Rákóczi, akit magyar kortársai úgy ismertek, mint akire az ősök közösségi tennivalókat hagyományoztak, akit európai kortársai rendkívül tisztességes, egyenes, igaz, a végsőkig bátor embernek ismertek, akiről Vallomásaiból kiderül, hogy Szűz Máriával, a Magyarok Patrónájával bensőséges lelki kapocs kötötte össze.

– **Örömmel látjuk, hogy aktívan bekapcsolódik a kisvárdai egyházközség életébe. Részt vett az általuk szervezett Családi napon, a máriapócsi gyalogos zarándoklaton, az énekkari családi kiránduláson Lengyelországban. Miért fontos Önnek a családokkal való közösség kiépítése? Vannak-e ötletei, amivel még szorosabbá lehet szőni a köteléket az intézmény és az ide járó gyermekek és szüleik között?**

– A communio – a közösség keresése Istennel és embertársainkkal – alapvető keresztény érték. A társadalom, a nemzet legalapvetőbb sejtje a család. Épp ezért nem elég az egyén megerősítése a keresztény hitben, szükség van a

családok szellemi és lelki támogatására. A találkozás, az együtt töltött minőségi idő, az informális kapcsolatokban is közvetített keresztény nevelési értékek együttesen segítik azt, hogy egy irányban tudjunk haladni az értékelvű nevelésben.

A pedagógusok eddig is sokat tettek a közösség építéséért. Szeretettel hívtam a Szent László-s családokat az egyházközségi gyalogos máriapócsi zarándoklatra, családi jó gyakorlatok megosztására. Továbbra is számítok a Szent Orsolya Rend jelen lévő

tagjainak segítségére a családok érzékenyítésében a közösség szolgálatára.

– **Mindannyiunknak vannak rövid és hosszú távú terveink. Önnek az intézménnyel kapcsolatban melyek ezek?**

– A minőségi oktatás és nevelés tárgyi feltételei sok szempontból adottak intézményünkben. Modernizálásra, bővítésre azonban szükség van. Az egész évben használható közösségi terek kialakítása sürgető feladat, ezért is van szükség egy díszteremre. A külső terek is tovább fokozzák majd a gyermekközpontúság erősítését és a közösségi szemlélet megvalósítását. Rövidtávon a játszóterek megújításával, parkosítással, fásítással, hosszútávon tanösvény kialakításával tesszük otthonosabbá környezetünket.

A mennyiség soha nem helyettesítheti a minőséget. A minőségi oktatást a minőségi nevelés tudja megalapozni. A minőségi nevelést hosszú távon a keresztény pedagógia iránti minél szélesebb körű elkötelezettség és a családok keresztény értékrendjének formálása tudja megerősíteni.

A tehetséggondozás és felzárkóztatás rendszerszemléletű megszervezése, tehetségpont kialakítása és működtetése lesz az egyik mozgatórugója a minőség biztosításának. A zenei nevelést hosszú távon az intézménybe integrált alapfokú művészeti iskolában képezem el, az idegen nyelvi oktatás megerősítését alapfokon két tannyelvű képzés elindításával.

– **Van-e olyan általános irányelv, amit minden egyházi iskolában feltétlenül meg kell valósítani?**

– A szép, az igaz és a jó erőterébe kell helyeznünk az egyházi nevelést. Minden egyházi iskolában meg kell hogy érezzék neveltjeink az emberi jóságot. Fel kell ébresztenünk a vágyat tanulóinkban az igazság és a létezés értelmének keresésére.

– **Említette Igazgatónő, hogy szeretne minél több időt a gyermekek, diákok körében tölteni. Mennyire tud pedagógus maradni vezetői feladatai mellett? Hogyan lehet helyesen áthidalni az igazgatói szék és a tantermek közötti távolságot?**

– Pedagógusnak kell maradni, hiszen hivatásunkat akkor tudjuk beteljesíteni, ha a gyermekeket, fiatalokat elvezetjük az értékek ismeretére és az értékelvű életre. Szeretném minél jobban megismerni diákjaink sokféle területen kibontakozó talentumait. Az óralátogatások mellett a közösségi programok, az ifjúsági szervezetek nyújtotta lehetőségek, a lelkeségi mozgalmak, a találkozás informális helyzetekben, az odafigyelés egymásra mind-mind lehetőség a távolság áthidalására.

– **Mit üzen a Szent László katolikus intézmény munkatársainak, tanulóinak, a szülőknek? Mit vár tőlük?**

– Emberségünk közösségben bontakozik, fejlődik. Munkatársak, tanulók és szülők; éljük meg együtt minél mélyebben a keresztény közösség biztonságát adó, megtartó erejét. Akarjunk és merjünk Istennel közösségben lenni, egymásért és a közösségért tenni!

Borus Lászlóné sajtóapostol

Péteri program az új tanév elejére – nem csak gyermeknevelőknek

Olyan időket élünk, amikor igen csábítóan hat a tények egyoldalú beállítása a közbeszédben. A leegyszerűsítések következtében a lényegfelfedő interpretációk korszakát éljük. Ez a törekvés akkor bizonyul igen vonzóknak, amikor a keresztény hit összetett valóságát érinti. Az ilyen törekvésekből álltak elő hajdanán a klasszikus eretnokségek, ill. jönnek létre a kortárs tévtanítások.

Az eretnokség görög eredetű jövevényszó nyelvünkben. Etimológiailag (ki) válogatást jelent. Egy igaz állítást valaki kiragad a hitigazságok szerves és hierarchikus rendszeréből, és abszolúttá nyilvánítja a többi hitigazságokhoz történő kapcsolódásának ignorálásával. Éppen ez által válik tévtanítássá. Példának okáért alapvető jelentőségű Isten irgalmasságának hitigazsága, de ha elszakítanánk Isten igazságosságától, és így abszolúttá tennénk, akkor a leegyszerűsítés áldozatául esne – mindkettő. Ettől Aquinói Szent Tamás óva intett: *„Igazságosság irgalmasság nélkül könnyörtelenség; az irgalmasság igazságosság nélkül a széthullás melegágya.”*

Manapság elég gyakran bukkanhatunk egyoldalú felfogásokra Jézus Krisztusról, aki *„hitünk szerzője és bevégezője”* (Zsid 12,2). Az ilyen vélekedé-

sek közül az egyik azt állítja, hogy Jézus nem hirdetett semmiféle hitigazságot, és senkit sem közösített ki. Mindenkiket olyannak fogadott el, amilyen volt. Megértést tanúsított mindenki és minden iránt.

Az újszövetségi szentírásban azonban fedezhetünk fel olyan helyeket, melyek nem harmonizálhatók a fenti Jézus-képpel. Mindenekelőtt emlékeznünk kell arra, hogy Jézus azért halt meg a kereszten, hogy életének odaadásával hitelesítse azt az üzenetét, hogy ő Isten Fia, a Megváltó. Halálából felismerhetjük, hogy az ószövetségi próféták sorsában volt része, hiszen őket is üldözték és megölték (vö. Jer 38,4-6).

Amikor Jézus kijelentette, hogy teste és vére vétele nélkül nem lesz (isteni) élete követőinek, akkor sokan elfordultak tőle, és többé már nem jártak vele (vö. Jn 6,51-58). Azoknak, akik az eucharisztikus beszéd elhangzása után megmaradtak Jézusnál, ő nem rimánkodott: *‘Jaj, el ne menjetek! Találunk egy mindenkinek megfelelő, mindenki részéről elfogadható kompromisszumot’*. Jézus a tanítványoknak feltette a kérdést: *„Ti is el akartok menni?”* (Jn 6,67). Ezzel Jézus döntéshozatal elé állította övéit, szabadságukat tiszteletben tartva

és használatát minden részletében megőrizve (vö. Lk 12, 49-53).

A Jézus mellett meghozott döntés értékéről így vallott gróf Széchenyi István: *„Boldogok, akiket nem a nyavalya, a testi gyengeség vagy a haláltól való rettegés kényszerít végre térden csúszni a kereszthez, hanem akik már életük legszebb esztendőiben – midőn a fiatalság, egészség és jólét érzése szinte a halhatatlanság örömeivel tölti be őket –, ha már akkor, mondom, önként szeretetből a legfőbb jóhoz emelték fel lelküket, s ha nemcsak szóval, hanem tetteik által is gyakorolták vallásuk igazi értelmét, s nemcsak a közeli veszély indította őket Isten imáadására.”*

Jézus nem csupán hírnöke Isten szeretetének és irgalmasságának, hanem olyan eszkatologikus próféta, aki döntéshozatalra, mellette történő kiállásra hív. Ez által jel, amelynek ellene mondanak (vö. Lk 2,34). Jézus küldetésének teljesítése folyamán különbözőképpen foglaltak állást személyéről és mondanivalójáról. Ez a benne hívők közösségére és az őt visszautasítók táborára osztotta kortársait. Ez az ellene vagy mellette meghozott döntés azóta végigvonul a történelmen, és megjellegzi mindenki életét. Ebből következtethetünk arra,

*Tanévnyitó a nyíregyházi Szent Imre katolikus köznevelési intézményben
Fotó: Zagyva Klára*

Dr. Krakomperger Zoltán

hogy a keresztény életforma mindenkor döntéshozatal, és az is marad.

Talán elhalványult annak tudata, hogy a Krisztusba vetett hitünk döntésként és e döntéshez való hűségként áll elő. Közülünk sokan katolikus miliőben szocializálódva lettek Krisztus-hívők-ké. A szülői ház sokszor mentesítette az embert a hitbéli döntés meghozatalának terhétől, és így nem kellett soha valódi döntést hozni Krisztus mellett vagy ellen. A többségi keresztény környezet magával sodorta az így hívővé váltakat. Amikor pedig ez a többségi környezet Krisztustól eltért, akkor nem kevesen ebben is követték a környezetüket. Ennek is köszönhetően a keresztények többé már nem alkotnak többséget a társadalomban. Ennek hátterén igen jól kidomborodik keresztény hitünk öntudatos, felelősen és szabadon meghozott jellege.

Miről is kell döntést hoznunk? Végző soron a döntés meghozatala arról szól, hogy a magunk eszközeivel alkotjuk-e meg (barkácsoljuk-e össze) az Isten-, Krisztus-, ember- és világképünket, vagy pedig készek vagyunk el- és befogadni, ill. megőrizni Istennek Jézus Krisztus által a Szentlélekben feltárt titkát. Arról kell tehát döntenünk, hogy magunknak építjük-e vallásunkat, vagy elismerjük és a magunkénak valljuk a kinyilatkoztatásra visszavezethető kereszténységet, mint vallást. Mit jelent sen ez konkrétan?

Ha hitünket a kinyilatkoztató Istenbe vetjük, akkor el kell ismernünk, hogy

ő alkotott minket a maga képére és hasonlatosságára, és történelmünkben Jézus Krisztusban feltárta önmagát úgy, hogy egy lett közülünk. A kereszténység azért kinyilatkoztatott vallás, mert Isten a történelem egy körülhatárolható területén és idejében – 2000 évvel ezelőtt Palesztinában – Jézus Krisztusban történelmünkbe lépett, és megismertette önmagát velünk maradandó végérvényességgel. A keresztény hit melletti döntésünkkel elismerjük, hogy üdvözítésünk művét és a hit szabályait maga Isten határozta meg. Az üdvözítés tervének megvalósításáról nem az ember döntött. Aki azonban igenlően el- és befogadja, hogy Isten képére lett alkotva, terve szerint lett megváltva, valamint arra lett meghívva, hogy az ő akarata szerint higgyen és éljen, annak a teremtett világon túlmutató reménység lesz gazdagsága. Ennek súlyos jelentőségét Szent Pál így adja értésünkre: „*Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk*” (1Kor 15,19). Annak jutalma pedig, hogy hitben elkötelezetten kapcsolódunk Istenhez az, hogy már most részt vehetünk örökké igaz és kimondhatatlanul boldog szentháromságos életében, amely felülmúlja a még annyira csodálatosan megalkotott, de a romlandóságnak alávetett világot.

Aki elméletileg vagy gyakorlatilag visszautasítja, hogy Isten képmása és megváltott ember, az erejét megfeszítve fog istenpótlékot alkotni a maga hasonlatosságára, mert a visszautasítás ellenére alapigénye megmarad, hogy legyen valakije vagy valamije, akire, ill. amire felnézhet.

A történelem élő Istenének visszautasítása és a fenti alapigény követésének vonulatában az ember istenített és isteníthet sok mindent: politikai irányvonalat, akármilyen ideológiát, nemzetet, a teremtett világot kiszigerelő globális gazdasági fejlődést, az ember méltóságát lábbal tipró géntechnika ígéretét, stb. Az ezotériaörület is ezen jelenségek közé tartozik. Mindezeknek egyik közös jellemzője, hogy ezekben nem Isten ismerteti meg velünk a döntését arról, hogy mi igaz és mi nem, hanem a rövid távú érdekektől vezérelt, önző ember kiáltja ki azt, ami jó vagy rossz.

Beállítottságunkat mindezzel szemben hassa át és formálja az Istentől

tágítani nem akaró ember vallomása: „*Az Úr ígéretei tiszták, olyanok, mint a hétszer tisztított ezüst, melyet földbe vájt formába öntöttek. Uram, te megtartod ígéreteidet, minket pedig megoltalmazottól a nemzedéktől mindenkor, még ha bűnösök járkálnak is körülöttünk, és az alávalóságot magasztalják is az emberek*” (Zsolt 12,7-9).

Az ember a maga ízlése és jövőképe szerint alkotott világtérképezésének egyik előnye, hogy viszonylag könnyen érthető. Mivel emberi alkotás, ezért hátránya, hogy a kellemes életvitel bebiztosítására szabott az igazság kérdése felvetésének mellőzésével. Ez pedig összeegyeztethetetlen az ember méltóságával és egyedülálló szellemi nagyságával a teremtmények világában.

A megoldást Simon Péter kérdésfeltevése és vallomása tartalmazza: „Uram, kihez mennék? Az örök élet ígéri nálad vannak” (Jn 6,68). Ennek a péteri meggyőződésnek elsajátítását miért ne jelölhetnénk ki a 2019–2020-as tanév programjának – nem csak a hittanórákon? E péteri program közéleti képviselőjét gyermekeink tanulják meg szüleiktől, pedagógusaiktól és a hívő közösségtől. A péteri program gyermekeink számára történő továbbadásához alázatoskodás nélküli öntudatos alázatosságra van szükségünk, amellyel elismerjük, hogy végső rendeltetésünk feltárásában és abban történő meggyökerezésünkben csak a magunk eszközeivel segíthetünk magunkon. Simon Péter meggyőződésének megélésével és a benne történő elmélyüléssel Krisztus húsvéti életébe lépünk, és részt kapunk Isten időt és teret felülmúló szentháromságos közösségében, amely létezésünk legvégső horizontja, amelynek elérésére vagyunk betájoltak.

Egész életre szóló döntésünket – e mellett – a közösségbe kapcsolódásunk mellett szükséges meghozni, csábítson bármiféle ígéretével is jelenünk kor-szelleme. Ez a döntéshozatal egyben az Istenbe vetett bizalom próbája is. Óvakodjunk ebben a folyamatban az igazságot elfedő leegyszerűsítő egyoldalúságoktól. Merjük Isten egész művét a történelemben, az emberben és önmagunkban a magunkénak vallani egyénre és közösségre ártalmas válogatások nélkül – az új tanévben is.

Dr. Krakomperger Zoltán
plébános

„A meghívó Isten nem valamit akart tőlem, hanem önmagamat”

Beszélgetés az ezüstmisé s dr. Krakomperger Zoltán atyával

Dr. Krakomperger Zoltán a Szent Anna-székesegyház plébánosa, az Egri Hit tudományi Főiskola fundamentális teológiatanára 2019. július 13-án ezüstmisével ünnepelte pappá szentelésének 25. évfordulóját. A szentmisén homíliájában dr. Dolhai Lajos, az Egri Hittudományi Főiskola rektora, egykori tanára, a paptársa emberségét, papságát, tudományos munkásságát méltatta. Az ünneplő ezüstmisé s Krakomperger Zoltán atyával dr. Gáti Magdolna Virág, az egyházközség testületi tagja beszélget.

– Zoltán atya, mit jelent ön számára az ezüstmise?

– Az ezüstmise olyan mérföldkő a pap életében, amelynél érdemes megállnia, és ahonnan hasznos visszatekintenie a megtett útra, hogy az ezüstmisé s vallomása legyen: „Mivel viszonzom az Úrnak, ami jót tett velem? Veszem az üdvösség kelyhét, és segítségül hívom az Úr nevét” (Zsolt 116,12k). Az ezüstmise jelenti továbbá azt, amit a házastársaknak, egy családnak jelenthet az ezüstlakodalom: hálaadást egymás választásáért, elköteleződésükért egymás mellett, valamint elhatározásukat, hogy együtt akarnak maradni és összetartani a jövőben is.

A pap ezüstmiséjét hagyományosan a hívei körében, a plébániáján ünnepli öröms, alázatos és küldetéstudat-ébresztő hálaadásként. Azért öröms hálaadás, mert Isten megtartott abban a szolgálatban, amelyet rám bízott. Ez a szolgálat valóra válik a benne hívők közösségé-

nek, az egyháznak a szolgálatában, hiszen nem magamért kaptam a papi hivatás ajándékát és titkát. Az ezüstmise alázatos hálaadás is azokért a lelkipásztori gyümölcsökért, amelyek termettek a 25 év alatt. Elbizakodottság nélkül állíthatjuk, hogy Isten megengedi mindannak észrevételét, amit szerény hozzájárulásom által foganatosított az egyes ember lelkében és hívő közösségek életében.

Az ezüstmise Isten egész népének küldetéstudat-ébresztő hálaadása azért, hogy a bűn és a halál sötétségéből csodálatos világosságára hívott minket (vö. I. prefáció az évközi vasárnapokra), ill. aki arra méltatott, hogy színe előtt állhatunk, és szolgálhatunk neki (vö. II. eukarisztikus ima). A 25 évre visszatekintő számvetésből nem maradhatnak ki a kudarcok, a szenvedések sem. Amiért bánkódnom kell, azok a momentumok, amikor rossz döntéseim, bűneim következtében önmagam akadályoztam, hogy jó pap legyek. Isten bocsássa meg ezeket

nekem! Ezeknek az elégtelenségi élményeimnek olvasatából kikövetkeztettem és kikövetkeztetem, hogy elbizakodottá nem válhatok semmikor és sehol.

– Mindig a papi hivatást szerette volna választani?

– Isten megajándékozott a civil életben és a papi szolgálatban vonzóan helytálló, kiváló példaképekkel, de őket nem tudatosan követve éltem az életem. Nem mindenkor szerettem volna pap lenni; vízmérnöki pályára is vágyódtam. A 139. zsoltár szellemében azonban vallom, hogy Isten már édesanyám méhében meghívott a papságra, és eddig megtartott benne.

– Mégis mikor és hogyan kezdte ezt felismerni?

– Meghatározóan fontosnak és jövőképesnek tartottam és tartom a családi közösséget mint minden emberi közösség alapsejtjét, mégis igent mondtam Isten papságra szólító hívására. Közvetlen meghívásélményben nem volt részem. Második osztályos koromtól ministrálhattam, jól éreztem magam az oltár körül, és ez egyre inkább meghatározó lett az életemben; továbbá azt, hogy a hetedik osztállyal bezárólag még járhattam iskolai hittanórára. Csendesesen érlelődő, profilnyerő folyamathoz tudnám hasonlítani papi hivatásom felismerését. Az világosodott meg, hogy a meghívó Isten nem valamit akart tőlem, hanem engem akar. Különleges megpecsételtség, amikor az Úristen valakit megérint, meghív és betölt. A hivatás, értelmezésem szerint, nem befejeződött, egyszeri esemény, hanem olyan történet, amelyben arról van szó, hogy egyre inkább jussak előre a Krisztus-jelenség befogadásában, fel- és elismerésében. Ez egy egész életen át tartó folyamat, különböző fázisokkal és kihívásokkal. Eközben az ugrópontot nekem az jelenti, hogy mennyire állok készen naponta megnyílni a Krisztus-esemény előtt. Ebből a nézőpontból papi hivatásom még érlelődési folyamatban van.

– Milyen volt a kezdet? Mesélne a családjáról, gyermekkoráról?

– Katolikus hitükben megöregedett és meghalt drága szüleim negyedik

gyermekként születtem 1968. május 27-én, Nyíregyházán, és nőttem fel Buj községben mindannak a szépségével, amit védelemként nyújthatott egy katolikus hagyományú életvitelben meggyökerezett család és faluközösség. Gyermekkorom meghatározó élményei között tartom számon, hogy megismerhettem a paraszti gazdálkodás és udvartartás eszköztárát a lőcsös tehénzserkértől az autógumikon guruló stráfkocsival bezárólag. Számomra édesapám volt az első erős, fáradhatatlan ember, az első követendő példakép az életemben. Ő igazi harcot vívott családjáért a háztáji művelésében, szőlőterületek vásárlásával, szántóföldek bérlésével, sok éven át tartó dohány- és paprikatermesztéssel és a kaszálóterületek (vasútoldal, kanálistpart) növelésében. Egyszerre több tehenet, borjút és bikát tartottunk. Szerettük vinni a falubeliek a nyerstejet tőlünk, mert nem vizeztük. Nagy előrelépésnek számított, amikor többé már nem tehénfogattal, hanem először egy, majd két lófogattal gazdálkodhattunk, végül gépekkel műveltethettük a földeket, kaszálhattunk és takaríthattunk be, ill. fejőgépet használhattunk. A gazdálkodás biztosította családunk viszonylagos jólétét a hetvenes évek végén és a nyolcvanas években.

Édesanyám csendes társként szorgalmával és kitűnő háziasszonyságával támogatta édesapámat, majd törekvéseiben fékezte, ahogyan mindketten korosodtak. Hogy mit meríthettem mindebből? Becsületet, makacsságelutasító, de a kötelességteljesítésen túlmenő kitaratást, az adott szó szentségét, áldozatos helytállást és az év katolikus ünnepei által meghatározott ritmusának követését. Ezek minden generáció pótolhatatlan kincsei.

1986-ban érettségiztem Ibrány nagyközségben. Az ottani gimnáziumba tavasztól őszi biciklivel jártam. Hamarabb be- és hazaértem, mint a keskeny nyomtávú vonattal utazó cimboráim. A tavaszi és őszi szántóföldi és mezei munkák időszakában ez a kerékpáros közlekedés két falu határa között különleges élményt jelentett. A gimnáziumi évek alatt hitem gyakorlásáért nem kaptam bántást sem tanáraimtól, sem diáktársaimtól. Lassan-lassan közülük néhányan felbátorodtak, hogy beszélje-

nek vallásosságukról. Papságomra való felkészülésként 1986 szeptemberében megkezdhettem az első évfolyamot az Egri Papnevelő Intézetben.

– Sokfelé megfordult Nyugat-Európában. Soha nem gondolt arra, hogy ott maradjon?

– Összesen hétévi teológiai tanulmány befejezése után 1994. július 9-én szentelt pappá Bosák Nándor püspök Nyíregyházán. Ezt megelőzően öt évet töltöttem az idén 350 éves Leopold Franzens Innsbrucki Egyetem Teológiai Karán. Itt tanított pl. J. Andreas Jungmann, E. Coreth, és itt volt K. Rahner hosszú éveken keresztül a dogmatika professzora, és vált igazán meghatározóvá a XX. századi katolikus teológia művelésében. Innsbrucki tanárain közül mindenkiről csak hálával tudok megemlékezni. Eközben sok helyen megfordultam Európa nyugati részén, és megismerkedhettem az ottani számos belefáradási tünettel küzdő katolikus hitélettel. Az ottmaradás elmémbe villant, de engem néhai Seregély István érsek úr tanulni küldött a jezsuita vezetésű Collegium Canisianum teológiai konviktusba, nem pedig 'helyezkedni'. A Kollégiumot Németország második apostoláról, Canisius Szent Péterről nevezték el. 1990-ben a világ 21 országából 84-en voltunk ebben a szemináriumban. Én igyekeztem tanulni, hogy hazatérve itthon kamatoztathassam a megszerzett tudást.

– Melyek papi életének legszebb élményei?

– Aki közelebből ismer, az tudja, hogy nem vagyok forradalmár habitus, alapvetően nyugodt természetű ember vagyok; nincsenek nagy hullámzások az életemben. Tartós örömet jelent nekem megszerettetni az evangéliumot, amelynek hirdetését Isten rám bízta a gyermekpasztorációban, a felnőtteknek szóló katekézisben, a papképzésben és a mindennapi szentmisében. Tartós örömet ad mások elvezetése Krisztushoz; hozzájárulásom – szóval és tettel – a megroppant nádszál felegyenesedéséhez, és ahhoz, hogy a pislákoló mécsből újra lángra kapjon (vö. Iz 42,3); ha részt vállalhatok annak a szemléletnek az át-

adásából, hogy a megváltott életre hangolódásunk belülről szepít meg egyént és közösséget. Papnak lenni jó! Az első szentmisémen gyermekkorom plébánosa ezzel az útravalóval látott el: „Ha jó pap leszel, boldog leszel”. Azóta ezt akarom megélni.

– Milyen érzésekkel tekint vissza eddigi huszonöt éves papi szolgálatára?

– Csupán falusi plébános akartam lenni, aztán – a Gondviselés rendelése szerint – paptanárnak lettem. Nem tudok eléggé hálát mondani azért, hogy mindenkor tanúja maradhattam az alábbi boldogító felismerésnek: az Istentől megszentelődésünkre kapott, elfogadott és felhasznált képességeink hálás elismerése megdicsőíti Istent, és ennek következtében él az ember. Szent Irenaeus ezt így öntötte szavakba: „Isten dicsősége az élő ember...”, azaz a testileg-szemleileg-lelkileg istenien élő ember. Mert Isten az élet szerelmese (vö. Bölcs 11, 24-26). Az élet teljességének kulcsa a hálás lelkület megőrzése és elmélyítése, nem a követelőzés vagy az irreális igénytámasztás, amellyel túlerőlteti valaki önmagát vagy másokat. Mindenekelőtt hálás vagyok Istennek életem ajándékáért. Nem tudok betelni azzal, hogy milyen energikusan és mégis gyöngéden vezetett engem Isten az eddigi évek alatt. Köszönetem fejezem ki mindazoknak, akik kivették és kiveszik részüket életem szeretetben történő kiteljesedéséből. Kezdvé családommal, amelyben jó volt felnőni, és amely elősegítette hivatásom felismerését és elfogadását. Köszönetet mondok emberi és papi formálódásom tevékeny cselekvőinek:

- előljáróimnak bölcsességükért,
- Dolhai rektor úrnak, aki vállalta az ezüstmise szónoki feladatát,
- és barátaimnak: vonzó példaadásuk szolgálatuk ellátásában hatott rám és ösztönöz továbbra is,
- eddigi szolgálati helyeim katolikusainak, nem katolikus hívőinek, hogy a Krisztusba vetett hitünk örömét, szépségét elmélyíthetjük egymással
- és minden jóakarátú embernek azért, hogy létezésünk igazságát kibetűzhetjük és megoszthatjuk egymással.

Dr. Gáti Magdolna Virág

Szűz Mária nem fal, hanem ablak Krisztus és közöttünk

Feréroroszország pápai követének az egyházmegyei búcsún mondott beszéde

Úton vagyunk. Egész életünk egy úton levés. Keresztény emberként nem csupán kóborolunk a világban, hanem zarándokként éljük életünket, mert hitünkkel tudjuk és valljuk, hogy utunk végén a mennyi Atya vár bennünket abban az otthonban, amelyet mindannyiunk számára előkészít. Zarándokutunk nem nyílegyenes, tele van kanyarokkal, lejtőkkel és emelkedőkkel. Sokszor nem látjuk ezt a mennyi otthont, de hitünk újra és újra átsegít bennünket a nehézségeken. Zarándokutunk egyik állomása Máriapócs, ahol hálát adunk a Szűzanyának mindazokért a jókért, amit az elmúlt esztendőben adott számunkra, és ugyanakkor kérjük a kegyelmet, hogy utunk az ő szándéka szerint folytatódjon. Ezekkel a gondolatokkal kezdte dr. Pintér Gábor, Feréroroszország apostoli nunciusa a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye búcsújának ünnepi szentmiséjét július 28-án, Máriapócson.

Az alábbiakban dr. Pintér Gábor érsek úr beszédét olvashatjuk:

Miért jönnek Máriapócsra évről évre a hívek? Egy afrikai történet szerint az egyik misszionárius észrevette, hogy a nemrég megtért törzsfőnök minden szentmise után előremegy a tabernákulumhoz, és megáll előtte kigombolt inggel. Egyszerű ember lévén, még keveset tudott a hitigazságokról. Egyik napon a misszionárius nem tudott ellenállni a kíváncsiságának, és megkérdezte tőle, mit csinál a tabernákulum előtt minden alkalommal. A törzsfőnök mosolyogva válaszolt: napozik a lelkem.

Mi, zarándokok azért látogatunk el évről évre a Szűzanya kegyhelyére, hogy az Úr jelenlétét megtapasztalva napoztassuk a lelkünket.

Az egyházmegye jeles ünnepe arra hív, hogy Szűz Máriára tekintve és tőle kitartást, hűséget, elszántságot, odaadást tanulva felfedezzük azt az életvitelt, amire Krisztus hív minket, hogy

életünk alakulásában – amely kívülről szemlélve sokszor csak szánalmas botladozás, pozitív és negatív történések kiszámíthatatlan egymásutánja, tehetetlen ide-oda hányódás – észrevegyük Isten cselekvő jelenlétét, amely, mint mágnes a vasreszeléket, meghatározott irányba fordítja életünk eseményeit, értelmet, célt adva neki.

A cél nem más, mint a teremtő mennyi Atya akaratának folytonos keresése, elfogadása, hogy ezáltal minél tökéletesebben egyesüljünk vele, hiszen ez a mi boldogságunk.

Az éppen csak felnőtté cseperedő Mária értelmével nyilvánvalóan képtelen volt felfogni, mi Isten valódi terve vele, de mélységes hitével képes volt igent mondani az Úrnak, és teljesen ráhagyatkozni az Ő bölcsességére. Az emberi szabad akarat – természetesen – lehetővé teszi, hogy megghiúsítsa Isten ránk vonatkozó örök terveit. A názareti Szűz élete azonban éppen az isteni el-

határozás és az emberi szabad akarat együttműködésének a csodája, egyben követendő példája is. Ne feledjük, a Szent Szűz nem tudott többet, mint ami feltétlenül szükséges volt ahhoz, hogy szabadon igent mondjon Isten akaratára. Nem tudott róla, hogy ő szeplőtelenül fogantatott, mint ahogy arról sem, hogy majd testestül-lelkestül fölveszik a mennybe. Nem emberi tudása és számítása szerint döntött, hanem egyszerűen beállt Isten akaratának folyamába. Ahelyett, hogy sokat okoskodott vagy kérdezett volna, hallgatott és figyelt. Készsége, nyitottsága arra képesítette, hogy mindent elfogadjon az Isten kezéből. Máriát gyönyörű magyar nyelvünkön Boldogasszonynak nevezzük. Pedig ha elolvassuk a Máriáról szóló evangéliumi beszámolókat, nem igazán találunk közöttük olyanokat, amelyek alapján boldognak mondhatnánk őt.

Mitől boldog Boldogasszony?

Nagyszerűnek tűnnek az angyali üdvözléskor elhangzott ígérek: Fiad születik, a magasságbeli Isten Fiának fogják hívni, Ő örökli Atyjának, Dávidnak trónját. Azonban mindez Mária tervén kívül történik. Még nincs férjné, csak jegyben jár a názareti Józseffel. A gyermek, akit Isten ígér, nem a jegyesétől fog származni; ez súlyos helyzetet teremt Mária számára. Szembe kell néznie az emberek megvetésével, rosszallásával, mégis igent mond. Majd találkozunk Máriával a betlehemi jászolnál, ahol

rendkívül nyomorúságos körülmények között, istállóban szüli meg a gyermeket, aki állítólag a magasságbeli Isten fia. Néhány nap múlva pedig már menekülnie kell apró csecsemőjével Egyiptomba, egy távoli országba, a súlyos bizonytalanságba, Heródes féltékenysége elől. Találkozunk Máriával, amikor azzal a hírral jönnek hozzá, hogy a Fiát örültnek tartják az emberek. Végül ott látjuk a kereszttel, amikor szenvedni és meghalni látja gyermekét, és az ő szívét is a fájdalom töre járja át. Vajon ezeket a jeleneteket olvasva melyik alapján nevezhetnénk Máriát boldognak? Az ő boldogsága nem egy pillanat alatt megvalósuló, majd elmúló állapot, hanem a jövőben érik be, amikor végül mégis beteljesednek Isten ígéretei. Máriának számos nehéz, fájdalmas dolgra kellett igent mondania a jelenben, hogy végül testestül-lelkestül elnyerje a végtelen örök boldogságot Isten jobbán. Ő mindvégig hitt ebben a boldogságban, ezért tudott a jelenben nehéz döntéseket meghozni.

Mária egyike Isten nagy titkainak, de nem egy fal Krisztus és közöttünk, hanem ablak

A Szűzanya méhében tehát Isten emberré lett. Ez az emberiség történelmének egyik legnagyobb eseménye. Következésképpen az teljesen lehetetlen, hogy amit a Szűzanya tett, azt átengedjük a feledésnek. Amit ő tett, az szó szerint felejthetetlen. Élete nem egy kép, amit egyszerűen lealkalmazhatunk a falról. Az élő Isten és az ember kapcsolatáról lehetetlen úgy beszélni, hogy ne legyen benne a Szűzanya, az ő egész lényé, hűsége, magával ragadó lelke. A Máriás lelkület azt jelenti, hogy amint a Szűzanya igent mondott és odaadta önmagát Istennek, mondván: legyen nekem a Te igéd szerint, ugyanúgy mi is igent mondunk, hogy mennyei Atyánk bennünk teljesítse és testesítse, formálja, jelenítse meg Önmaga képét. Amit az Isten szülő végbevitt, az vár ránk. Igent mondván a bensőnkben megszülethet az Atya eleven képe, Jézus Krisztus, mert voltaképpen nincs is más istenkép, csak Jézus Krisztus, aki úgy szeret, hogy abban láthatóan, tapasztalhatóan jelen van az Isten. Ha a Szentlélek erejéből Jézus bennünk él, akkor biztosak lehet-

tünk, hogy ez majd a családjunkban, a munkahelyünkön, a közösségeinkben is meglátszik. A Szűzanya lelkelete látogatásra, kapcsolatokra, mindenképpen találkozásokra készítet bennünket, hogy – felkeresve egymást – felkínáljuk azt, amink van, önmagunkat, amik vagyunk az Isten kegyelméből. Ahogy a Szűzanya méhében a Lélek már elkezdett átragyogni a másikba, pl. Szent Erzsébetbe és Keresztelő Szent Jánosba, ugyanúgy majd belőlünk is fölfénylik a bennünk élő isteni szépség és erő. Kétségtelenül elmondhatjuk, hogy Mária egyike Isten nagy titkainak, misztériumainak, de nem egy fal Krisztus és közöttünk, hanem ablak, amely az Atyának az emberek és különösen a nők iránt érzett szeretetére és velük kapcsolatos tervének hihetetlen mélységeire nyílik.

A nő fontosabb a püspöknél és a papoknál

Egy alkalommal Ferenc pápa azt a merész kijelentést tette, hogy Mária fontosabb az apostoloknál. Miért fontos, hogy maga a pápa, Péter utódja kimondja ezt? Ferenc pápa gyermekként, amikor bajban volt, édesanyjával együtt a Szűzanyához imádkozott, és ugyanígy tett később, fiatal korában is. Majd papként, a lehetetlen dolgok előtt állva is a Szűzanyához fohászolt. Aztán püspök lett, később Szent Péter utóda, és továbbra is a Szűzanyához imádkozik, vagyis számára magától értetődő, hogy a Szűzanya nagyobb, fontosabb, mint az apostolok. Ferenc pápa lényéhez tartozik, hogy mindenki számára ismertté tegye ezeket a megélt emberi élményeket. Példa ez számunkra is. Időnként bátran meg kell mérteni magunkat, és ki kell mondanunk egyszerű, alapvető dolgokat. Ferenc pápa így folytatja: A nő fontosabb a püspöknél és a papoknál. Drága hölgyek, érezték már valaha, hogy önök fontosabbak, mint a papok meg a püspökök?

Isten szeretete mindenké előtt anyai szeretet

Vajon miért mond ilyeneket a pápa? Azért, hogy zavarba ejtő, meglepő dolgot hozzon elő? Amikor gyermekkorában az édesanyjától tanulta az anyanyelvet, tőle tanult imádkozni, ki szeretgette a legtöbbet és a legjobban őt? Nemde, az édesanyja? Amikor pappá

lett, a szeretet továbbra is az édesanyjától volt a legőszintébb, legtisztább, legönzetlenebb. Feltehetően magának a kérdést, mi is a pap dolga? Hogy a hívek fölé emelkedjen, és onnan hirdesse a nagy igazságokat, vagy hozzon ítéleteket? Nem. Sokkal inkább az a feladata, hogy Krisztus szeretetének anyai módon legyen a forrása. Ferenc pápa nem győzi hangsúlyozni tanításában, hogy Isten szeretete mindenekelőtt anyai szeretet.

A Szentatya ezen szavai eleven igazságok, amelyek helyreállítják a rendet zavaros világunkban. Ha mélyen szembeesülünk ezekkel az egyszerű tapasztalatokkal, amelyeket megélünk, magunkban hordozunk, akkor rá fogunk dobogni, hogy a kereszténység ebben a hihetetlenül egyszerű szeretetáramlásban nyilvánul meg. A Szűzanya, akihez eljöttünk ma ünnepelni, mindig velünk van, jelen van, kérni lehet tőle, és hozzá lehet menekülni.

Ne aggódalmaskodjunk folyton!

Máriától meg kell tanulnunk a türelmet is. A türelmetlenség azt jelzi, hogy nem bízunk eléggé Istenben, nem adunk neki lehetőséget, hogy megmutassa, mi a jó nekünk. Mi akarjuk ellenőrzésünk alá vonni életünk minden területét. Emiatt stresszben élünk, nem tudunk igazán örülni semminek, hamar meguntuk, természetesnek vesszük azt is, ami új, szép, Isten csodája.

Ne aggódalmaskodjunk folyton jövőnk miatt! A református lelkipásztor és pszichológus, Gyökössi Endre úgy nevezi ezt a jelenséget, hogy beteges aggódalmaskodás. Aki gondjaiba belebetegszik, nem látja, nem veszi észre gondolai mögött az élet szépségeit, Isten ajándékait és megnyugtató jelenlétét, afölött az ember fölött elhatalmaskodnak a gondok. Az ilyen ember kiállhatatlanná válik, állandóan panaszodik és elégedetlen, a kis problémákat felnagyítja, a nagy dolgokat lekicsinyíti, cselekvő lendülete lebénel, mindenben csak bajt és veszélyt lát, áldozatnak és vértanúnak kiáltja ki magát, aki mindig vesztes, mai szóhasználattal egy lúzer. Számára soha nincs jó idő; őt mindig veri az élet. Ez az ördögi kör rányomja bélyegét házastársi, családi, munkahelyi kapcsolataira is. Morcossá, megkeseredetté válik, és rossz társaságnak bizonyul. Zaklatott-

ságában mindig másokat hibáztat. A másikban csak a rosszat veszi észre. Az ilyen ember tele lesz előítéllettel, görcsökkel, nem tud ellazulni, időt szánni magára, a csendre, a természet csodálatára, vagy egy baráti beszélgetésre.

Előlegezzünk bizalmat Istennek!

Mária példája segít, hogy tágítsuk ki látókörünket, mert várakozásunknak, reményünknek tétje van. Legyünk készek arra, hogy Isten állandóan jelen

lehesse az életünkben. Nyissuk ki önmagunkat. Legyünk készek várni, változtatni, ha kell, változni is. Ne tépjük fel azonnal a rég várt levelet, ne bontsuk ki azonnal az ajándékot, hanem először magára az ajándékozóra szánjunk egy kis időt. Ne dobjunk sutba ötleteinket és bizalmunkat csak azért, mert Isten ott helyben nem oldotta meg kéréseinket. Tanúsítsunk hitet, önmérsékletet és türelmet Istennel szemben. Hitünkbe kapaszkodva szemléljük higgadtan a világ változásait, és ne kapkodjunk azonnali

könnyed megoldások után. Előlegezzünk bizalmat Istennek, ahogyan a Szűzanya tette. Az ismeretlen, előttünk még nem világos isteni tervben is kezdjük keresni napról napra az Úr akaratát. Ragadjon ránk Mária élhető, eredeti, ma is időszerű életstílusa, lelkesítsen magatartásmintája, és – példájából kiindulva – tudjunk, merjünk, akarjunk bátran igent mondani Istennek!

*A beszédet lejegyezte: Kovács Ágnes
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye*

A magyarság kapcsolata a Szűzanyával hungarikumnak nevezhető

*Palánki Ferenc
debrecen–nyíregyházi
megyéspüspök*

*Kocsis Fülöp
hajdúdorogi
érsek-metropolita*

A Nemzetstratégiai Kutatóintézet szervezésében a debreceni Kölcsey Központban megrendezett Kárpát–Haza Galéria Boldogasszony vándorkiállításán 55 kiemelkedő magyar művész különféle oldalról világítja meg a Boldogasszony és a magyarság kitüntetett tiszteletnek örvendő kapcsolatát. A 2015-ben Budapestről induló vándorkiállítás Kárpát-medencei útjának Debrecen volt az utolsó helyszíne, innen Rómába, majd Brüsszelbe folytatja útját, hogy művészi, szellemi és lelki kapocsként összekösse, koszorúba fonja

a Kárpát-medencében és a diaszpórában élő magyarokat – tájékoztatott Szász Jenő, a Nemzetstratégiai Kutatóintézet elnöke a kiállítás nyitórendezvényén augusztus 14-én. Mint fogalmazott, a magyarság kapcsolata a Szűzanyával Szent István felajánlása óta egyedi és sajátos, hungarikumnak nevezhető.

A kiállítás megnyitóján Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök a szülőfaluja, Csesztve 1212-ben épült kicsiny templomában látható festménnyel és a kiállítás üzenetével vont párhuzamot. Az 1966-ban Kákonyi Asztrik ferences szerzetes által festett, Szűz Máriát ábrázoló kép előtt egy, mennyezetről függő nagy kereszt található. Amikor belépünk a templomba, látjuk, hogy a Szűzanya Jézusra mutat. Ez Mária boldogsága, akinek az volt a hivatása, hogy rajta keresztül világra jöjjön Isten Fia, így életével Jézus Krisztusra mutatható. A kiállítás 55 alkotása Máriára, ő pedig életünk középpontjára, Jézus Krisztusra mutat, aki a magyarság hitének, a kereszténységnek középpontja.

Kocsis Fülöp hajdúdorogi érsek-metropolita gondolataiban utalt Nagyboldogasszony – Mária elszenderülésének – ünnepére, amelyet Máriapócsan „nagybúcsúnak” neveznek. Szeptember 8-án pedig a születését ünneplik a „Kisboldogasszony-”, „Kisasszony-búcsún”, a „kisbúcsún”. Érdekes, hogy magyar nyelvünkön kívül nincs más nyelv, amely Máriát boldogasszornak nevezné. Mária, a sokat szenvedett boldogasszony, olyan égi édesanyánk, aki a boldogságot sugározza, és így általa mi is egy boldog család részesei vagyunk. Maga az elnevezés is biblikus alapú, hiszen Gábor angyal Máriát így szólította – a görögből elterjedt kifejezéssel –; örvendj, Mária! Ezen örvendezés után nem sokkal Mária útra kelt, hogy meglátogassa rokonát, Erzsébetet, akinek méhében – az Isten Fiát hordozó Mária közeledésére – felujjongott a magzat, Keresztelő Szent János. Utána pedig – meglepő módon – Mária próféciaként arra a himnuszra fakadt, amelyben kifejti: íme, boldognak hirdet engem minden nemzedék.

*Örömhír Sajtóiroda
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye*

„Uram, jobboldon áll a Királynő arannyal átszőtt ruhában”

Palánki Ferenc megyéspüspöknek a debreceni székesegyházban Nagyboldogasszony ünnepén bemutatott szentmiséjén elhangzott gondolatai

„Isten, aki a boldogságos Szűz Mária anyasága által küldte el a világba a megváltás kegyelmét, adja reátok bőséges áldását! Érezzétek mindig és mindenütt a Szent Szűz segítő oltalmát, hiszen őáltala kaptátok meg az élet szerzőjét! Ma pedig, amikor az ő ünneplésére áhítatos lélekkel összegyűltetek, vigyétek haza otthonotokba a lelki örömet és a kegyelmi javak ajándékát!” – kérte Isten áldását a hívekre Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén a debreceni Szent Anna–székesegyházban bemutatott szentmise végén.

Palánki Ferenc püspök atya a homíliájának bevezető gondolataiban a boldogságos Szűz Mária mennyben elfoglalt helyére utalt, amelyről már a zsoltár szavainak jóvendülésében is olvashatunk: „Uram, jobboldon áll a Királynő, arannyal átszőtt ruhában” (ld. Zsolt 44, 10). Krisztushoz a földön az édesanyja áll a legközelebb. Zebedeus fiainak édesanyja Jézustól azt kérte, hogy gyermekei a jobb és bal oldalán ülhessenek majd a mennyországban. Jézus azt válaszolta, hogy a hely, amit kérnek, annak készült, akinek azt az Atya szánta, vagyis a Szűzanyának. Ezért tarthatja minden nemzedék boldognak őt, amely kifejezést egyedül a magyar nyelv alkalmazza, utalva arra, amit Mária magáról mondott: „Boldognak hirdet engem minden nemzedék” (Lk 1,48).

Ezután a főpásztor Mária különleges szerepéről beszélt, amelyről már számtalan elmélkedés, beszéd hangzott el. Ez arra szólít fel bennünket, hogy nekünk is újra meg újra el kell gondolkodnunk az ő különleges szerepéről, és arról, mi a mi feladatunk ezzel kapcsolatban.

Mária lépcső volt, amin keresztül Isten a földre léphetett. Különleges állapot az, amivel az angyal megszólítja: kegyelemmel teljes vagy (ld. Lk 1,28). Ez azt jelenti, hogy teljesen nyitva volt egy nagy titok előtt, és így Isten beléphetett az életébe. Ő igent mondott az Úr akaratára, ezért – véges létére

– be tudta fogadni a végtelent. Ennek következményeként a menny is befogadta őt a földi élete végén. Mária igenje lehetővé tette tehát, hogy az Ige testet öltjön, emberré legyen, hogy beteljesedjenek a próféták több ezer éves jóvendülései.

Mária méhébe fogadja, hordozza, megszüli, bemutatja, majd megtalálja a templomban Jézust, bemutatva ezzel növekedését, emberré válását, és amikor elérkezik élete végéhez, megvalósul mindaz, amit Szent Pál apostol írt, hogy a romlandó test fölveszi a romolhatatlanságot, a halandó test a halhatatlanságot (ld. 1Kor 16,53). Ez keresztény hitünk közép-

pontja, mert ha csak Jézus Krisztus feltámadását hisszük el, akkor nem vagyunk igazán keresztények. Ő éppen azért támadt fel, hogy megmutassa az ember örök sorsát, amely nem más, mint Isten örök életében való részesülést dicsőségében, a mi testünk megdicsőülésével. Mária ennek első példája, ő eljutott az élet teljességére, és mivel befogadta Istent az életébe, teste is megdicsőült.

Ezután a vallásos gyakorlatunkban tapasztalható Máriához való viszonyulásunkról beszélt a püspök atya, hangsúlyozva, hogy inkább a szomorkodó Szűzanyára szeretünk tekinteni, aki szenvedett Fiáért és a mi bűneink miatt. De látjuk-e mosolygni őt?

Miért volt ő boldog? Az ember életének – külső eseményein túl – benső élete is van. Az a kérdés, hogy ha befogadjuk Istent az életünkbe, mennyire határozzák meg mindennapjainkat, hangulatunkat a történések, külső események.

Ha végignézzük Mária életét, látjuk, hogy a földi boldogság soha nem adatott meg neki igazán, mégis már az elején kimondta: boldognak hirdet minden nemzedék. Bármi történhetett vele és a Fiával, az Istent, akit befogadott, örökké a szívében hordozta.

Mária ebben példakép számunkra, és segítőnk, hathatós közbenjárónk is. Kérjük a segítségét, nyissa meg a szívünket, hogy befogadhassuk a végtelent, és életünk végén bennünket is befogadjon a menny. Töltsön el bennünket az isteni kegyelem, és – azzal együttműködve – mások javát szolgálva tegyünk tanúságot amellet, hogy életünk közép-pontja Jézus Krisztus – fejezte be gondolatait Palánki Ferenc püspök atya.

Alkotó:
Párkányi Raab Péter,
Ima (2015)

Kovács Ágnes
Debrecen–Nyíregyházi
Egyházmegye

Római Katolikus Kórházlelkészi Szolgálatot indított a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye

Az egyházmegye területén található kilenc kórházban – a kórházlelkészek mellett – immár civil lelkigondozók segítik a betegek gyógyulását, az orvosok, nővérek munkáját a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálat keretein belül. Az új szervezet Debrecen, Teleki utca 7. szám alatt található központját Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök áldotta meg 2019. augusztus 30-án. Az eseményen részt vett Felföldi László általános püspöki helynök, dr. Hegyi Henrik Dénes, a kisvárdai Felső-Szabolcsi Kórház főigazgatója, Béres Nándor egyházmegyei gazdasági igazgató, valamint a kórházlelkészség civil és pap munkatársai is.

A Római Katolikus Kórházlelkészi Szolgálat megalakulásával az egyházmegye területén 9 kórházban (Debrecen – Klinikák, Kenézy Gyula Kórház, Nyíregyháza – Jósa András Kórház,

Vásárosnamény – Szatmár-Beregi Kórház, Kisvárdai – Felső-Szabolcsi Kórház, Berettyóújfalui – Gróf Tisza István Kórház) vannak jelen a főállású beteglátogatók, lelkigondozók és római katolikus papok, akik az egyházmegye alkalmazottai.

Tevékenységüket a Klinikai Lelkigondozók Ökumenikus Egyesületének (KLÖE) Etikai kódexe alapján végzik, együttműködve a kórház dolgozóival. Fő feladatuk a beteglátogatás, a lelkigondozói beszélgetés, mely során nem tanácsot, okos válaszokat adnak, hanem odafigyelést, együttérzést, megértést és időt ajándékoznak a betegeknek. Papjaink mindemellett a szentségek kiszolgáltatásában is a betegek segítségére sietnek. A beteglátogató, a lelkigondozó a kórházban dolgozó „beszélgető ember”, aki meghallgat mindent, amit a beteg el szeretne mondani: gondjait, problémáit, félelmeit vagy örömét. A beteg ember együttérzésre, megértésre számíthat, arra, ha megosztja terheit, könnyebb lesz azokat viselni. A beteglátogató, a lelkigondozó segít választ keresni miértekre, a beteg további életútjának kérdéseire, s a beszélgetéssel kapcsolatban természetesen titoktartás kötelezi.

Köztudott, hogy a betegek gyógyulásában fontos szerepet játszik a mentális

állapotuk, pszichés státuszuk. Ennek a folyamatnak támogatói tudnak lenni a lelkigondozóink, beteglátogatóink – hangsúlyozta Berényiné dr. Felszeghy Márta egyházmegyei koordinátor a házszentelőn mondott gondolataiban.

A vezető azt is hozzátette, hogy már tavasszal megszületett a kórházlelkészség megalapításának gondolata, majd hamarosan elkezdődött a szolgálathoz kapcsolódó beteglátogatók munkája, akik lelkigyakorlaton, továbbképzéseken készültek a nagy feladatra. A koordinátor köszönetét fejezte ki a Váci Egyházmegyeiben működő kórházlelkészség munkatársainak is, akik az induláshoz segítséggel, tanácsokkal látták el a debreceni központú szolgálatot.

Az új lehetőségtől a kórházi dolgozók kezdetben idegenkedtek, de rövid idő elteltével megismerték a lelkigondozók munkájának a betegekre gyakorolt pozitív hatását. A szakember szerint hiányzik az egészségügyben a lelkigondozói tevékenység, mert a nővéreknek a napi teendőik mellett nincs idejük beszélgetni a beteggel. Ezt igyekszik orvosolni a kórházlelkészi szolgálat, jelenleg egy-egy fő delegálásával.

Berényiné Márta azt is elmondta, hogy a lelkigondozók, beteglátogatók munkaeszköze a saját lelkük. Éppen

Berényiné
dr. Felszeghy Márta

Nagykálló – Sántha Kálmán Szakkórház, Mátészalka – Mátészalkai Kórház, Fehérgyarmat – Fehérgyarmati Kór-

A kórházlelkészi szolgálat civil munkatársai

ezért nagyon fontos, hogy lehetőséget biztosítsanak a feltöltődésre, megerősítésre. A munkatársak hetente találkoznak, esetmegbeszélést, szupervíziót tartanak, de az elsődleges módszer, a legnagyobb erőforrás viszont az Istenbe vetett hitük.

Palánki Ferenc megyéspüspök az eseményen elhangzott gondolataiban azt hangsúlyozta, hogy az egyik legfontosabb lelkipásztori terület a kórházlelkészség, a betegekről való gondoskodás, Jézus szeretetét képviselve. Majd az evangéliumból Jézus búcsúbeszédével bátorította a jelen lévő beteglátogatókat, kiemelve, Jézus megígérte, hogy velünk lesz mindennap a világ végezetéig, a szeretetével akar jelen lenni minden ember mellett; ehhez munkatársakat választ, akik képviselik Őt azon betegek életében is, akik Isten vigasztalását igénylik.

A megyéspüspök fontosnak tartja a civil munkatársak jelenlétét a pásztorális munkában, evangelizációban, hiszen a papok nem jutnak el minden-hová. Mint mondta, sokan igénylik a személyes, vigasztaló beszélgetést, a

meghallgató, nyitott szívű, szeretetteljes jelenlétet, amelyre a világi munkatársak alkalmasak. Ahhoz, hogy a beteglátogató munkatársak hosszú távon tudják végezni a szolgálatukat, szükség van időnként feltöltődésre, regenerálódásra, újabb motivációkra, beszélgetésekre, amelyeket ebben az új központban majd megtehetnek. Mi, emberek, gyengék vagyunk, sokszor nem tudjuk teljesíteni feladatainkat, elerőtlenedünk, ha a szenvedő emberrel találkozunk, de Isten megerősít bennünket, hogy azzal a vígasszal tudjunk hozzájuk fordulni, amit Isten szeretetéből merítünk.

„Több szívet azokba a kezekbe” – idézte *Kovács Levente* kamilliánus szerzetes, nyíregyházi kórházlelkész az eseményen rendalapítójuk, Lellisi Szent Kamill gyakran emlegetett gondolatát. A szerzetes atya örömét fejezte ki azért, hogy az egyházmegye főállású munkatársakkal is a beteglátogatók ügye mellé áll, hiszen a több ezer beteg közül sokan igényelnék a beteglátogatók jelenlétét. *Levente atya* hangsúlyozta, az integrált gyógyításban nemcsak a fizikai, hanem a lelki gyógyulásra is összpontosítani

kell; ebben lesz nagy segítség a beteglátogatók munkája. Szolgálatuk során Isten szeretete válik jelenvalóvá.

Dr. Hegyi Henrik Dénes kisvárdai főigazgató az interjú során elhangzott gondolataiban örvendetes kezdeményezésnek tartja a kórházlelkészség megalapítását. A kórházat nagyvállalatnak nevezte, ahol biztosítják a szükséges személyi és tárgyi feltételeket a gyógyulásra váró betegek számára. Sajnos, sok esetben ennek ellenére sem következik be a gyógyulás, mert a betegeknek hiányzik a lelki megerősítés, a megnyugvás.

Majd két oldalról közelítette meg a kérdést. Vannak műtetre készülõ betegek, akiknél a várakozás feszültségét tudja oldani a lelkigondozó – ez egy rövid távú támogatás – és vannak, akik krónikus betegként több hónapot is eltöltenek a kórházakban; õket a hozzátartozók nem tudják minden nap meglátogatni. A beteglátogató ezt a nehézséget tudja feloldani és megerősíteni a beteget abban, hogy a küzdelmet ne adja fel.

Kovács Ágnes

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

A Római Katolikus Kórházlelkészi Szolgálat elérhetőségei:

KÖZPONTJA: 4024 Debrecen, Teleki utca 7.
Egyházmegyei koordinátor:
Berényiné dr. Felszeghy Márta, 06/30/153 6760

DEBRECENI EGYETEM, KLINIKÁK
Geréné Sárga Monika, beteglátogató 06/30/174 5855
Tóth László, római katolikus pap 06/30/627 2230

DEBRECENI EGYETEM, KENÉZY GYULA KÓRHÁZ
Láng Tibor, Pálné Erika, beteglátogató 06/30/153 6150
Laczkó Zsolt, kórházlelkész 06/30/954 1361

NYÍREGYHÁZA – JÓSA ANDRÁS KÓRHÁZ
Molnár Tünde, beteglátogató 06/30/256 9269
Kovács Levente Gyula, római katolikus pap, 06/30/503 1715
Jakus Ottó, római katolikus pap, 06/20/519 9302

NAGYKÁLLÓ – SÁNTHA KÁLMÁN SZAKKÓRHÁZ
István Judit, beteglátogató 06/30/185 7230
Ruszi Gábor, római katolikus pap 06/70/384 3384

MÁTÉSZALKA – MÁTÉSZALKAI KÓRHÁZ
Farkas Istvánné Elza, beteglátogató 06/30/419 0527
Heidelsperger István, római katolikus pap 06/30/968 6931

FEHÉRGYARMAT – FEHÉRGYARMATI KÓRHÁZ
Szabó Róbertné Tóth Anikó, beteglátogató, 06/70/261 7374
Bökő Péter, római katolikus pap 06/30/466 3865

VÁSÁROSNAMENY – SZATMÁR-BEREGI KÓRHÁZ
Jónás Julianna, beteglátogató 06/20/284 1765
Marossy József, római katolikus pap 06/30/454 5498

KISVÁRDA – FELSO-SZABOLCSI KÓRHÁZ
Dolhainé Szűcs Rita, beteglátogató 06/30/645 6449
Katona István, római katolikus pap 06/20/594 0269

BERETTYÓÚJFALU – GRÓF TISZA ISTVÁN KÓRHÁZ
Bagdi Erzsébet, beteglátogató 06/20/219 5448
Mészáros Krisztina, beteglátogató 06/30/784 7998
Rákóczi Jenő, római katolikus pap, 06/30/580 3501

„Szüntelenül tartsd ajándéknak az életedet – mert minden nap ünnepnap!”

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye megalapította a Római Katolikus Kórházlelkészi Szolgálatot, amelynek vezetőjével, Berényiné dr. Felszeghy Mártával az életéről, új feladatáról, a szolgálat lényegéről Geréné Sárga Monika sajtóapostol beszélget.

Berényiné Mártát, ötgyermekes családját az egyházmegye keresztény közösségeiben sokan ismerik. Segít a haldoklóknak, a gyászolóknak, a szenvedélybetegeknek, az élet perifériájára sodródott anyáknak, időseknek. Idejét az esendőknek szenteli. Adakozik. Szerényen, dísztelenül, név nélkül. Most érzi azt, hogy megérkezett a hivatásában is oda, ahová a kezdetektől készült.

– Pályájának kiválasztásában mennyire érezte mintának a szülei orvosi hivatását?

– Anyai nagyapám és apukám nagybátyja is orvosok voltak, szüleim az egyetemi éveket követően Püspökladányba kerültek körzeti, illetve gyermekorvosként. Hárman vagyunk testvérek, mindhárman orvosi egyetemen végeztünk – lehet ez mintakövetés, és így, utólag visszagondolva, nem is merült fel más alternatíva a pályaválasztást illetően. Ugyanakkor, bár orvos lettem, már az egyetemi évek alatt kicsit eltértem a szociális munka és a lélektan irányába.

– A diploma átvétele után hogyan alakult az élete?

– Negyedéves koromban mentem férjhez Berényi Andráshoz, aki akkor friss diplomás pszichológusként kezdte a sorkatonai szolgálatot kiváltó polgári szolgálatát a Drogambulancián. A debreceni Szent László Plébánia ifjúsági hittan csoportjában ismerkedtünk meg, egy évre rá eljegyeztük egymást, majd

fél év múlva összeházasodtunk. A szigorló évben várandós lettem, a diplomát nagy pocakkal vettem át, majd néhány hetet dolgoztam a Társadalomrostani Intézetben. Az orvosi szociológia és az etika tárgyak oktatásába kapcsolódtam be, de miután megszületett Vince fiunk, majd két évre rá Lilla lányunk, az anyaságot választottam fő hivatásomul. Ez idő alatt kaptam egy lehetőséget a Magyarországon először induló, a HOSPIZ GRAZ (<https://hospiz-stmk.at/>) munkatársai által vezetett hospice-képzésen való részvételre. Itt tanultam meg más-ként gondolkodni az orvosi hivatásról, sikerről, haldoklásról, gyászról. Újszerű és megerősítő volt az a gondolat, hogy a spiritualitás milyen lényeges szerepet tölthet be a beteg gyógyulásának folyamatában, az orvos-beteg kapcsolatban, az elengedésben, a sorssal való megbékélésben. Ezután a Klinikai Lelkigondozók Ökumenikus Egyesülete által szervezett klinikai lelkigondozói tanfolyamokon és bibliadráma csoportokban vettem részt – sokat köszönhetek Debrecenyi Károly István református lelkésznek, aki szívügyének tartotta tudásának, tapasztalatainak átadását. Közben megszületett Janka, és nyilvánvalóvá vált, hogy nem tudok szakvizsgát tenni, így szociálpolitikus szakra jelentkeztem az akkori Kossuth Egyetemre. Emma és Rebeka következett a gyerekeink sorában – hálás vagyok a férjemnek, hogy – meghozva közös döntésünket – támogatott abban, hogy hosszú éveken keresztül főállású anya lehettem, és hálás vagyok családjainknak, akik mellettünk álltak és segítettek minket ebben a vállalásban. Persze, mindig akadt egy-egy lehetőség, hogy kicsit kilépjek, tanuljak, töltődjek, dolgozzak – ezek nélkül biztosan nehezebb lett volna. Sokan kérdezték meg tőlem az évek során, hogy nem sajnálom-e az orvosi diplomámat, nem érzem-e feleslegesnek az egyetemen el-

töltött időt. Soha nem merült fel bennem ez a gondolat, egyrészt, mert dolgoztam otthonápolásban, koordinátorként a Forrás Lelki Segítők Egyesülete keretein belül működő FOHÁSZ-ban, valamint képzőként vagy fogyatékosággal élők segítőként, tarthattam gyászcsoporthoz a Megtestesülés Plébánián és vezettem időscsoportot a Forrásban. Igaz, hogy ezek nem klasszikus értelemben vett orvosi tevékenységek, de amit megtanultam, az az enyém, abból a tudásból építkezhettem az idők folyamán.

Vicces, hogy a gyerekeim sem tartanak „rendes orvosnak”, és mindig meglepődve tapasztalták, hogy ugyanazt mondtam a panaszuk kapcsán, mint amit más orvos, aki vizsgálta őket. Másrészt megtapasztaltam, hogy a gyerekeinkkel töltött idő megtérül, csak hinni kell benne, hogy megéri nekik szentelni az éveket akkor, amikor kicsik, amikor kamaszodnak, pályát és párt választanak. Azontúl, hogy sokszor nehéz időszakokat éltünk át, visszagondolva életünk legszórakoztatóbb időszakaként az együtt töltött idő, rengeteget tanultam és alakultam a gyerekeink hatására.

A családban formálunk és formálódunk. A férjem napjaink extrém sportjának tartja a házasságot és a gyerekeknevelést, amit csak egymásba kapaszkodva tudunk jól megélni. Legnagyobb sikerünknek talán azt tarthatjuk, hogy a gyerekeinknek meg tudjuk adni azt a biztonságot, hogy mindig van hova

hazajönni, hogy el lehet esni, de fel lehet belőle állni, és hogy mindig újra lehet kezdeni, csak hit és kitartás kell hozzá. A két nagylányunk már férjhez ment, a fiunk Pesten él – az idén nyáron hivatalosan is megszűnt a nagycsaládos státuszunk, de időről időre összegyűl a család a „csatolt részekkel”, ami mindig nagy boldogság számunkra.

– Előző munkahelye, a Forrás Lelki Segítők Egyesülete egyidős a házasságukkal

– Valóban, 1989 tavaszán tizenketten, kereszt(y)én(y) szakemberek ültünk le arról beszélgetni, hogy milyen problémákat látunk munkánk során – az iskolában, óvodában, az egészségügy és szociális ellátás területén. Mindannyian azt tapasztaltuk, hogy a család egészére egyik ellátási területen sem összpontosítanak. Olyan ellátási formákon gondolkodtunk, hogy a lelki és egzisztenciális krízisben lévő emberek, családok problémái ne mélyüljenek el annyira, hogy az egészségügy stigmatizáló hatása érvényesüljön. Minél könnyebben elérhető szolgáltatásokat szerettünk volna kialakítani, ahol nincs szükség személyigazolványra, társadalombiztosítási kártyára, és így biztosítható a kliensek számára az anonimitás és a titoktartás. Természetesen indokolt esetben felvesszük a kapcsolatot a megfelelő szakintézménnyel és szakemberrel. 1990 júniusában alakult meg a Forrás Lelki Segítők Egyesülete, így lehetőség nyílt az álmaink megvalósítására. Ma már 6 telephelyen 8 féle szolgáltatást nyújtunk 34 munkatárssal, szenvedélybetegek, pszichiátriai betegek, érintettek, családtagok és érdeklődők számára. (<http://www.forrasegyesulet.hu/rolunk.php>)

– Ez év áprilisában egy különleges feladattal bízta meg Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök. Az egyházmegyében még nem volt intézményes formában katolikus kórházlelkészi szolgálat. Így kellett felépíteni egy, mára már csíráiból kezdeménnyé nőtt missziót. Hogyan találta meg önt ez az apostoli feladat?

– Most érzem azt, hogy megérkeztem a hivatásomban is oda, ahová a kezdetektől készültem. A Jóisten különös kegyelmének tartom, hogy megélhettem

az anyaságom, és hogy nem hamarabb, hanem most, amikor a gyerekeink kirepülnek, új, szívemnek kedves feladat elé állított. A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye, a kormány szándéka szerint, az 5/2018. TMN rendelet alapján 2019. május 1-jén Római Katolikus Kórházlelkészi Szolgálatot indított, amelynek ünnepélyes átadása történt augusztus 30-án. A törvény lehetőséget biztosít számunkra, hogy ennek megvalósításába közreműködőt vonjunk be. Így a kórházakban – a már eddig is tevékenykedő papjaink mellett – civil lelkigondozóval, illetve beteglátogató munkatársakkal szeretnénk segíteni a kórházban gyógyuló betegeket és az ott dolgozó orvosok, nővérek munkáját. Ferenc püspök kérésére elkészült egy kórházpasztorációs terv, Felföldi László püspöki helynök, plébános megkeresésére pedig belevágtam a szervezésbe. Felvettük a kapcsolatot a Váci Egyházmegyében tevékenykedő kórházlelkészi szolgálat vezetőjével, dr. Faragó Artúrral és a salgótarjáni Szent Lázár Kórház lelkigondozójával, Ocsovainé Zsélyi Ritával, akik készséggel álltak rendelkezésünkre, és segítettek a szolgálat életre hívásában.

– Miért van szükség a lélek „gondozására”, és kik dolgoznak ebben a szolgálatban?

– Köztudott, hogy a betegek gyógyulásában fontos szerepet játszik a mentá-

lis állapotuk, pszichés státuszuk. Ennek a folyamatnak támogatói tudnak lenni – a papok, lelkészek mellett – a lelkigondozóink, beteglátogatóink. A lelkigondozó/beteglátogató munkatársak a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye alkalmazásában állnak, tevékenységüket a Klinikai Lelkigondozók Ökumenikus Egyesületének (KLÖE) Etikai kódexe alapján végzik, együttműködve a kórház dolgozóival. Május elejétől kezdődően munkatársainkkal közösen készültünk a feladatra, heti rendszerességgel tartottunk képzési napokat, ahol a beteglátogatói tevékenységhez nélkülözhetetlen tudást, készségeket sajátítottak el a munkatársak. Ebben a folyamatban lelkes segítőre találtunk Jakus Ottó atya személyében, aki maga is szolgált már kórházlelkészként. Mentálhigiénés szemléletével, derűs személyiségével, értékes gondolataival támogatja szolgálatunkat.

– Mi a feladata a beteglátogatóknak és a lelkigondozóknak? Hol van a világi segítségnyújtás „mezsgyéje”?

– Ahogy a szórólappjainkon is olvasható, a beteglátogató mindent meghallgat, amit a beteg el szeretne mondani, ha ki akarja önteni szívét, elmondja gondjait, problémáit, félelmeit vagy örömét. A beteg ember együttérzésre, megértésre számíthat, arra, ha megosztja terheit, könnyebb lesz azokat viselni. A lelki-

gondozót a beszélgetéssel kapcsolatban természetesen titoktartás kötelezi. Ha a beteg részéről igény merül fel, a beteglátogató jelez az illetékes felekezeti lelkésznek – beteglátogatóként felekezeti hovatartozásra való tekintet nélkül látunk el betegeket. Fontos szempont az is, hogy a munkatársak ismerjék fel határaikat – meddig alkalmasak ők segítségére lenni a betegeknek, és mikor kell segítségül hívni a társszakmák képviselőit.

– Hogyan fogadták a kórházak ezt a kezdeményezést?

– Vegyes tapasztalataim vannak: ott, ahol volt hagyománya a kórházlelkészi tevékenységnek, viszonylag könnyen. Volt, ahol azt kérdezték, hogy hol voltunk eddig, némely kórházban pedig szkeptikusan fogadnak bennünket. Három hónap elteltével azt kell mondanom, hogy egyértelműen kedvező a fogadtatás. Várják a kolleganőinket, egyre több a jelzés, megkeresés a nővérektől, sőt, volt példa arra is, hogy kezelőorvos kereste meg a beteglátogatót a betege érdekében.

– Mi a visszajelzés: hogyan érinti a betegeket a Szolgálat munkája?

– Meggyőződésem, hogy a beszélgetések a betegek javát, jólétét szolgálják. Persze, fel kell arra is készülni, hogy elutasításban lesz részünk – lehet, hogy a beteg még nem áll készen arra, hogy megosszon dolgokat az életéből. A mi feladatunk ráérezni arra, hogy a betegnek mire van szüksége: beszélgetésre, meghallgatásra, csendre, imádságra, vagy arra, hogy ne szóljunk hozzá. Ettől izgalmas és szép ez a hivatás.

– Milyen tervet dédelget a Szolgálat a jövőben?

– Először is meg kell erősödnünk; fejlődni, tanulni, lelkesedni kell a szó szoros és átvitt értelmében is. Az építkezés következő eleme az önkéntesek toborzása, képzése és megtartása. Ennek szép példáját látjuk a Váci Egyházmegyében, és bízunk benne, hogy általunk és velünk – Kovács Levente kamilliánus atya segítségével – a Kamilliánus Családok önkéntes beteglátogató mozgalma

új lendületet kaphat. Szeretnénk együttműködni a Katolikus Beteglátogató Szolgálat Alapítvánnyal, amely önkénteseivel már évek óta jelen van Debrecen kórházaiban.

A betegágy mellett az ember sok mindent megtanul. De talán a legfontosabb az, hogy megtanul hálát adni mindazért, amiye van. Ezt nálam Müller Péter sokkal szebben fogalmazza meg:

„Akit megcsap a mulandóság szele, rájön, milyen csoda élni. Az «Emlékezz a halálra!» mondas nem fenyegetést jelent, hanem azt, hogy szüntelenül tartsd ajándéknak az életedet – mert minden nap ünnepnap!”

– Geréné Sárga Monika
sajtóapostol

„Krisztus után egy szakralitás létezik: a másik ember arca”

„Az irgalmas samaritánus esete egy ízben velem is megtörtént” – írja Pilinszky János egyik visszaemlékezésében.

„Pár napos katona voltam, s egy román őrzetű első látásra kiszemelt. Kezdetlen volt, akár egy megszállott. Egyik éjjel fölvert, hogy vegyek vizet a kulacsába. Félálomban kibotorkáltam a hatalmas hordóhoz, de ahelyett hogy megnyitottam volna, dugóstul kihúztam a csapot.

A barakk ajtaja kicsapódott, és a barakk megtelt vízzel. A tizedes többszöröse-re lehalkította hangját. „Ember, mit csináljak magával? Adok tíz percet. Az alatt lemegy a faluba, hoz két lovat, befog, beviszi és megtölti a hordót. Et cetera.”

Levettem magam a szalmára, és csak sírtam. Akkor megérintett valaki, ahogy senki az életemben. A román volt. „Ne sírjon. Beszéltem a tizedessel, fölhozunk hat vödör vizet, az elég lesz éjszakára.”

Fölálltam.

A román: „Vegye ki a ládájából a zseblámpáját.” Honnét tudta, hogy zseblámpám van? A gyűlölet és a szeretet mindentudó?

Nem engedte, hogy megtöltssem és cipeljem a vödröket. Nem tiltakoztam. Háromszor fordultunk hegynek le, hegynek fel. Én csak világítottam, és hagytam őt cipekedni, miközben lángoltam.” (Pilinszky János)

Ebben a történetben is megfigyelhető a helyes diagnózist követő jótékony cselekedet, Pilinszky részéről pedig a segítség teljes elfogadása, így jött létre a tökéletes egység két ember között, ahogy a költő írja: *„hagytam őt cipekedni, miközben lángoltam.”* (A „helyes diagnózisról” szóló írásunk a 25. oldalon található.)

A történetnél viszont még mélyebbre mehetünk, amely a tökéletes irgalmasságot mutatja meg. A román őrzetűnek olyannyira „megesett” a szíve a szerencsétlen katonán – aki, felmérve ez irányú képességeit, pillanatok alatt rádöbbsent, hogy ő 10 perc alatt képtelen a tizedes által kért feladatot teljesíteni, hiszen még azt sem tudta, hogyan kell befogni a lovat stb –, hogy átvette tőle a teljes feladatot, jelen esetben vállára vette a katona keresztjét, és hordozta azt. Az irgalmas samaritánusra levetítve lefeküdt helyette az árokpártra. Henri Boulad jezsuita atya gondolata jut eszembe, aki így fogalmaz, Krisztus után egy szakralitás létezik: a másik ember arca.

Jézus Krisztus megváltó keresztthalála a legméltóbb példája a tiszta szeretetnek, aki – bűnösségünket, gyarlóságunkat diagnosztizálva – meghalt értünk. *„Mert senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért (Jn 15,13).*

Kovács Ágnes, Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Adja Isten, hogy diagnózisunk helyes legyen!

„Egy ember lement Jeruzsálemből Jerikóba. Rablók kezére került, azok kifosztották, véresre verték és félholtan otthagyták. Egy pap jött lefelé az úton, észrevette, de továbbment. Később egy levita jött arra, meglátta, de ő is elment mellette. Végül egy samaritánusnak is arra vitt az útja. Mikor megpillantotta, megesett rajta a szíve. Odament hozzá, olajat és bort öntött sebeire és bekötözte azokat. Aztán föltette teherhordó állatára, szállására vitte és gondját viselte. Másnap reggel elővett két dénárt, és a gazdának adta e szavakkal: viseld gondját. Amivel többet költesz rá, megadom neked, amikor visszatérek...” (Lk 10,30-35)

Simone Weilt (Weill) (1909–1943), a 20. század egyik legautentikusabb misztikusának tartják, zsidó családban nőtt fel Párizsban, majd a keresztény hitre tért, és halála előtt barátja által megkeresztelkedett. Simone Weil hitt abban, hogy a szeretet az elfogulatlan, tiszta intellektus kontrollja a világ és az események felett. Egyik csodálatos tételéről, a *figyelem iskolázottságáról* Pilinszky János író, költő így fogalmaz: megtanulhatunk bármilyen tantárgyat, a legfontosabb a figyelmünk iskolázottsága. Példaként az irgalmas samaritánus történetét állítja elénk.

A példabeszédben a pap – akinek *iskolázatlan a figyelme*, elmegy a félholt-ra vert, kirabolt szerencsétlen ember mellett, majd ugyanez megismétlődik a levitával, neki is iskolázatlan a figyelme. Harmadikként az irgalmas samaritánus érkezik, aki nem távozik segítségadás nélkül, az ő *figyelme iskolázott*. Mi történik? *Pontosan diagnosztizálja*

a szerencsétlenséget, ami után nem tud nem segíteni, cselekedni. Ez fordítva is igaz. Az, aki valóban bajban van, a pontos diagnózist követően nem tudja nem elfogadni a segítséget, a jótékony cselekedetet. Nem tűri viszont a *jótékonykodást*, melléfogást. Aki pl. súlyos beteg, ha rosszul nyúlnak hozzá, félrelöki a segítséget. De ha „jól nyúlnak hozzá” – *pontos a diagnózis* –, akkor elfogadja, és abban a pillanatban a két ember automatikusan cselekszik, és tökéletesen eggyé válnak. Simone Weil egyedül ezt nevezi szeretetnek, *jótékonyagnak*, nem pedig *jótékonykodásnak*. Ez utóbbi a *melléfogások hálózata* – fogalmaz Pilinszky egy vele készült interjújában.

Az a kérdés, hogy a mi figyelmünk iskolázott-e vagy sem? Képesek vagyunk-e helyesen diagnosztizálni és a szerint cselekedni? A tiszta szeretet, a jótékonyosság valósul-e meg tetteinkben, vagy csak úgy teszünk, mintha, illetve jótékonykodunk? Jézus mondja: „...*amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek*” (Mt 25,40). Képzeljük el Őt, mint hajléktalant. Vele csak jótékonykodnánk? Néhány évvel ezelőtt egyházmegyénk városai is megérkezett a hajléktalan Jézus-szobor, a különleges alkotás, amely előtt kifejezhetjük együttérzésünket a nehéz sorsúak iránt. A Szent Anna-székesegyház bejáratánál kihelyezett remekmű előtt a gyermekek is meg-megálltak; részvétet ébresztett bennük a padon fekvő Jézus. Megsimogatták, és azt kérdezték „Tőle”: Mi történt veled Jézus? Ők helyesen diagnosztizáltak. A gyermekek gondolataiban, érzéseikben a tiszta szeretet valósul meg, amikor hasonló valósággal talál-

koznak, és bizonyos vagyok abban, ha tehetnék, helyes diagnózisukat jótékony cselekedet követné. Nagyon szép példa erre annak a fiatal lánynak a története, aki egy hajléktalan idős nénit fogadott be otthonába. Budapest egyik aluljárójában látta meg az idős hölgyet, akivel gondolkodás nélkül megosztotta otthonát, életét nemcsak egy-két éjszakára. Azt mondta a vele készült interjújában, hogy végig sem gondolta döntését, csak cselekedett, nem volt kérdés előtte, hogy mit kell tennie. Helyesen diagnosztizált és cselekedett; létrejött a tökéletes eggyé válás.

Egy ilyen döntéshez bátorságra van szükség. Manapság a bátorságunk nem a másik emberrel való küzdelemben, a háborúban véghezvitt tetteinkben, stb. mutatkozik meg, hanem a saját és családunk életére vonatkozó helyes döntések meghozatalában.

Visszatérve a kérdésre, napjainkban általában a jótékonykodást valósítjuk meg. Alamizsnát adunk a szegényeknek; a hajléktalanoknak egy-egy tányér étellel fejezzük ki szolidaritásunkat. Csak-hogy ez nem helyes diagnózis, hiszen a probléma, az éhezés, a nyomorban élés, a magány, a betegség nem szűnik meg.

A kereszténység jövője az embertársak igenlésétől függ. Krisztus után egy szakralitás létezik: a másik ember arca – fogalmaz Henri Boulad.

A külső változás mindig a belső változással kezdődik. Adja Isten, hogy diagnózisunk helyes legyen! Ugyanis a lehetőségeket el is lehet játszani.

Kovács Ágnes
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

■ EGY ÉLETEN KERESZTÜL

*Mi törjük el, repesztjük ketté,
mi egyedül és mi magunk
azt, ami egy és oszthatatlan.*

*Utána azután
egy hosszú-hosszú életen keresztül
próbáljuk vakon, süketen, hiába
összefércelni a világ
makulátlan és eredendő szövetét.*

*Gyerekkorunkban meg kellene halnunk,
tudásunk csúcán, alázatunk magasán,
de tovább élünk, foltozgatva és
toldozgatva a jóvátehetlent.*

*Még jó, hogy elalhatunk közbe-közbe
és utoljára.*

(Pilinszky János: Egy életen keresztül)

Az életünk egy szöttek, ami születésünkkel egyben van, egy és oszthatatlan, mint az Isten, nincsenek rajta toldozgatások; de ahogy telnek az évek, e gyönyörű szövetet össze-vissza tépkedjük, szaggatjuk, és egy idő után rádöbbenünk arra, mit tettünk, majd egy életen keresztül – mint ahogyan Pilinszky János költő a fenti versében írja – *süketen és vakon* toldozgatjuk-foltozgatjuk azt. Ezért mondja a költő, hogy *gyerekkorunkban, tudásunk csúcán meg kellene halnunk, mert akkor még tisztán látszik rajtunk, hogy honnan jöttünk.*

Az ember földi életének – létezése mérhető szakaszának – korszakában, amikor eltöpreng élete nagy miértje-

in, létezésének okát és célját szeretné megnyugtatóan rendezni, különösen akkor, amikor érzi és tudja, hogy közeleg a számadás pillanata. Akkor szeretné újra átélni annak a gyermeki létnek az állapotát, amely tisztasággal, tudással, alázattal lépett be ebbe a világba.

A Teremtő az ember teremtésekor belénk oltotta azt a vágyat, hogy – bár *múl*nak a *gyermekévek*, jönnek és elmúlnak az évtizedek – megpróbáljuk egy életen keresztül összefércelni életünk, teremtéskor kapott létezésünk makulátlan és eredendő szövetét.

A költő ahhoz a Jézus által oly sokat emlegetett gondolathoz, tanácshoz,

elváráshoz próbál közelíteni, hogy „ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem tudtok visszajutni abba az isteni szférába, ahol öröktől fogva és örökké megálmodta a Teremtő a sorso-tokat.

Mindannyian láttunk, látunk gyermekarcot, és nincs szükség semmiféle magyarázatra, hogy ezt az eredendő tudást, alázatot, tisztaságot meglássuk bennük. Ők még mindent tudnak, arcukon látjuk a létezés egy és oszthatatlan szövetét, amelyet mi felnőttek, az évtizedek alatt már összeszaggattunk, s annyi fércelés van már rajta, hogy az eredetire nyomaiban sem emlékezünk. Érzékelteti ezt a fájdalmas igazságot annak az ötéves kislánynak a kérése, aki így kérleli a háromévest: „Mesélj nekem a mennyországról, mert én már elfelejtettem!” A gyermeki létezés még hordozza azt a tudást, amelyet mi, felnőttek már vagy elfelejtettünk, vagy nagyon megkopott bennünk. Ők még közel vannak a Mennyországhoz, arcuk tükrözi annak arcát, aki saját képére és hasonlatosságára teremtette őket.

Bennünk, felnőttekben egyre inkább – ahogy a költő mondja – egy eltemetett Istenarc van. Innen vágyakozik vissza Pilinszky a gyermeki állapot magasához.

Ez a vágyakozás talán erősebb az öregkorban, de egyáltalán nem csak az idősebb kor sajátja. Egész életünkben ott van ez a nyugtalanság, feszültség a bűn és tisztaság erőterében. Ahogyan Szent Ágoston mondja:

„Magadnak teremtettél bennünket Istenem, és nyugtalan a szívünk mindaddig, amíg Benned meg nem nyugszik.”

Ha ott van bennünk a vágy, a feszültség, a nyugtalanság, akkor semmi okunk az aggodalomra, semmi okunk bánkódni azon, hogy túléljük a gyermekkort, s elvesztettük a „tudás csúcsát, az alázat magasát”. Istennek erre is van megoldása. Eljött közénk, hogy itt, a Földön, a szemünk láttára – mintegy szeretetének újbóli túlkapaszkodásaként – újra magához emeljen bennünket.

Henri Boulard jezsuita atya mondja, hogy nem lehet erősebb, eredetibb a bűn, mint Jézus megváltása. A megváltás eredetibb! Jézus kereszthalála és feltámadása erősebb Ádám bűnénel. Ez az isteni szeretet, ez a tökéletes megoldás helyrehozza mindazt, amit mi emberek életünk folyamán újra és újra hibáinkkal, bűneinkkel elrontunk. Ennek, ezeknek kijavításához elengedhetetlenül szükség van a mi toldozgatásainkra. Vagyis nagyon fontos, hogy amikor elestünk és a padlóra kerültünk, soha ne hatalmasodjon el rajtunk a padló kísértése.

Mindig legyen erőnk és bátorságunk, hogy fölálljunk onnan. Soha ne adjuk fel! Ne mondjuk ott a padlón elterülve, hogy elég volt az ütésekből! Nem akarok innen többé felállni, nem akarok többé ütéseket elviselni, jó itt nekem, hagyjatok békén, elég volt! Amennyiben a közreműködés rám eső részét megteszem, és valahányszor megteszem, az Isten mindahány alkalommal szintén megteszi a magáét.

Anthony de Mello indiai jezsuita írja a következőket:

„Isten az égben minden embert egy kis kötélen tart. Amikor vétkezel, elvágod a kötelet. Isten újból összecsomózza a kötelet, s ezzel kisé közelebb húz magához. Bűneid újból és újból elvágják a kötelet, Isten pedig minden újabb csomóval egyre közelebb és közelebb húz magához.”

Valami ilyesmiről ír Szent Ágoston, amikor azt mondja: felix culpa – boldog bűn vagy szerencsés vétek, ahogyan énekeljük a gyönyörű Exultet – Húsvéti Örömeinek – imádságát a nagyszombati éjszakában. Föl sem fogjuk sokszor, hogy micsoda kincsnek a birtokában vagyunk! Mint villám belehasít a vasárnapra virradó éjszakába a világ legnagyobb öröme. Hát ez az!

Ezért mondja Teilhard de Chardin:

„Ez a világ azé lesz, aki a legnagyobb reménységet tudja nyújtani neki”, és erről ír Dosztojevszkij: „A világot a szépség fogja megmenteni!”

Ezzel fejezi be csodálatos előadás sorozatát egyetemisták százainak a Tübingeni egyetemen Hans Küng professzor, aki 91 évesen ma is köztünk él.

Miután az általa fölített kérdésre, hogy ti.: „Van örök élet?” – megkísérlti kilenc előadáson keresztül megadni a választ, megkérdezi: „Mire jó mindez? Nincs szebb, igazabb, reménytelibb válassza, mint Szent János, a patmoszi látnok szavai:

„Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem foghatja, melyet Isten azoknak készített, kik szeretik őt.” (1Kor 2,9) Ezért vágyakozik a kereső, töprengő, létezésének okát és célját kutató ember a gyermeki tudás és alázat csúcsára, magasára.

Pilinszky János, a nagy költő versével kezdtem ezt az írást, most befejezem azzal, ahogyan az ő vágyakozását a gyermeki tisztaság után beteljesítette a Teremtő Isten.

Egy riport alkalmával megkérdezték tőle: Jancsi! Hiszel Istenben? Ő a kérdés súlyához illően szinte dadogva, akadozva válaszolt, hiszen ilyen komoly kérdésre nem lehet, nem szabad csak úgy dobálózni a szavakkal. Hiszek – kezdte a választ –, ha egy szóval kell válaszolni, pontosabban igyekszem hinni, azt is mondhatnám, bízom benne, hogy meg fogok halni, hiszen eddig mindenkinek sikerült. Bízom benne, hogy nekem is sikerülni fog.

Talán a harmadik infarktus után bevitték a kórház intenzív osztályára, ott az ilyenkor szokásos protokoll szerint ellátták, különböző csövek lógtak ki belőle, s a végén elmesélte az orvosoknak, ápolóknak, ahogyan ő megélte ezt az egészet, amit vele műveltek. Ezt olyan humorral mondta el, hogy a körülötte lévő személyzet harsányan nevetett. Ez a hatalmas jókedv mintegy átragadt a költőre, ő is kacagott az egészen, és meghalt.

Neki is sikerült, nem is akárhogyan! Egy életen keresztül kereste Istent, a tisztaságot, és ehhez méltón, kacagva fejezte be földi küldetését.

K. J.

Élni jó, Isten fiatal!

2019. július 21–28. között rendezték meg a „MeNöK! – Merjünk növekedni Krisztussal!” egyházmegyei ifjúsági tábort. A tábor idén először, de hagyományteremtő céllal szerepelt az ifjúságpasztorációval foglalkozó munkatársak és az EVEZŐK ifjúsági vezetőképzőn részt vevők tervei között. A táborba 13–18 év közötti fiatalok érkeztek.

Mit vártak ők a gyalogos zarándoklattal egybekötött egyhetes időtöltéstől? Találkozást hasonló értékrendű fiatalokkal, a közösség élményének megélését, az egyházmegyéhez tartozás erejének felfedezését, kilépést a hétköznapi rutinjából. Milyen gondolatokat kaptak ehhez Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök atyától, egyházmegyében szolgáló papjainktól, akik a tábori jelenlétükkel közvetítették a krisztusi út örömét, és azon dolgoztak, hogy a fiatalok élmények által tapasztalják meg Isten szeretetét.

Palánki Ferenc püspök atya:

Élni jó! Isten fiatal! Ebben a fiatal-ságban pedig végtelen távlat van, ha hit-tel kapcsolódtok az élethez. Mit jelent ez a végtelen távlat? Azt, hogy Krisztus él, és azzal, hogy él, megoldotta az ember legnagyobb problémáját: azt, hogy a földi életnek korlátai vannak. Az Istentől jövő végtelenségnek vagyunk tagjai, melynek valóságát – a nemcsak emberi, hanem isteni szempontból is megismert – Jézusban látjuk.

Ti, fiatalok, Krisztus belső köréhez tartoztok: „Tanítványok vagytok, és Krisztus-élmények által mutatja meg ezt számotokra! A tábor is egy ilyen élmény, méghozzá a szeretetküldetés megélésének élménye. Erre az igazi öröme hívunk meg benneteket. Ne feledjétek: Krisztus szeretete sürget minket! Nem tegnap, nem holnap, hanem most.

Ti a szeretet szerint rendezitek be az életeteket? Érzitek-e a felnőtt keresztény életbe való belépést? A szeretet szerint berendezett felnőtt keresztény élet a jó melletti kitartásra szólít fel. A Szentlélek képessé tesz benneteket arra, hogy a szeretet hírnökei legyetek. Olyan erőket mozgat meg, olyan képességeket ad, amelyekről eddig nem is tudtátok, hogy működnek bennetek.

Mária Magdolna példáján és küldetésén keresztül látjuk, hogy Krisztus a bűnöst is kiválasztja, és esélyt ad neki arra, hogy küldött legyen. A gonosz arra törekszik, hogy ne tudjunk egységben lenni és a jóságban gondolkodni; célja, hogy szétszórtak legyünk, és ezáltal szétesessenek a mindennapjaink. Krisztus azonban képes ezt a szétesett lelket egységbe hozni, mindig új életet és új esélyt adni. Ez a garancia arra, hogy a

feltámadt Jézus arcát bárkiben fel lehet fedezni.

Mi a szeretetnyelve az Istennek, és milyen formában fejezi ki Ő az ember iránti szeretetét? Ez utóbbinak három fontos mozzanata van: a teremtés, a megváltás és a kinyilatkoztatás. Isten a teremtéssel saját magát adta oda az ember számára. Ezzel a teljes odaadással közölte a szeretetét: felajánlotta az ember számára az életet, a létezését, azt, hogy „Te vagy”. Isten dicsősége az élő ember. Az élő ember folyamatosan fejlődik, de az igazán minőségi ugrásokhoz szükség van a Teremtő erejére. Dönthetünk, hogy az Isten nélküli vagy az általa kijelölt utat választjuk.

A megváltás, az üdvösségtörténet és a kinyilatkoztatás folyamatai azokat a titkokat és ajándékokat tárják elénk, amelyekből érezhetjük, hogy Isten nem dobja el azt, ami nem sikerül, hanem tovább formálja. A bűnös embernek új életet ad, a hibát áldássá teszi. Ez a meg nem érdemelt szeretet, odaadás, életadás az, amire tudatosan válaszolhatunk. Hogyan? Mi az a forma, amivel az ember kifejezheti szeretetét az Istennek? Mester, mi legyen az én szeretetnyelvem Isten felé, hogy elnyerjem az örök életet? – kérdezhetne volna így is a törvénytudó az irgalmas szamaritánusról szóló evangéliumi szakaszban. Isten egy fontos dolgot kér tőlünk, hogy szeressünk, és akkor is szeressünk, amikor nehéz elviselni azt, akit éppen magunk mellett tudunk.

Engedjétek, hogy azt, akivel találkoztok, ne ti szeressétek, hanem Isten szeresse őket rajtatok keresztül!

Kálmán József atya:

Az idő az egyetlen mértékegység, amelyet nem tudunk kontrollálni. Éppen ezért rendkívüli gonddal kell tekintenünk rá. Te hogyan bánasz ezzel az értékkel? Mennyi olyan időt dobsz ki, amellyel majd nem tudsz elszámolni, amelyet haszontalanul töltesz? Ha így szemléled az idő értékadó erejét, akkor máris fontossá válik az, hogy tartalommal töltsd meg minden perced. Hogyan lehet a pillanatokat tartalommal telivé tenni? Úgy, hogy minő-

ségi szintre emeled azokat. Mit jelent a minőségi idő? Jelenlétet. Azt, hogy akivel vagy amivel éppen foglalkozol, arra valóban figyelsz. Ez a figyelem az emberi kapcsolatok alapja is. Nem szabad, hogy az eltöltött idő mérlege a tárgyak és eszközök irányába billenjen, különben élő emberi kapcsolataink ellaposodnak. Ahogyan gyakran ellaposodik a nagyszülőkkel megélt viszonyunk. Szántok időt az idősekre? Próbáljátok ki! Csak üljetek le velük, és figyeljétek rájuk, beszéljétek nekik még akkor is, ha annak nincs konkrét üzenete. A lényegi üzenet ugyanis a jelenlét. Szánjatok időt társaitokra! Ahhoz, hogy valaki életében változás következzen be, sokszor csak arra van szükség, hogy beszéljessünk vele. Szánjatok időt Istenre! Az imával töltött idő valóban legyen jelenlét, élő kapcsolat az Istennel. Ha valaki azért mulaszt, mert nincs ideje, az legtöbbször hazugság. Megteremteni valamilyen az időt nem lehetetlen, csak tudatos-ságot igényel. Legyetek tudatosak, és az idő a javatokra dolgozik majd!

Pankotai József atya:

Mindig tudd, hogy merre tartasz, és akkor arcodon meglátszik, hogy merre jártál! Életünk epizódjainak nyomait ugyanis arcunkon hordozzuk. Melyek valójában ezek az epizódok? Életünk meghatározó eseményei a lelkünkben zajlanak. Ezért fontos a lelkünk épsége, ápolása. Mi határozza meg a lelkiállapotunkat? Képzeld el, hogy a lélek egy szeretettank, a lelkiállapot pedig ennek a tanknak a telítettségi szintje. Mit jelent ez esetben a „tankolás” és mi az „üzemanyag”? Ezt a két tényezőt úgy tudjuk meghatározni, hogy feltesszük a kérdést: Mire vágyom valójában, és azt, amire vágyom, kitől várom? Légy őszinte magaddal! A valódi értékek és kapcsolatok építése a falakon belül, a szobában történik, nem pedig kifelé mutatjuk. Az ajándékozás is egy olyan szeretetnyelv, amelyet nem kifelé mutatunk. Az ajándék nem egy látványos ellenszolgáltatás, hanem egy csendben születő szeretet-kifejeződés, amely a kapcsolat minőségét szolgálja, és a kegyelemnek azt az erejét képviseli, hogy

meg nem érdemelt módon kapjuk. Ahhoz, hogy tartalmas, értékes, minőségi életet éljünk, szükség van ezeknek a szeretetnyelveknek a helyes gyakorlására. A szeretet tanulható, minősége javítható, nem öncélú, hanem annak műveléséből mások élete gazdagodik.

Felföldi László atya:

Hogyan kerül a szívesség az életünkbe? A szívességet attól a mozzanattól kezdve magunkban hordozzuk, hogy Isten által gondolva lettünk. A teremtés csodája, hogy a létünk szívességéből születik. Istennek abból a szívességéből, hogy akarja, hogy legyünk. Ez az Istentől induló, Belőle fakadó szívesség kíséri az életünket. Hogyan? Miközben életünk útján haladunk, Isten figyelő szívességéből élünk. A figyelő szívesség lényege, hogy akkor tapasztaljuk, amikor nem is kérjük, amikor nem is gondoltunk rá. Isten mindig abban ad szívességet, amiben éppen szükségünk van rá, belép életünk fordulópontjaiba, olyan élethelyzeteket, olyan embereket és olyan szíveket helyez elénk, akik és

amelyek Isten ügyében velünk vannak. A mai világ valósága az, hogy elszakadtunk a Teremtőtől. Ez az elszakadás pedig zavart okoz a szívesség értelmezésében is. Ma üzletre épül a világ, nem szívességre. A közösségre, az egyházra, a családra szolgáltatásként tekintünk. Azt mondjuk, „ez nekem jár”, pedig a szeretettel nem lehet üzletelni. A szeretet, a szívesség nem egy akció, hanem életforma. Nem a keresztyénység életformája, hanem az emberé. A szívesség valóban szívből fakad; a felebaráti szeretet nem áldozat nélküli. Nem lehet egyből a boldogság oldalán kezdeni; az áldozatot nem lehet kikerülni. Életünk programjában kitűzött feladat, hogy megértsük az áldozat mechanikáját, azt, hogy vannak helyzetek, amikor önmagunkat kell önmagunktól megtagadni. Amennyire vállaljuk a szenvedést, annyira leszünk szívességgel teliek. A Teremtővel való élő kapcsolatunk abban kísér, hogy megéljük ezt az életformát, és felismerjük azt, hogy életünk sötét szakaszaiban nem menekülni kell, hanem egymásba kapaszkodni. A szülő annyit tud teremni, amennyit a tő képes táplálni. Ezért fontos, hogy odahúzzuk a sorsunkat Isten figyelő szívességéhez, amely meghozza a csodát. Fontos, hogy erről az élő kapcsolatról életünk példájával tanúságot tegyünk, mert ha a keresztyéniséget

csak tanítjuk, információ lesz belőle. Az élet azonban nem információ, hanem tapasztalat.

Törő András atya:

Mennyi olyan része van az életünknek, amelyet teljesen természetesnek veszünk? A körülöttünk lévő világ azonban nem magától értetődő. Minden, ami körbevesz bennünket, Isten ajándéka. Próbáljuk meg úgy szemlélni életünk epizódjait, a hétköznapi történéseit, a találkozásainkat, a természetet, mint Isten ajándékai. Sőt! Tekintsünk magunkra is úgy, mint ajándékok. Ajándékok vagyunk mások számára. Legyen célunk nap mint nap ajándékká válni, amelyen keresztül Isten szólít meg másokat. Ha ezzel a tudatossággal és rácsodálkozással tekintünk a világra, akkor hála mozdul meg bennünk. Ez a hála lesz a mindennapok hajtóereje, amely nem hagyja, hogy az idő üresen szaladjon ki a kezünkből. A hálaival megtöltött idő tartalmat ad az életünknek. A hála nem lealacsonyít, hanem felemel az ajándékhoz. Ha belemegyünk magunkat ebbe a tapasztalásba, akkor Isten közelségének stabilitása valósággá válik számunkra. Ezt a stabilitást élhetjük meg az egyház tagjaként is. Az együttlét, a tábor élménye, a felfedezés, hogy vannak társaink, azt az ajándékot mélyítik el bennünk, hogy

egy nagy család tagjai vagyunk. Az egyházmegye fiataljaival közösen most ebben erősödünk!

Lengyel József atya

Hiszünk Bennetek, mert értékesek vagytok! Az egyházmegye és az egyházközségeitek jövőjének alapkövei vagytok! Azért fontos, hogy ezt elmondjuk, mert a kimondott szónak ereje van, meghozza a csodát és azt az eredményt, hogy elkezdjük egymás értékeit felfedezni, egymásra rácsodálkozni. Egy kimondott, elismerő, kedves, bátorító szó képes szárnyakat adni a másoknak. Hány fiatal vallja magát boldogtalanak? Hány fiatal szenved ezeknek a kimondatlan szavaknak a hiányától, vagy – éppen ellenkezőleg – egy átgondolatlanul kimondott szótól? Ne csak arra törekedjünk, hogy az adott élethelyzetben boldognak érezzünk magunkat, hanem legyünk valóban boldogok. Használjuk ehhez a kimondott szó eszközét. Figyeljünk arra, hogy egy megdicsért jó tett ne váljon elvárttá, amelyet már szóval nem kell megköszönni, hanem minden alkalommal értékeljük, maradjon szívből jövő szóval biztatni kívánt cselekedet. Adjuk meg az örömteli mindennapok ízét a mosolyra bátorító szavakkal!

*Szilágyi Eszter ,
Debreceni Római Katolikus
Egyetemi Lelkészség*

DebrecenBE LÉPŐK

Nyíregyházáról, Miskolcra, Eger környékéről és a határon túlról is érkeztek fiatalok abba a táborba, amelyet a Debreceni Római Katolikus Egyetemi Lelkészség szervezett 2019. augusztus 18–22. között a Debreceni Szent László Katolikus Szakkollégiumban leendő és jelenlegi egyetemi hallgatók számára. Miért kapta a „Belépő” elnevezést a tábor? Egyrészt belépő a fiatalok számára az egyetemre, egy új életszakaszba, egy új közösségbe, egy új döntéssorozatba. Másrészt belépő Isten számára a hétköznapi napokba, abba a dinamikus fejlődő

valóságba, amely egy fiatal életét jellemzi, ahol jelen akar lenni az Isten.

A tábori program ívét három témakör vezette: „Belépő a közösségbe”, amelyben a Debreceni Egyetem Mentálhigiénés és Esélyegyenlőségi Központjának munkatársai készítettek fel a fiatalokat az egyetem diktálta kihívásokra és egy új közösségbe való beilleszkedésre; „Belépő az életre”, amelyben Kálmán József atya járta körül az önismeret és az emberi kapcsolatok mechanikáját; illetve „Belépő az életbe”, amelynek keretében Törő András atya, egyetemi

lelkész világított rá Isten szerepére, az Isten-kapcsolat dinamikájára a hétköznapi napok állomásaiban. A témákon keresztül a Belépő tábor egyfajta lelki hangolódást kívánt nyújtani az egyetemi évekre, választ adni mindennapi és nem mindennapi helyzetekre.

A praktikus tanácsok, hasznos gyakorlatok, közösségépítés, kikapcsolódás, Debrecen városának felfedezése, az augusztus 20-i forgatag és karnevál élménye mellett a tábor lehetőséget adott a fiatalok számára, hogy találkozzanak Palánki Ferenc püspök atyával, aki egy jóízű beszélgetés keretében mesélt saját diákéveiről és tanulási szokásairól. A találkozás alkalmával az egyetemisták is bemutatkoztak, akik figyelmét püspök atya a Isten-kapcsolatra hívta fel. Mit is jelent ez? Azt, hogy Isten jelen akar lenni az „itt és most”-ban. Nem számít, hogy éppen hol végzed a tanulmányaid, melyik egyetemre jársz, milyen szakmát választottál. Isten mindig abban a tevékenységben akar a társad lenni és megszentelni, amelyben éppen vagy!

Az egyetemi lelkészség a 2019/20-as tanévben erre az élő Isten-kapcsolatra hívja meg a fiatalokat, egy olyan tartalmas tanévre, ahol kinyílik a világ! A világ, amely számtalan lehetőséget, ajándékot és kegyelmet tartogat.

*Szilágyi Eszter ,
Debreceni Római Katolikus
Egyetemi Lelkészség*

TIZENHATODIK ALKALOMMAL IS FAVÉT

Szeretettel várjuk egyházmegyénk fiataljait (14 éves kortól) 2019. november 16-án a nyíregyházi Szent Imre Katolikus Gimnáziumba az idei FAVÉT-ra, melynek témája a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve: KENYÉR ÉS BOR.

Na de mi is az a FAVÉT? Első hallásra valamilyen favásárlással kapcsolatos tevékenységnek tűnhet a mozaikszó, melynek jelentése: Fiatalok A Világ Életéért Találkozó. Olyan rendezvény ez, amely évről évre több száz fiatal mozgat meg különféle feladatokkal, különböző módokon, heteken-hónapokon keresztül. A rendezvényre látogató csoportoknak egyedi élményt, élnivalót, és a későbbiekben megbeszélhető témákat ad.

2018 novemberében jubileumot, a FAVÉT tizenötödik születésnapját ünnepelethetjük. Ennek apropóján kérdeztük meg a tavalyi résztvevőket és hazalátogató öregdiákjainkat a FAVÉT-tal kapcsolatos élményeikről:

„Szerintem a tanév legjobb napja a FAVÉT – nekem ez volt a negyedik. Az idei különösen nyomot hagyott bennem a témája miatt. A tisztaság egy olyan dolog, aminek végig kell kísérenie az életünket.” (Cz. F.)

„Talán a kedvenc pillanataim azok voltak, amikor az egyik legjobb barátommal megálmodott jelenet mozzanatai életre keltek a színpadon. Eszméletlen volt látni, ahogy a barátaimmal

közösen alkottunk valami maradandót és gyönyörűt: egy csodát! Köszönöm szépen mindenkinek!” (S. F.)

„A FAVÉT nekem mindig egy kis csoda volt és az is marad. Ha arra a kérdésre akarok válaszolni, hogy formált-e, akkor a válasz mindenképpen nagybetűs IGEN. Megtanított felelősséget vállalni, hiszen egy-egy rész megrendezését, vagy akár a díszlet vagy világítás szerelését csak olyan vállalhatta el, aki komolyan is gondolta, és legjobb tudását beleadva végezte a feladatot. Személy szerint nekem sokat fejlődött a kooperációs készségem, hisz sok olyan diáktársammal kellett együtt dolgoznom, akikkel korábban nem ismertük úgy igazán egymást.” (Nagy Benjámin, 2017)

„Visszatekintve a gimnazista éveimre, azt kell mondanom, hogy a FAVÉT volt az a program, amit minden évben a legjobban vártunk a diáktársaimmal. Az egyik legfontosabb dolog, amit megtanultam, hogy a jó munkához idő kell, és a befektetett munka meghozza gyümölcsét. Ugyanakkor rengeteg türelmet igényelt a szervezés és a jelenetek tökéletesítése is, de ezek voltak azok a folyamatok, amelyek összekovácsolták a csapatot. (...) Boldogsággal töltött el mindnyájunkat, amikor a közönségben láttuk az arcokon az örömet, amit mi szereztünk. Sokszor tudok meríteni ezekből az átélt élményekből, egy-egy történetet felidézve még mindig mosolyt csal az arcomra, illetve nehéz pil-

lanataimban mindig eszembe jut, hogy a Szent Imrében kialakult közösség mindig hazavár.” (Szegedi Fruzsina, 2017)

„A 2015-ös FAVÉT adott különösen sokat, amely a szolgálatról szólt. Talán azért is, mert a következő évben szentelt diakónussá Palánki Ferenc püspök atya.” (Papp Tamás atya, 2004)

„Mire tanított meg a FAVÉT? Alázat, kifejezőkészség, együttműködés, kompromisszumkészség, feladatmegosztás igazi valós csapatmunkában, mikor már olvassuk egymás gondolatait. Ezek a dolgok ezzel a csapattal a mai napig megvannak, legyünk bármilyen távol is egymástól. Sőt, inkább családnak nevez-

ném őket. Korábban is éreztük, de ez itt teljesebbé lett.” (Cs. P. Gy.)

„A saját személyiségemre úgy hatott, hogy megtanultam, hogy bármennyire is kilátástalannak tűnik a helyzet, nem szabad feladni, tovább kell haladni.” (Kriczky Gergely, 2017)

„A FAVÉT a legjobb közösségépítő program. A kemény próbák, az együtt legyőzött kihívások megváltoztatják azt, aki részt vesz benne, összekovácsolnak több osztályt, több évfolyamot, több embert. Türelemre vagy éppen magabiztosságra tanítanak, és legfőként arra, hogy hogyan vedd észre, ha valakinek a környezetében segítségre van szüksége, és hogyan hajolj le hozzá.” (Egy 2018-ban végzett diák.)

A tizenhatodik FAVÉT-ra készülve szeretnénk hálával visszatekinteni és köszönetet mondani mindazoknak az atyáknak, előadóknak és tanúságtevőknek, segítőknek, hitoktatóknak, szereplő-szervező és közönségként részt vevő gyerekeknek, akik bármilyen módon részt vettek az első tizenöt FAVÉT megvalósulásában. Köszönjük Bosák Nándor püspök atya, Palánki Ferenc püspök atya és az egyházmegyénk támogatását. Nagyon hálásak vagyunk minden évben ezért a lehetőségért, és imádkozunk, hogy minél több fiatal és felnőtt kapjon bátorítást, erőt, örömet és szeretetet az előttünk álló FAVÉT-okból is.

*Nagy Éva tanárnő
és a szervezők csapata*

200 ÉVES TEMPLOMUKAT ÜNNEPLIK AZ AJAKI HÍVEK

Az ajaki Nagyboldogasszony-templom felszentelésének 200. évfordulóját ünnepli az egyházközség. A templom történetéről az egyházközség hitéletéről Gáspár Máttyás plébánossal Hasulyóné Rutkai Éva sajtóapostol beszélget.

(Az alábbiakban az interjú kivonatát közöljük; a beszélgetés teljes terjedelme olvasható az egyházközség www.akiba.hu honlapján)

tus a központ, aki szegletkő, és élő kövekből – a krisztushívők közösségéből – épít templomot.

A templom fontos a közösség számá-

– Az Ószövetségben a templom a választott nép számára Jeruzsálemhez kötődött, és csak egy volt belőle, építése Dávid királyhoz és fiához, a bölcs Salamon nevéhez fűződik. Az Újszövetség népe számára az ősegyházban egy új szemléletmód jelenik meg, ahol Krisz-

ra, de nem a kövek miatt, mert azt lehet rombolni, vagy a stílus miatt, amely egy korra utal, hanem azért, mert figyelmeztet Isten jelenlétére.

A templomszentelés ünnepe Jézus korában is nagy ünnep volt. Nem kell hát csodálkoznunk azon, hogy kialakult a templomszentelés szertartása, és a hozzá kapcsolódó ünnep is megjelenik. A hatályos liturgikus szabályok szerint a nagy római bazilikák felszentelési évfordulóját az egész egyházban megünnepeljük.

– 200 éves a jelenlegi templom; az első jóval korábbra tehető.

– A XIII. században épült első templomot a XVI. században a reformátusok vették birtokba. Az egyébként is nehéz történelmi időköt követően – a katolikus hívek számának növekedése okán – 1773 után felekezeti harc alakult ki a templom birtoklása miatt, de hiába kerültek létszámfölénybe a katolikus családok (61 pópista és 12 kálvinista gazda élt Ajakon

a per idején), 1777-ben Mária Terézia a kálvinisták részére rendelte a templomot.

Bár a katolikusok nem akarták annyiban hagyni a templom ügyét, II. József trónra lépése és türelmi rendelete folytán végképp megszűnt a visszaszerzés reménye. Elindult viszont a király kezdeményezésére egy „állami plébániaszervezési akció”, amelyből nem akartak az itteniek sem kimaradni, és hogy ennek során mielőbb káplánhoz jussanak, fából, sövényből hirtelen felépítettek egy templomot és paplakot. Ajak tehát 1789. szeptember 1-jével egyelőre Kisvárdától függő helyi lelkesítés lett; káplánnak ide rendelték a nyíregyházi minorita szerzetest, P. Rátskay Solanust. A legközelebbi kisvárdai plébánosváltáskor, 1807-ben pedig – Kisvárdától leválasztva – plébánia rangjára emelték, és az első plébános Danilovits András lett.

A hevenyészve összetákolat fatemplom azonban nagyon hamar korszerűtlenné és szinte használhatatlanná vált, ezért Fuchs Xavér Ferenc, Eger első érseke 1806-ban az egyházmegyei vizitáció alkalmából egy új templom építését rendelte el. Az építendő templom tervrajzait tokaji és ungvári mesterek el is készítették, de építésre jó ideig nem remélhettek segítyt. Majd 1817-ben az uralkodó a vallásalapból 18.159.-Ft-ot utalt ki az ajaki új templom fölépítésére, azzal a megkötéssel, hogy költségkímélés céljából a sekrestyét és a tornyot nem akkor, hanem később, jobb időben kell majd felépíteni, a földesurak pedig vállaljanak több terhet. 1818 decemberében lerakták az új templom alapkövét, 1819. október 16-án pedig felszentelték az új, torony és sekrestye nélkül felépített kőtemplomot. 1828/30-ban Malik András kisvárdai építész felépítette a sekrestyét, majd 1831 és 1840 között a torony, az új oltár, az oltárkép és a padok is elkészültek a vallásalap költségén. 1845. május 2-án tűzvész pusztított Ajakon. Leégett a templomtest és a sekrestye fedele, megrendült a homlokzat főfala, emiatt új torony építése vált szükségessé. Építését 1847-ben megkezdték, de a szabadságharc eseményei miatt csak 1852. után fejeződött be.

Az itt található templom tehát Ajak harmadik, katolikusok által sok áldozat árán felépített későbarokk stílusú műemlék temploma. A főoltár fából készült szobrai az országalapító Szent István királyt és az ország második alapítójaként tisztelt Szent László királyt ábrázolják. A főoltárképet Takács István mezőkövesdi festőművész festette az új liturgikus tér kialakításakor, az 1970-es évek végén.

– **A gazdag hagyományra alapozott vallásgyakorlat napjainkig fejlődést mutat. 2017. március 19-én, Szent József ünnepén Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök megáldotta a régi plébánia épülete előtt a Szent Kamill Leányai Szerzetesközösség Jézus Szíve Rendházának alapkövét.**

– 2015-ben az új világi elnökünk, dohányos Kovács István javaslatára kezdtünk el javításokat végezni a régi plébánia épületén, de még nem volt semmilyen határozott szándékunk. Nekem nyíregyházi szolgálatom idejéből jó kapcsolatom volt a Szent Kamill Leányai szerzetesnővérekkel, akiket időnként Ajakra is meghívtam. 2015-ben megtudtam, hogy új terveik vannak Magyarországon, és bátorkodtam a testület tagjaival történt megbeszélés után felajánlani a régi plébánia épületét és a mögötte lévő jelentős területet a betegápoló rend céljaira. Rosana nővér és Silvana nővér, a Rendi Tanács tagjai jöttek el Rómából egy tárgyalásra, megtekintették a helyet, és azt mondták, hogy a Rendi Tanács elé viszik az ügyet, amely úgy döntött, hogy elfogadja a felajánlást. Így indult el az építkezés. Először a tetőt újítottuk fel pályázati támogatásból, majd a munkák folytatásához Palánki Ferenc püspök atya biztosított bennünket az egyházmegye támogatásáról, valamint a hívek nagylelkű adománya is hozzájárult az építkezéshez. Nagy közös összefogás eredménye lesz ez, ha elkészül. Jelenleg várjuk a használatbavételi engedélyt, és – reményeim szerint – ebben az évben átadásra kerül az épület.

– **Milyen kisközösségek működnek az egyházközségben?**

– Az egyházközség valóságos életét a liturgia (forrás) és a plébánián működő közösségek jelentik. Két dolog szükséges a közösség működéséhez. A litur-

gia; ettől lesz egyházi. Ezért rendszeresen értük ajánlunk fel szentmiséket. Továbbá fontos a közösségvezető, aki megszervezi a közösség életét, feladatát. A működő közösségeink: a képviselő-testület, máriás lányok, rózsafüzér-társulat, gyermek rózsafüzér-társulat, szeretetláng-imagözösség, Jézus Szíve-család, Teréz-misszió, karitás, Mária Légió, ministránsok, asszisztencia, cursillósok.

– **Ajak vallásos település; vásárnapként négy, és van, hogy hétköznap akár három szentmisén töltik meg a templomot a hívek.**

– Ajak hagyományosan vallásos közösség. Nemcsak a római katolikusok, hanem a görög katolikus és a református testvérek is jóval többen járnak templomba, mint az országos átlag. Hogy ennek mi az oka, ez nagy kérdés. Ajakról számos kiváló ember indult el és jutott el az élet számtalan területén országos ismertségre. Szándékosan nem írok neveket, de biztos, hogy akármerre megy az ember, találkozik ajakival, akik büszkéek is arra, hogy itt születtek. Ritkán találkoztam még olyan ajakival, aki szégyellte volna az ajaki származását és a vallásosságát.

Én egyébként az isteni gondviselés csodájának és ajándékának tartom ezt, és biztosan azért őrizte meg a Jóisten ezt a közösséget ebben a hagyományos vallásosságban, mert küldetést szán az ajakiaknak itthon is és a világban is a mai időkben, amikor a szekularizáció mindent elvet, ami szent, és a liberális szellem eluralkodik a világban, mely sátni módon pusztítja a személyeket és a közösségeket egyaránt. Ha természetes magyarázatot keresek, talán azt lehet mondani, sokat küzdöttek az ajakiak az elmúlt 200 évben. Semmi sem hullott az ölükbe. Minden erejüket latba kellett

Gáspár Mátyás plébános

vetniük, hogy templomuk, plébániájuk és papjuk legyen. Nekem úgy tanította édesapám, hogy a gyerekek enni kell adni, a többiért küzdjön meg és dolgozzon. Hát az ajakiak az elmúlt 200 évben megküzdöttek és dolgoztak mindenért. Tudom, néha „ügyeskedtek”, vagyis nem kell őket szentté avatni.

– **A 2017/2018-as tanévtől a helyi általános iskola, óvoda és bölcsőde egyházi fenntartásba került, ezáltal milyen pozitív változásokat tapasztal a gyerekeknél a hit és a nevelés terén?**

– Különleges tapasztalat volt számomra, ami az iskola, az óvoda és bölcsőde egy intézményként történő átvételével kapcsolatban történt. Még most is hihetetlennek tűnik, hiszen amikor ide jöttem Ajakra 2008-ban, megyés főpásztorom határozottan kijelentette, hogy Ajakon nem tervez fejlesztést. Én megértettem a gondolkodását, hiszen ismerve a szentségi statisztikát, amit minden évben be kell küldenünk a püspökségre, világosan látszott, hogy Ajakon a gyermeklétszám csökken, és bár a plébánia fenntartása nem igényel központi támogatást, statisztikailag leszálló ágban van

Oltárkép, ajaki-Nagyboldogasszony-templom

Ajakon minden mutató, a temetések számát kivéve. Gazdasági szempontból tehát terhet jelentene a plébánia területén egy új intézmény elindítása.

Sokszor hallottam tanáraitól: „A Jóisten egyenesen ír görbe vonalakon”, de azt nem gondoltam, hogy ennyire.

Az új katolikus intézményt Isten különleges ajándékának tartom, amely súlyosabb felelősséget ró ránk a következő nemzedék nevelésével kapcsolatban, Isten és az emberek előtt is, hiszen Ajak hívó és vallását kevésbé gyakorló népe egyöntetűen bizalmat szavazott egyházunknak. Imádkozom, hogy megfeleljünk ennek a feladatnak.

Két év a nevelés területén még nagyon kis idő. A párbeszéd híve vagyok. Hiszem azt, hogy Isten minden embert szabadnak teremtett. Azt tartom legfőbb feladatunknak, hogy segítsem abban a reám bízott embereket, hogy helyesen éljenek a szabadságukkal, és minél kevésbé éljenek vissza vele. Az életszentség nem abban áll, hogy mindenkor tökéletesen cselekszünk, hanem abban, hogy mindig tudjunk újramegújítani, és ez a szabadságunkból, valamint Isten végtelen türelméből és irgalmából fakad. Isten ráér, hogy kiszerezze belőlünk a jót. Don Bosco, a nagy nevelő nyomán vallom, hogy

nekünk is ez a feladatunk a nevelés területén.

– **Az ajakiakról köztudott, hogy egyedi és különleges népviseletükkel is őrzik hagyományukat. A hagyományörzés az egyház életében is megmutatkozik?**

– Igen, ezt elsősorban a máriás lányok és a rózsafüzéres asszonyok őrzik, akik sok áldozatot hoznak azért, hogy helyben és szerte az országban tanúságot tegyenek hitükről, az ajaki hagyományok őrzéséről és a Szűzanya mély tiszteletéről.

– **Milyen ünnepségeket, lelki programokat szerveztek az idei évben a templom felszentelésének a 200. évfordulóján?**

– A templom felszentelésének évfordulója 2019. október 16-án lesz. Hét hónapon át minden hónap 16-án szentségimádást tartottunk, október 16-ának hetében hat napon át minden hétköznap este meghívott atyákkal lelkigyakorlatos szentmisén vehetünk részt, október 20-án vasárnap ünnepi szentmise keretében adunk hálát az elmúlt 200 esztendőért. Természetesen ebben az egyházi évben minden ünnep, minden lelki program egy kicsit a 200 éves jubileum szellemében szerveződött. Terveink között szerepel – a plébániánk területén működő katolikus intézmények bevonásával – a Tamási Áron Katolikus Általános Iskola és Művészeti Iskola, Óvoda és Bölcsőde búcsúünnepének, Szent II. János Pál pápa emléknapijának megünneplése, a Szent Kamill Leányai Szerzetesintézmény Jézus Szíve Rendházának átadása és felszentelése.

A lelki programok mellett más jellegű megemlékezéssel is készülünk, így a 200 éves évfordulóról emlékérem tervezését és annak adományozását azoknak, akik a templomért és a közösségért sok áldozatot hoztak. Terveink között szerepel az egyházközség és a templom múltjáról egy jubileumi kiadvány megjelentetése, valamint a 200 éves templomról elnevezett díj alapítása a katolikus intézmény tanulói részére és a Szent Kamill Leányai Szerzetesintézmény támogatói részére.

Hasulyóné Rutkai Éva, sajtóapostol

DICSÉRLEK ÉLETEMMEL, ÉS ÁLDALAK MINDEN ERŐMMEL

A keresztény ember nem azért tesz valamit, mert kellemes vagy kellemetlen, mert tetszik neki, vagy mert nem tetszik, hanem azért, mert a történelem alakulásából mintegy „Isten lépteit” véli hallani, akit feltétlenül követnie kell.

A barátaimmal együtt különleges, szavakban nehezen átadható élményekkel gazdagodtunk az elmúlt félév során, folyamatosan a Szentlélek közelségét megélve. Korábban – bár pünkösd ünnepét is megtartottuk – nem töltött el bennünket a Lélek áradásának öröme. Az apostolok a feltámadás után a Szentlélek kiáradásáig bizonytalanságban éltek. Kétezer évvel az első pünkösd után keresztények sokaságát még mindig ez a bizonytalanság veszi körül.

„Ma sokszor esik szó olyan kereszténységről, amelyben az egyéni döntés fontos szerepet játszik. Olyan világban élünk, ahol az embernek gyakran hosszan tartó kríziseken keresztül kell átverekednie magát egy, a vallással kapcsolatos személyes döntésig. Ma sok katolikus érez ösztönzést arra, hogy megtalálja saját személyes útját Istenhez. Ismét kezdjük felfedezni a karizmatikusan egyszerűt” – fogalmaz Boros László a *Reményből élünk* című könyvében.

Ferenc pápa idei pünködsdi homíliájában hallhattuk: „A Lélek nélküli kereszténység örömtelen moralizmus!” A pápa a Lélek nélkülözhetetlen szerepét hangsúlyozta: egyedül Ő ad tartós lelki békét és derűt, teremt egységet köztünk, és látásmódjával tudunk keresztény életet élni.”

Ma már mi is közelebb érezzük magunkat ahhoz az örömteli állapothoz, mint amikor az apostolokra kiáradt a Lélek és a bizonyosság erejében hirdették megváltottságunk örömét.

A Lélekkel ma is képesek vagyunk kilépni e bizonytalanságból az örömjongás, békesség bizonyosságának állapotába.

Minden a Szentlélek-szemináriummal kezdődött. Debrecenben a Szent László domonkos templomban ez év

februárjában a Szentlélek hívására közel 150-en tapasztaltuk meg e titokzatos vonzást, amely egy lelki fürdőt, megtisztulást, megújulást hozott az életünkbe. Akkor még nem tudtuk, hogy a megélt csoda fokozható.

Hamarosan kapcsolatba kerültünk a *Hegyközi Karizmatikus Megújulás Mozgalom* munkatársaival, és részt vettünk az általuk szervezett lelkigyakorlatokon Füzéren, Füzérradványban, Sátoraljaújhely-Szárhegyen. Nagyszerű előadókkal találkoztunk. A dicsőítéseken át a szentmiséken megélt Krisztussal való találkozásban megtapasztaltuk a Lélek rezdülésének intimitását, a személyes közbenjáró ima gyógyító erejét.

Tavasszal a máltai Talita Kum közösség tagjai tanítottak bennünket, később pedig egy indiai missziós közösség hozta kendőzetlen őszinteséggel, nyíltsággal Isten személyre szóló üzenetét a közbenjáró imák során. Olykor éreztük, hogy a liberális megoldásokhoz szokott gondolatainknak kemény beszéd volt ezen üzenet. Ezek a személyes beszélgetések tisztítóútként perzselték az ember sebeit, egóját, kényelmesen berendezkedő életét. Azt is megtapasztaltuk, hogy Isten nem dob bele kíméletlenül a tisztulás fürdőjébe, hanem csak beleemel, és közben – ha beengedjük Őt életünkbe –, velünk marad. Szentesi Csaba atya mondta korábban a Szentlélek-szemináriumon, hogy a változás Krisztussal nem fáj.

Ezek a találkozók a hosszú estékbe nyúló beszélgetések a közösség fűszereként teszik még zamatosabbá a Szentlélek felé forduló nyitottságunkat, a hitben való megerősödést, a tisztulás iránti vágyat Krisztus jelenlétében.

Őt dolog erősödött meg bennem, és hozott erős elhatározást életemben. Elengedhetetlen a közösséghez tartozás, a rendszeres ima, a közbenjáró ima másokért, a dicsőítés és az Ige üzenetének napi szintű jelenléte.

A Hegyközi Karizmatikus Megújulási Mozgalom lelkigyakorlatain – amelyeken többen részt vesznek egyházmegyéinkből is – rendszeresen imádkoznak a papi hivatásokért, lelkük megújulásá-

ért. *Fr. Shyju Naduvathaniyil* indiai származású atya a nyár eleji találkozáson azt mondta: **imádkozunk rendszeresen gyermekeinkért is, hogy Isten terve megvalósuljon életükben, mert ezzel a fohással a papi hivatásokért is imádkozunk.**

Ezen az alkalmon a szentmisék homíliáit *Fr. Shyju Naduvathaniyil indiai atya* tartotta, a közbenjáró imákban részt vett a közösség másik két tagja, a szintén indiai *Sunny Joseph* és *Thomas James*.

Az alábbiakban *Shyju atya tanításából* közlünk gondolatokat.

Uram, erősítsd meg a hitemet!

„Amikor Jézus visszaérkezett, tömeg fogadta. Mindenki várta. Akkor odament hozzá egy Jairus nevű férfi, a zsinagóga feje. Lába elé borult, úgy kérte, menjen el hozzá, mert tizenkét éves egyetlen lánya haldoklik. Útközben a tömeg majdnem agyonnyomta. Volt ott egy asszony, aki tizenkét év óta vérfolyásban szenvedett. Már egész vagyonát ráköltötte az orvosokra, de egy sem tudott rajta segíteni. Hátról hozzáférközött, megérintette a ruhája szegélyét, és abban a pillanatban elállt a vérfolyása. Jézus megkérdezte: „Ki érintett?” Mindenki tagadta. Péter azonban így szólt: „Mester, a tömeg szorongat és lökdös.” Jézus azonban megismételte: „Valaki megérintett, mert éreztem, hogy erő áradt ki belőlem.” Az asszony látva, hogy nem titkolhatja tovább, remegve előlépett, elé borult, és az egész nép füle hallatára megvallotta, hogy miért érintette meg, és hogy meggyógyult abban a pillanatban. Jézus ezt mondta neki: „Leányom, hited meggyógyított. Menj békével!” (Lk 8, 40-48)

A 12 éve vérfolyásban szenvedő asszony nem magát Jézust, hanem csak a ruhája szegélyét érintette meg, és meggyógyult. Nem Jézus közvetlen akarata szerint gyógyult meg, hanem a hite gyógyította meg őt. Nekünk van-e ekkora hitünk? Megérintjük-e Jézust, amikor találkozunk vele az Eucharishtiában?

*Fr. Shyju Naduvathaniyil, Sunny Joseph, Papp Eszter tolmács,
Thomas James, Juhász Gabriella tolmács és Kiss Nándor szervező*

India lakosságának közel 1%-át teszik ki a keresztények a hindu és más vallások mellett. Ebben az országban van egy lelkigyakorlatos központ, ahol a papok minden hónapban lelkigyakorlaton vesznek részt. Egyik indiai püspök atya megosztotta élményét a jelenlévőkkel. Korábban India északi részén szolgált egy hindu faluban.

Egyszer egy mezőgazdasági munkából élő hindu család kereste fel őt, hogy imádkozzon értük. Nagyon szegények voltak, tele különböző problémákkal, élethelyzetük a kemény munka ellenére is egyre elviselhetetlenebbé vált, a férj gyakran megtámadták, mert adósságait nem tudta rendezni, terményeiket a betakarítás előtt mindig a kártevők pusztították el. Végül kétségbeesésükben, annak ellenére, hogy a hindu vallást gyakorolták, felkeresték a katolikus papot. Johnson atya bekísérte őket a templomba, imádkozott értük, és azt az Istentől kapott üzenetet továbbította, hogy nem lesz semmi probléma. A házaspár nagyon boldogan távozott. Két nap múlva újra visszajöttek, és panaszkodtak, hogy még több nehézség, támadás érte őket. Újra elvitték őket a templomba, és imádkoztak értük, az atya szenteltvízzel is meghintette őket, és a Bibliából is olvastak, majd távoztak.

Egy hét múlva ismét visszajöttek a paphoz, mert a problémáik nem szűntek meg. Ekkor az atya szabadító imát mondott értük és családjukért, és arra kérte őket, imádkozzanak vele együtt. Egy hónap eltelté után az atya a téren találkozott ezzel

a párral, akik örömmel újságolták a hírt, hogy megszűntek a nehézségeik, mert az imádság után gyógyulás következett be az életükben. De azt is elárulták, hogy most már a Biblia jelen van az otthonukban.

Isten csodat tesz ígésén, a Biblián keresztül, de szüntelenül imádkozni kell, kérni kell Tőle: **Uram, erősítsd a hitemet!** Az apostolok Jézussal élték a napjaikat, szemtanúi voltak csodatetteinek, hallották tanítását, mégis azt kérték: *Uram, erősítsd a hitünket!* Nekünk is ezért kell fohászodni, és Jézus ruhájának érintése a mi testi-lelki sebeinket is meggyógyítja.

Uram, Jézus Krisztus, szeretlek. Átadom neked magam a kereszted előtt, áldj meg, Uram, kenj fel engem, szabadíts meg, gyógyíts meg Szentlelked által! Uram Jézus, előtted állok, mint egy gyermek, megérinthetsz, megszabadíthatsz engem és a családomat. Ámen.

„...amikor az Emberfia eljön, talál-e hitet a Földön?” (vö.: Lk 18,8)

Egyszerű imának gondoljuk-e a „Növelj Uram a hitem” napi fohászt? Családtagjaink közül is sokan vannak, akik nem járnak templomba. Imádkoznunk kell gyermekeink hitéért is.

Ma kiüresedett templomokat találunk az ingatlanpiacokon; szórákózhelyeket, koncerttermeket, könyvtárakat, kocsmát létesítenek a megszentelt falak között. Amerikában 500, Angliában 140 templomot hirdetnek eladásra. **Jézus talál-e hitet a Földön, amikor eljön?**

Ma a világ mindent megad az embernek, aki azt gondolja, hogy tud Isten nélkül élni. Nem találunk okot arra, hogy miért kellene templomba járnunk, ha mindenünk megvan – munka, család, biztos egzisztencia –, amire azt gondoljuk, elég az élethez.

Egyik alkalommal Londonban egy beteg emberhez hívtak, hogy megáldoztassam. Amikor megérkeztem, egy 17-18 éves fiatalember nyitott ajtót, megmutatta, hol fekszik az édesapja, majd átment egy másik szobába, mert nem érdekelt, mi történik. Kétségbeestem, elkeseredtem, és körbenéztem. Egy nyitott ajtón keresztül láttam, hogy a másik szobában az asztalnál ül egy általam szerzetes nővérnek gondolt nő. Örültem, hogy a nővérrel együtt imádkozhatok az édesapáért. De a nő azt mondta: nem vagyok szerzetes, muszlim vagyok. Keresztény szülők idősebbik lánya muszlim, a fiuk pedig hitetlen. Ilyen ma a világ. El tudjuk képzelni ezt a helyzetet? **Jézus talál-e hitet a Földön, amikor eljön?**

Amikor az új egyházközösségbe érkeztem Angliába, reggel fél 8-kor kihelyeztem az Oltáriszentséget, és elimádkoztam a személyes imáimat. Egy hölgy megkérdezte, velem tarthat-e az imában, és bár morbidnak hangzik, de azt mondta, hogy a két gyertya jelentőségét érti, de nem tudja, hogy középen a tükör mit szimbolizál. Nem ismerte az Oltáriszentséget. **Jézus talál-e hitet a Földön?**

Gyakran megkérdezzük, mit is szereshetünk az által, ha hiszünk Istenben? Ismerjük Lázár történetét (vö. Jn 32-44), aki halott volt, és Jézus három nap múlva ért el hozzá. A többiek figyelmeztették Őt, hogy ne menjen be Lázárhoz a sírba, de ő ezt mondja: „nem azt mondtam neked, hogyha hiszel, meglátod Isten dicsőségét?” Naponta imádkozunk: Uram, tégy valami csodat az életemben! Ha hitet tesszük, bármi történjen is az életünkben, az csodává válik. Megdicsőítjük az Istent mindenben. A Katolikus Egyház Katekizmusa így tanít: *a hit Isten ajándéka.* Kérünk kell a hitet, és Isten újra és újra megadja nekünk.

Ha problémánk van, úgy kiáltunk Jézushoz, mint ahogyan a tanítványok tették a csónakban, amikor vihar támadt. És ha kiáltunk az Úrhoz, legyen legalább egy mustármagnyi hitünk.

*Kovács Ágnes
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye*

FONTOS, HOGY JÓ VÁGYAK LEGYENEK A SZÍVÜNKBEN

Az indiai misszionárius vágya egy örökimádás-kápolna a vidéki Magyarországon

Fontos, hogy jó vágyak legyenek a szívünkben. Ezt vallja Pater Joseph Vadakkal atya, az Eucharisztia misszionáriusa, akinek háromnapos – papok és világiak részére tartott – füzéri lelkigyakorlatán ez év augusztusában egyházmegyénkből is voltak résztvevők. Az indiai származású pap szívének vágya, hogy a 2020-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra egy örökimádás-kápolna épüljön Füzérradványban.

Vadakkal atya, a Legszentebb Oltáriszentség Missziós Rend (MCBS) papja 1977 óta Európában is tart lelkigyakorlatokat. Célja, hogy minél többen rendszeresen vegyenek részt szentségimádáson, és nem titkolt szándéka az is, hogy egyre több örökimádás-kápolna épüljön az egész világon.

Missziós küldetése már termett gyümölcsöket Amerikában, Hollandiában, Lengyelországban, Franciaországban, és harmadik éve fókuszál Szlovákiára, valamint Magyarországra, szentségimádásra buzdítva az embereket. Amerikában – Vadakkal atya tanításának hatására – már 700 hívő vesz részt mindennap szentségimádáson. Füzéren és környék-

kén 180 hívő fohászkozik naponta az Oltáriszentség előtt a környék templomaiban. Az indiai misszionárius nagyon hálás, a magyar imádkozók névsorát mindig a zsebében hordja, és folyamatosan fohászkozik értük.

A misszionáriusok gyógyulást kínálnak

A Hegyközi Karizmatikus Megújulás Mozgalom meghívására indiai, máltai, ugandai misszionáriusok tartanak lelkigyakorlatokat Füzéren és környékén. Szolgálatuk különleges hatással van a találkozókon résztvevőkre. Örömmel teli, izzó lelkesedésük megtöri a megszokott hagyományos, kissé hűvös evangelizálást, és tanításuk radikális módon közelíti meg az emberek lelkét, Jézus szavai szerint testi és lelki gyógyulást kínálva.

A legutóbbi lelkigyakorlaton Vadakkal atya a beszélgetésünk során elmondta, nagyon fontos, hogy az alkalmak alatt többször is érintő áldásban részesítse a híveket. A több mint százfős, kétnapos találkozón Szent II. János Pál pápa, Szent Fausztina és Szent Pál ereklyéivel érintette meg a hívek homlokát, és több-

ször egyéni áldásban részesítette őket az Oltáriszentséggel. Elmondta, egyszer álmában ereklyékkel áldotta meg az embereket. Nem sokkal ezután kapott egy Szent Pál-ereklyét. „Az Isten rendkívüli csodákat is tett Pál által. Így például betegekre tették az általa használt törülközőket és fejkendőket, és a betegség elhagyta őket, a gonosz lelkek megkiszálltak belőlük” (ApCsel 19, 11-12). Az emberek visszamentek az apostolok lábaihoz, és az érintés által meggyógyultak – utalt az Evangélium szavaira a misszionárius. A szentek is Jézushoz visznek bennünket életszentségük által. Szent István a Szent Korona felajánlásával azt mutatta meg, hogy mennyire fontos a Szűzanya közbenjárása, Szent Fausztina Isten irgalmasságára, Szent II. János Pál pápa pedig az Eucharisziára hívja fel a figyelmet.

A bibliai Ige valósággá válik

Az indiai misszionárius már szeminaristaként sok tanítást kapott az Eucharisziáról. Ezen kívül tanulmányozta Szent II. János Pál ez irányú tanítását, a szentek életével ismerkedve is azt kutat-

ta, mennyire volt számukra fontos az Ol-társiszség. Gyakran megtapasztalta annak gyógyító erejét azok életében, akik éheznek a békét, az örömet, a szeretetet és a reményt. Mint mondta: „Jézus hív bennünket: „*Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket*” (Mt 11,28). Látom, hogy sokan jönnek Jézushoz, a bibliai Ige valósággá válik. Mindenhol próbálom a szentségimádást előmozdítani. Szent Teréz anya szerint a legjobb idő az Eucharisztia előtt eltöltött idő”.

A Sátorlajújhely-szárhegyi Magyar Kálvária – Szent István-kápolna az 1938-as budapesti Eucharisztikus Kongresszusra épült.

Vadakkal atya különleges tisztelője a magyar egyházszervező királynak, Szent Istvánnak. Különlegessége abban a nem mindennapi tettében rejlik, hogy Magyarországot felajánlotta a Szűzanyának.

A misszionárius atya lelkigyakorlata mindig a Sátorlajújhely-Szárhelyen található Magyar Kápolnánál ér véget. A szentmise után rendszerint késő estébe nyúló szentségimádást, dicsőítést tartanak a kápolnát átölelő hegyvonulat lenyűgöző csöndjében. A Szent István kápolnáról – amelynek tornya a Szent Koronát ábrázolja – a távolabb élők közül talán kevesen tudják, hogy azt az 1938-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra építették.

Vadakkal atya álma, hogy egy, a Szent István oltalmát élvező örökimádás-kápolnát építsenek a Zemplénben, és a 2020-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus előtt szenteljék fel azt.

A csend imádsággá válik

A Zemplén szívet-lelket átölelő hegyvonulatának különleges atmoszférája van. A csodálatos kenyérszaporítás nem egy nagyvárosban történt, hanem egy kis faluban. Ott érezték meg az emberek ennek a különleges kenyérnek a finom ízét. A gyönyörű, Isten teremtette természet mélységes csöndjében nagyon jó időt tölteni. Amikor a nagyvárosból idejönnek majd az emberek, akkor nemcsak a testük, de a lelkük is megpihen.

A Bibliában azt látjuk, hogy Jézus sokszor csendes, békés helyre vonul el

imádkozni. A csend imádsággá válik, mondja Szent Teréz anya, XVI. Benedek pápa pedig azt hangsúlyozza, hogy Isten a csendben beszél. Ha akarjuk hallani Őt, akkor csendet kell teremteni magunk körül.

A napkeleti bölcsek, miután rátaláltak Jézusra, más úton tértek haza. Az emberek eljönnek majd ide szentségimádásra, és egy új módon, új életszemlélettel térhetnek vissza otthonaikba.

Az állandó szentségimádás megvalósításának lehetőségeit számba véve Vadakkal atya hangsúlyozta, fontos, hogy együtt dolgozzanak a papok, diakónusok, laikus hívek. Az eddig bevált koncepció szerint a mindennapos szentségimádáshoz 33 vezetőre van szükség,

akiknek csoportjai között fogják beosztani az imádkozás idejét az örökimádás kápolnában. Nem feltétlenül szükséges, hogy csak helyi emberek valósítsák ezt meg, a rendszeres imára lehetnek vállalkozó csoportok a távolabb eső településekről is.

Füzerradványon, a botanikus kert közelében épülne fel a kápolna nemcsak a falunak, hanem az egész országnak, ahová várják majd az embereket, hogy imádkozzanak Szent István közbenjárásáért az egész országért, a világ fiataljaiért és a családokért.

Kovács Ágnes

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Fr. Dr. Joseph Vadakkal életútja

Sabu Sebastian Vadakkal 1965. január 16-án született a dél-indiai Kerala állambeli Idukki járáshoz tartozó Kallarkuttyban egy háromgyermekes család legidősebb gyermekeként. 1971–81 között kolostori iskolába járt a szülővárosában, majd belépett a kottayami Legszentebb Oltársiszség Kongregációba, és felvette a Joseph nevet. Teológiai és filozófiai tanulmányokat folytatott, majd 1993. december 29-én pappá szentelték.

1994-ben kinevezték az indiai Keralai Eucharisztikus Központ igazgatójává. 1997-ben hívták meg először Európába, hogy lelkigyakorlatokat tartson. Szolgál az új evangelizáció terén, világszintű missziója az „Eucharisztikus Láng” elnevezést kapta. A német, osztrák, svájci katolikus televízióban és a német katolikus rádióban (Horeb Radio) tart – többek között – előadásokat. Számos országban – köztük Svájcban, Ausztriában, Németországban, Lengyelországban, Franciaországban, Svédországban, Romániában, Szlovákiában, Ukrajnában és Dubaiban – vezet lelkigyakorlatokat. 2000-ben a Trichüri Főegyházmegye érseke a bibliai közösségek vezetőjévé nevezte ki.

2003-ban – doktori teológiai tanulmányai folytatására – a Fülöp-szigetekre küldték az Ateneo De Manila Egyetemen működő Loyola Iskolába. Tanulmányain túl evangelizációs munkát is végez a Fülöp-szigeteken

a „Divine Mercy Chanel” („Isteni Irgalmasság Csatornája”) katolikus televízióban, ahol hetente előadást tart (150 órás beszélgetést), emellett gyóntat és lelki beszélgetéseket vezet.

2006-ban részt vett a „Teilhard de Chardin Asia 2006 Nemzetközi Konferencián”. Doktori tanulmányaihoz az Ázsiai Szociális Intézetet (Manila) választotta. Tanulmányainak legfontosabb témái az Eucharisztia, a Szentlélek, Jézus tüze a Földön, az emmauszi tanítványok története, valamint II. János Pál pápa és XVI. Benedek pápa tanításai.

2008. december 9-én sikeresen megvédte az „Eucharisztikus láng evangelizációja – Jézus-tűz a földön (A transzperszonális élmény fenomenológiája)” című értekezését. 2009-ben doktori tanulmányait az Ázsiai Társadalmi Intézetben fejezte be, és kitüntetéses doktor címet kapott. Néhány hónappal később az Ázsiai Szociális Intézet oktatójává nevezték ki.

2008 augusztusában megkapta a média „Legjobb közszereplő” díját.

2003. óta Fr. Dr. Joseph Vadakkal két könyvet írt, melyek magyarul is megjelentek a következő címmel: „Jézus letörli könnyeidet” és „Jézus, az Eucharisztia Lángja”.

Fr. Dr. Joseph Vadakkal 2009. július 17-én XVI. Benedek pápától apostoli áldást kapott az eucharisztikus láng küldetéséért.

Forrás: <http://www.ev-eucharistic.com/Deutsch/de-PaterJoseph.ht>

A FÁK IS CSÖNDBEN NŐNEK

P. Joseph Vadakkel gondolatai

Sátoraljújhely-Szárhegy, Magyar Kálvária – Szent István-kápolna, fotó: Hulják Péter

„Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakobot és testvérét, Jánost, s fölment külön velük egy magas hegyre. Ott elváltozott előttük: arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig olyan fehér lett, hogy vakított, mint a fény. S íme, megjelent nekik Mózes és Illés, és beszélgettek vele. Péter erre így szólt Jézushoz: „Uram, jó itt nekünk! Ha akarod, csinállok ide három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek, egyet pedig Illésnek.” Amíg beszélt, hirtelen fényes felhő borult rájuk, s a felhőből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, őt hallgassátok!” (Mt 17,1-5).

Amikor Jézus felmegy a Tábor-hegyre a tanítványaival, személyeset, különleges üzenet számunkra. Imádkozni mentek oda, és közben csodálatos dolog történt, Mózeset és Illést látták maguk előtt, megnyílt a menny, Jézus arca és a ruhája is ragyogott. A tanítványok különleges tapasztalatnak lehettek részesei, ezért szerettek volna végleg ottmaradni.

Amikor imádkozunk, lelki gyakorlaton vagyunk, megtapasztaljuk Jézus közelségét, mi is azt érezhetjük, hogy bárcsak mindig a jelenlétében maradhatnánk. Az imádság alatt csodák történnek a mi életünkben is, megváltoztatja a szívünket, elménket, életünket.

A rendszeres szentségimádás megváltoztatja az életünket

Hollandiában az örökimádás-központban egyszer egy férfi odajött hozzám. Nagyon fáradt, erőtlén, lehangolt volt. Elmondta, hogy sok baj történt már az életében. Szülei még kisgyermek korában elhagyták őt. Azt mondtam neki, forduljon Jézushoz az Oltáriszentségben. Két hét múlva újra megkeresett, és megosztotta velem, hogy elmúlt a düh benne,

és már nem haragszik a szüleire, sőt annak vágya született meg a szívében, hogy megkeresse őket. Kértem, hogy folytassa a szentségimádást. Két hónappal később megtalálta a szüleit, és egy hatalmas kiengeztelődésben volt része.

Majd egy idő után újra megkeresett, és elmondta, néhány évvel ezelőtt meghalt az egyik gyermeke, de még nem tudott kijutni a gyászból. Kértem, hogy folytassa a szentségimádást. Pár hónap múlva megkeresett ez a férfi, és örömmel osztotta meg velem egyik álmát, amelyben látta, hogy gyermeke Jézus ölében ül, és azt mondta neki, „apa, ne aggódj értem, egyszer Te is itt leszel velem Jézusnál”. Ennek a férfinak minden kapcsolata, az egész élete megváltozott a szentségimádásnak köszönhetően. Most az egyik munkatársam Hollandiában.

Minden fájdalmunkkal Jézushoz tudunk fordulni. Sokszor, amikor rossz dolog történik velünk, el akarunk rohanni, és azonnali megoldást keresünk. De egyedül Jézus tud rajtunk segíteni. „Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket” (Mt 11,28). Erre Szent István király nagyon jó példa. Amikor odaadta a koronáját Szűzanyának, minden imaszándékát és terhet is átadta. Mi is a Szűzanya kezébe helyezzük imáinkat, szándékainkat, mert Jézussal új reményünk és új örömünk van, vele új emberré válhatunk, erejével megújíthatjuk az elménket és a szívünket.

A Hegyközi Karizmatikus Mozgalom által szervezett lelki gyakorlatokhoz társul minden hónap első pénteki napján a Sátoraljújhely-szárhegyi Szent István-kápolnája előtti engesztelő imaalkalom és szentségimádás. A helyi közösségek a leghidegebb téli napokon is imádkoznak a hegyen. Tóth Gábor füzéri

plébánosnak – aki szintén jelen van ebben a misszióban – és a dicsőítést végző csapatnak, valamint a helyi és környékbeli közösségeknek, a tolmácsoknak nagyon sokat köszönhetünk. Nagy dolgokat visz végbe általuk Isten.

A csönd segít rajtunk

Jézus az imádkozásra mindig a csendes helyeket választotta. Kalkuttai Szent Teréz mondja: „a csend gyümölcse az ima, az ima gyümölcse a hit, a hit gyümölcse a szeretet, a szeretet gyümölcse a szolgálat, a szolgálat gyümölcse a béke”. A Szentlélek is a csöndben lévő szívünkben tud dolgozni. Isten csodálatos világot teremtett számunkra. Assisi Szent Ferenc felnézett az égre, és a Napot fivérének, a Holdat pedig a nővérének nevezte.

Amikor egy gyönyörű természetben vagyunk, nem a saját problémánkkal foglalkozunk, hanem az Isten teremtette világot csodáljuk. Ha Isten ilyen természetet adott nekünk, akkor a szívünkben is a legszebb ajándékot kínálja. Ha nemcsak nézzük, hanem megköszönjük ezt, akkor az ima költözik a szívünkbe.

A csönd segít rajtunk. Megtapasztalhatjuk, hogy a magányban lévő csöndnek milyen hatása van ránk. A fák is csöndben nőnek, mi is növekedünk egy kis imával, a Szentírás és jó könyvek olvasásával, zene hallgatásával, mindegyik hozzátesz a lelkünk épüléséhez. A Szentlélek segítségével – akinek gyümölcse az öröm, szeretet és a béke – boldoggá tehetjük az életünket. Ezekre vágyakozunk. Senki és semmi más, egyedül csak Isten tudja megadni a szeretetet, a békét és az örömet, hogy a mennyország költözzön a szívünkbe.

(2019. augusztus 26, Sátoraljújhely, Szárhegy, Magyar Kálvária, fordította: Papp Eszter)

Kovács Ágnes

*Ez az mi Kenyerünk.
Vegyed naponként,
hogy naponként
használjon neked!
Élj úgy, hogy méltó légy
naponta befogadni Őt!
(Szent Ágoston)*

EGYHÁZMEGYEI DÍJJAL ISMERTÉK EL A HITOKTATÓK MUNKÁJÁT

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye búcsúján, Máriapócson Palánki Ferenc megyéspüspök az egyházmegye által alapított Pro Communitate Christiana-díjjal köszönte meg három egyházmegyei hitoktató munkáját. Idén e rangos kitüntetést **Sebők Sándorné** – Napkor, Sényő, Baktalórántháza –, **Szikszay Lászlóné**, a debreceni Szent László Domonkos Plébánia-, valamint **Csilagné Lugossy Marianna**, Püspökladány hitoktatója kapta. Gratulálunk a díjazottaknak; életükre, munkájukra Isten áldását kérjük!

*Örömhír Sajtóiroda
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye*

ÖSSZEFOGTAK AZ EGYHÁZMEGYE HÍVEI

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegyében is gyűjtést kezdeményeztek a területünkön viharkárt elszenvetettek megsegítésére. Mint ismeretes, június 27-én, Szent László királynak, egyházmegyénk védőszentjének ünnepén a vihar súlyos károkat okozott területünkön.

A beérkezett adományok összege: 4 074 640 Ft. A kár keletkezését követően mindezt a Katolikus Karitás az a katasztrófaalapról 10 millió Ft-tal egészítette ki, hogy minél hamarabb elkezdődhessenek a felújítások.

Palánki Ferenc megyéspüspök az egyházmegyei búcsún, Máriapócson fejezte ki háláját a hívek nagylelkű felajánlásaiért, valamint köszönetet mondott Mészáros László egyházmegyei karitászigazgatónak, aki fáradtságot nem ismerve, folyamatos jelenlétével erősítette, segítette a felújítási munkálatokat. A főpásztor hangsúlyozta, Szent László vigyázott ránk, mert bár az épületekben komoly anyagi károk keletkeztek, személyi sérülés nem történt. Ha a testnek valamelyik tagja fáj, akkor az az egész testnek fáj. Ez arra figyelmeztetett bennünket, hogy fűzzük szorosabbra a szeretet kötelékeit, és segítsünk egymáson.

Örömhír – Sajtóiroda

ÁLLAMI KITÜNTETÉST KAPOTT BOSÁK NÁNDOR PÜSPÖK ATYA ÉS DÉNES ZOLTÁN PLÉBÁNOS

Az államalapítás ünnepe, augusztus 20-a alkalmából a Magyar Érdemrend Középkeresztje kitüntetést kapta Bosák Nándor nyugalmazott debrecen–nyíregyházi püspök. A díjat a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye kormányzatának a rendszerváltoztatást követő kialakításában, plébániai rendszerének átszervezésében, valamint szociális és oktatási intézményeinek megalapításában vállalt szerepe elismeréseként augusztus 19-én Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes adta át az Országházban.

Bosák Nándor, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye első püspöke ebben az évben, december 28-án ünnepli 80. születésnapját.

rály országépítő művét” – fogalmazott.

A politikus hozzátette: egy kis létszámú nemzet számára csak akkor van

A Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetést vehette át – mások mellett – Dénes Zoltán Mihály címzetes kanonok, újrírázi plébános.

A Szent István-i mű az a küldetés, hogy építsük az országot – jelentette ki Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes az államalapítás és az államalapító Szent István király ünnepe alkalmából tartott hétfői díjátadón, az Országházban.

Semjén Zsolt hangsúlyozta: akkor folytatjuk Szent István országépítő nagy művét, ha mindenki megteszi a saját helyén azt, ami az ő speciális küldetése.

„Ha mindenki a saját helyén kis Szent Istváneként országépítővé válik, akkor tudjuk folytatni Szent István ki-

megmaradás, ha minden tagjában benne él a tudat, hogy érdemes és büszkeség ehhez a nemzethez tartozni.

Nincs még egy nemzet, amelynek uralkodóháza annyi szentet adott volna a katolikus egyháznak, mint az Árpád-ház, vagy – arányait tekintve – annyi Nobel-díjas tudós lenne, mint a magyarságnak – mondta Semjén Zsolt.

Gratulálunk Bosák Nándor püspök atyának és Dénes Zoltán atyának a kitüntetésért; életükre és további szolgálataikra Isten áldását kérjük.

*Örömhír Sajtóiroda
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye
Forrás: MTI
Fotó: Törő András püspöki titkár*

„LEGYEN ÖRÖM AZ ISKOLAKEZDÉS!”

Egyházmegyénk családjai is részesülnek az iskolakezdési támogatásban

Az egyházmegyénk az országos Katolikus Karitászt „Legyen öröm az iskolakezdés!” című segélyakcióján befolyt támogatásból is részesült, így azal együtt összesen egymillió Ft értékű

ben nyolcszáz csoport és tízezer önkéntes segíti a segélyszervezet munkáját. A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegyében 60 csoport 1100 önkéntese vesz részt a karitatív szolgálatban.

utalványt tudott kiosztani. A pénzdóományt – amelyet Mészáros Lászlótól, a szervezet egyházmegyei igazgatójától vettek át a települések karitászcsoport vezetői – a településeken a csoportok önálló akciói során begyűjtött tanszerekkel, iskolatáskákkal egészítették ki.

A Katolikus Karitászt szervezet célja, hogy az országos összefogás során mintegy hatezer gyermeknek segíthessenek még az iskolakezdés első napjaiban.

Az ország tizenhat egyházmegyéjé-

A 1356-os adományvonal hívásával – egy hívás **500 Ft** támogatást jelent –, online adományozással pedig a szervezet honlapján – www.karitasz.hu – keresztül, valamint átutalással a Katolikus Karitászt központi bankszámláján is várja az adományokat, Raiffeisen Bank **12011148–00124534–00100008**.

Örömhír Sajtóiroda
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

A FATIMAI NEMZETI ZARÁNDOKLATRA MÉG LEHET JELENTKEZNI

A 2020-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus készüléteinek jegyében 2019. október 25–29. között országos zarándoklatot szerveznek Fatimába, amelynek lelkes vezetője Palánki Ferenc, debrecen–nyíregyházi megyéspüspök lesz.

A zarándoklatot vezeti: Kuzmányi István diakónus, igazgató-főszerkesztő (Új Ember, Magyar Kurír)

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) tagjai a 2019. tavaszi ülésükön arra buzdították a híveket, hogy az idei év októberében minél többen imádkozzanak együtt a fatimai magyar kálmváriánál a Szűzanyához. A felhíváshoz csatlakozott a 2020-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Titkársága is.

Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök 2019. október 28-án, hétfőn a kegyhelyen celebrált szentmisén felajánlja a 2020-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust a fatimai Szűzanyának.

Létszámtól függően az egyházmegye Debrecenből külön buszt indít a Liszt Ferenc repülőtérre.

A zarándoklatra jelentkezni a Misszió Tours Utazási Irodánál lehet:

1082 Budapest, Horváth Mihály tér 2.

Telefon: +36 1 612 5300

Mobil: +36 20 565 3258

2310 Szigetszentmiklós, Tököli út 19.

Mobil: +36 20 229 1750

Fax: +36 24 530 981

A részletes program itt található: <https://www.missziotours.hu/ut2.php?ut=477>

Örömhír Sajtóiroda

IMPRESSZUM

Kiadja: a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Felelős kiadó: Felföldi László *általános helynök*

Főszerkesztő: Kovács Ágnes

Örömhír Szerkesztőség:

4024 Debrecen, Varga u. 4.

Telefon: 06-52-530-451,

06-30-240-1482

E-mail: sajtoiroda@dnym.hu

Fotó: Kovács Ágnes

Címlap: Tanévnyitó a nyírbátori

Báthory István katolikus

köznevelési intézményben

Címlapfotó: Terdik Anett

Nyomda: Rexpo Kft.

Felelős vezető: Rác János

„Éljetek úgy, mint a világosság fiai”
(Ef 5,8)

MEGHÍVÓ

Szeretettel várunk minden érdeklődőt – *szülőket, lelkipásztorokat, pedagógusokat* – a Vianney Testvérek Közösség és a Magyarországi Billings Központ által szervezett

ÉLETEK AZ ÉLETÉRT

III. Életvédő konferenciára

amelynek témája:

IFJÚSÁG ÉS ÉLETVÉDELEM

2019. november 9. 10:00–18:00 óra

PÓCSPETRI, ISKOLA UTCA 4-6.

KOSZISZ Királyfalvi Miklós Katolikus Általános Iskola és Óvoda

A konferencián való részvétel ingyenes, de regisztrációhoz kötött.

Információ és jelentkezés: testverek@keti.hu, info@billings.hu, +36 30 422 9889

PROGRAM

Megnyitó

Születés c. táncjáték

Fília Ifjúsági Közösség előadása

Bosák Nándor nyugalmazott debrecen-nyíregyházi megyéspüspök előadása

További előadások

Tanúságtételek

Fórum, műhelymunka

Záró szentmise – főcelebráns: Bosák Nándor ny. püspök atya

